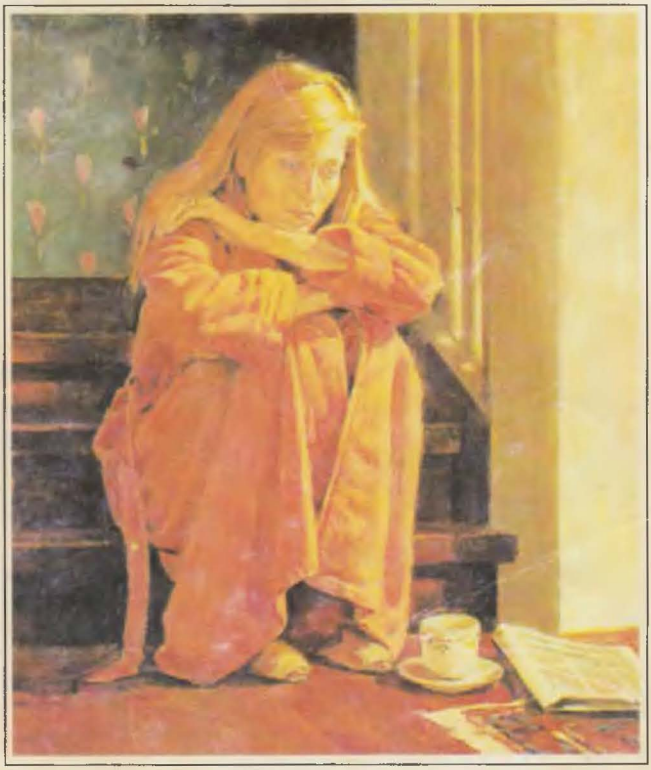
Barbara Gowdy

YARALI MELEKLER

3. BASIM

İngilizce aslından
çeviren
ALEV BULUT KERİMOĞLU

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

1. basım: Nisan 1997, Can
2. basım: Temmuz 1997, Can
3. basım: Mart 1998, Can

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,
Eko Basımevinde basıldı. (1998)
Dizgi: Gülay Altunkaynak

Barbara Gowdy

YARALI MELEKLER

ROMAN

İngilizce aslından
çeviren
ALEV BULUT KERİMOĞLU

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

Özgün adı
Falling Angels

ISBN 975-510-735-5
© Barbara Gowdy / Lucinda Vardey Agency /
Akcalı Telif Ajansı / Can Yayınları Ltd. Şti. (1993)

"Anne ve babama;
bu kitaptaki anne ve baba olmadıkları için.."

B. Gowdy

YENİDEN DOĞUŞ

1969

Kızların üçü de önde oturuyor, gözlüklü olan tombul kız direksiyonda. Arka koltuktaysa babaları oturduğu yerde uyuyor.

Park yerine giriyorlar, mavi bir Volkswagen minibüse yaslanmış iki adam dönüp onlara bakıyor. Adamlardan birinin boynunda fotoğraf makinesi var. "Lanet olsun!" diyor kızlardan zayıf olanı.

Babaları irkilerek uyanıyor. Araba daha durmadan kapıyı açıyor. "Defolun!" diye bağırıyor adamlara. Kapıdan aşağı tek dizinin üzerine düşüyor. Kızların üçü birden hızla arabadan iniyorlar. Babaları doğrulup yumruklarını göstererek adamların üzerine yürüyor. "Mikroplar!" diyor avaz avaz. "Cehennem olun!" Adamlar kıpırdamıyorlar.

"Baba!" diyor tombul kız, yalvaran bir sesle. Babaları sendeleye sendeleye onlardan uzaklaşırken sigarasını bulmak için ceplerini yokluyor.

"Bırak adamcağızı," diye mırıldanıyor kızlardan zayıf olanı. Babasına fazla yaklaşmadan arkasından gidiyor. Kardeşleri de peşinde. Tombul, gözlüklü kız, iki cenaze arabasının çamurluğu arasında sıkışıp kalıyor, adamların peşinden geldiğini görünce telaştan kızarıyor. "Üstünden atla," diye akıl veriyor zayıf kız. Gözünü fotoğrafçıdan ayırmadan elini çantasına sokup babalarının aradığı sigara paketini çıkarıyor. Resmi çekilecekse sigara içerken olsun bari.

Fotoğrafçı deklanşöre basıyor. Ama kızlardan zayıf olanını çekmiyor. Üçüncü kızı, tombul kızın arabanın çamurluğuna çıkışını izleyen sarışın güzel kızı çekiyor. "Haklı," diyor zayıf kız içinden. Güzel kız ise, sanki anneleri orada mı diye araştırır gibi göz kamaştıran beyazlıktaki göğe bakıyor.

"Özür dilerim," diyor adamlardan ikincisi ağır ağır yürüyerek. Güzel kız kibarca gülümsüyor. Zayıf kız gözlerini kısıyor. Adamın gözlerinde sahte bir acıma ifadesiyle karışık öfke var. Annelerinin durumunun ne kadar zor olduğunu anladığını ve amacının kesinlikle rahatsız etmek olmadığını, ama adlarını tek tek yazmazsa resimlerin yazısız çıkmak zorunda kalacağını söylüyor.

Tombul kızla güzel kız, zayıf olana bakıyorlar. "Lou," diyor zayıf kız. Adam bir not defteri çıkarıp yazmaya başlıyor. Lou başıyla tombul kızı işaret ederek, "Norma," güzel kızı işaret ederek, "Sandy," diyor. Bu Lou'nun hayatında yanına yaklaşmasına izin verdiği ilk gazeteci. Çünkü adam uzun saçlı, sakallı ve blucinli.

"Lise bitmedi mi daha?" diyor gazeteci sohbet havası yaratmaya çalışarak.

"Birkaç hafta sonra bitiyor." Lou ağzından halka halinde bir duman çıkarıyor. Gazeteci Sandy'nin resmini çekmeyi sürdürüyor.

"Kediyi ne zaman aldınız?" diye soruyor gazeteci.

"Neyi?"

"Kediyi. Anneniz kediyi kurtarmak için çıkmıştı dama değil mi?"

"İçeri girsek iyi olur," diyor Norma fısıltıyla.

Gazetecinin alnından terler damlıyor. "Anladığım kadarıyla olay sırasında biriniz yanındaydı," diyor yumuşak bir sesle.

"Hepimiz yanındaydık," diyor Lou. Sigarayı ağzına götüren eli titriyor. "Evet, artık gitmemiz gerekiyor," diyor gazeteciye arkasını dönerek; işin ciddileştiğini hissediyor.

* * *

Cenaze salonunda Sandy, tuvaletin yerini soruyor. Takma kirpiklerini tekrar takmaya karar veriyor.

"Lou'ya katılmıyorum, neden aptallık olsun ki," diyor. O sabah Lou, "Çok fazla makyaj yapıyorsun. Yasta olduğuna kimse inanmayacak," demişti. Sandy de onun üzerine takma kirpiklerini çıkarmıştı; ama şimdi pişmandı buna, yalnızca fotoğrafı çekildi diye değil tabii. Nasıl olup da Lou gibi zeki biri, "İnsanın ne kadar güzel görünürse o kadar iyi muamele gördüğünü anlayamaz," diyor içinden.

İyice yapışıp yapışmadıklarını anlamak için kirpiklerini yokluyor. "Güzellik insanın içindedir," diyor kendini savunur gibi. Bu deyimin, vücudun içindeki şeylerin güzel olduğu anlamına geldiğini düşünmüştü hep.

Boğazına birşeyler düğümleniyor. Korkunç şeyler geçiyor aklından. Otopside bütün iç organlar çıkarılırdı galiba? İyi bilmiyor. Ama tanımadığı birilerinin, annelerinin iç organlarını didiklediğini düşünmek bile... Annelerinin iç organlarının viski içinde yüzdüğünü düşünüyor. Rahmini düşünüyor, sonra da ağlamaya başlıyor, çantasında kâğıt mendil aranıyor. Anneleri ölmeden önce de bu sinir bozucu rahim görüntüsü Sandy'nin aklından hiç çıkmazdı. Üstten büzgülü, boş bir çantayı anımsatırdı bu hep ona.

* * *

Norma ile Lou, annelerinin yattığı odaya giriyorlar. Daha kimse gelmemiş. Daha doğrusu onlar bir saat erken gelmişler, çünkü teyzeleri bir gün önce arayıp öyle yapmalarını söylemişti. Tabut, karşıdaki duvarın yanında, büyük yeşil bitkilerin arasında duruyor, o mesafeden bile yapma olduğu belli bitkilerin.

Norma oraya doğru ilerliyor. "Bunun içine mi sığdırmışlar?" diyor fısıltıyla. Tabutun yalnızca üst kısmı açık, alt kısmı ise yeterince uzun görünmüyor.

"Ne fark eder ki artık?" diyor Lou donuk bir sesle. "Ölü işte." Lou dün gece hıçkırıklara boğulmuştu. Topuk dansı ustası o ufak tefek tatlı anneleri... bacaklarını mı kes-

mişlerdi yoksa? Lou ne olursa olsun tabutun içine bakmayacaktı.

Pencereye gidip ağır kadife perdeleri aralıyor. Babaları yine gazetecilerle dalaşıyor. Adamlar, ne olur, ne olmaz diye ondan 9-10 metre ötede duruyorlar. Lou, babalarının sesini duyamıyor; ama gazeteciler onun bağıra çağıra söyledikleri çok anlamlı şeylermiş gibi sürekli başlarını sallıyorlar.

Norma, annelerinin küçük burnunun ucuna hafifçe dokunuyor. "Benim," diyor fısıltıyla. Annelerinin burnu çakıl taşını andırıyor, buz gibi. Yüzü fayans kadar beyaz ve pürüzsüz görünüyor, Norma bunun tüm kanını çekmiş olmalarından kaynaklandığını anlıyor. "Bütün o kanı ne yapıyorlar?" diye soruyor Lou'ya.

"Tanrım," diyor Lou bir sigara daha yakarak. "Ne yapıyorlarsa yapıyorlar." Sandy'nin lavaboya ağlamak için mi gittiğini düşünüyor. Sandy birkaç hafta içinde Lou'nun hayatta gördüğü en aptal suratlı çocukla evlenecek, geri zekâlılardan sonra en aptal görünenle yani. Lou birden bu evliliği durdurması gerektiği duygusuna kapılıyor. Hemen şu an hem de. Bugün.

Gözlerini kapatıyor. 'Nereden çıktı bu allahaşkına?' diyor kendi kendine. Sandy'nin kiminle evlendiğinden ona ne? Acaba annelerinin içindeki sıvı sızıyor mudur? Lou ağzına kutsal ekmek atıyor. Galler'de bir ölünün günahlarının yutulabileceğine inanırlar. Ama annelerinin günahı yoktu ki, aslında bir tek, hem de koskoca bir günahı olduğunu bal gibi bilse de yadsıyor Lou, çünkü bu ona hep özveri olarak görünmüştü. Lou şimdi düşünüyor da annelerinde duygu denen şeyden eser kalmamıştı. Son nefesini verirken çektiği acı sayılmazsa tabii.

Lou gözlerini açınca, Sandy'nin cenaze levazımatçısının kolunda odaya girdiğini görüyor. Adam onu tabutun yanına bırakıp çekiliyor; Sandy iki eliyle ağzını kapatarak yaklaşıyor, Norma'nın yanıbaşında duruyor.

"Ruj sürmüş," diyor Sandy.

"Her zaman sürerdi," diyor Norma.

"Ama hiç pembe ruj sürmezdi," diyor Sandy sesi titreyerek. Elini yavaşça uzatıp parmaklarıyla annesinin dudaklarına dokunuyor. "İç organları yerindedir değil mi?" diyor.

"Yerindedir herhalde."

"Formaldehid'in içinde turşuya dönmüşlerdir," diyor Lou, hâlâ pencereden dışarı bakıyor. Babaları az önce bir gazeteciden ufak bir şişe almıştı, şimdi de adamın elini sıkıyor. "Piçin yaptığına bak!" diyor Lou.

Norma derin bir iç çekiyor. Bir sandalye bulup çöküyor, gözlüklerini çıkarıyor, saçak oluğuna düşürdüğünden beri tam oturmuyor. Lou'nun sözünü ettiği piçin gazetecilerden biri değil, babaları olduğunu biliyor. Lou, babalarından nefret ettiğini söylüyor. Norma ise hiç nefret edememişti ondan, hele şu an, böylesi acınacak haldeyken hiç edemiyor. Lou bile aslında onun annelerini sevdiğini yadsımıyor. Annelerini içkiye ve belki de dama çıkmaya; babalarını ise bütün o delice ve kötü davranışlara, kısmen de olsa iten şey aslında, ne acıdır ki ikisini gerçek anlamda hiç ayıramamıştı. Norma dün annelerinin yatağının başucundaki masada babalarının tanıştıkları gece verdiği böbrek taşını bulmuştu – uğur getirsin diye, aynı zamanda da alyans yerine. Lou bakamamıştı taşa. Babasını suçluyordu.

* * *

Lou pencereye sırtını dönüyor. Norma gözlüksüz, iyi seçemeden onu izliyor. Sandy, tabutun üzerine eğilmiş, sessizce ağlıyor. Bir yandan da annelerinin yüzünü okşuyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Lou.

"Rujunu siliyorum," diyor Sandy hıçkırarak.

Lou'nun midesi bulanıyor. "Temiz havaya ihtiyacım var," diyerek salondan çıkıyor.

Koridorun köşesinde babasıyla burun buruna geliyor.

"Hey, merhaba!" diyor babası şaşkınlıkla.

Viski kokan nefesi Lou'nun midesini ağzına getiriyor. "Soldan sonuncu oda," diyor ondan kurtulmaya çalışarak.

Çıkış yazılı kapıyı açıp park yerine çıkıyor. Sıcak hava yüzünü yalıyor. Fotoğrafçı gitmiş, ama gazeteci hâlâ orada, gölgeye park edilmiş arabaya dayanmış. Doğrulup yürümeye başlıyor.

"Ne bekliyorsunuz siz?" diyor Lou, ona.

"Seni bekliyorum." Kızın sigarasını yakıyor. Ellerinin üzeri ve kolları siyah kıllara kaplı. "Söylesene," diyor, "kaza mıydı, yoksa?"

"Viski babamın dilini çözmemiş anlaşılan," diyor Lou alaylı.

"Ben senden duymak istiyorum."

Bir şey söylemiyor, neden söylemediğini de bilmiyor. Onu ilgilendirmez diye belki de, ama nedeni bu değil.

"Yazmayacağım," diyor adam. "İnan seninle benim aramda kalacak."

"Seninle benim *aramızda*," diye düzeltiyor Lou.

Başını biraz eğip kızın yüzüne bakıyor. Onun da nefesi viski kokuyor.

"Benim içeri dönmem gerek," diyor Lou sigarasını daha başındayken söndürerek.

"Dur, bir dakika." Kızı kolundan yakalıyor.

"Bırakşana."

"Yalnızca bir dakika dedim!"

"Bas git diyorum ben de!"

Birbirlerine bakıyorlar. Kızı bırakıyor.

Lou tuvalette bölme kapılarının altından ayak görünüp görünmediğine bakıyor. Hiç kimse yok. Tuvaletlerden birine girip ağlamaya başlıyor. Inanası gelmiyor, aklı almıyor, daha dün gece ruhunun sonunda huzura erdiğini düşünürken...

Neye ağlıyor acaba? Annelerine değil, gebe olduğunu öğrenince sevinçten ağladığı, yine de aldırdığı bebek için de değil. Çevresini saran bu iki ölüm de değil ağladığı.

Ağlıyor, çünkü... Nedenini bilmiyor. Ama böyle kendını bırakıp ağlayınca rahatlıyor, sıkıntısı azalıyor. Rahatlamadan da öte bir şey aslında; damın tepesinde anneleri ve Norma'ylayken hissettikleri gibi tıpkı (kendini hiç, herkesten o kadar uzak hıssetmemiştı oysa), başının üzerinde, göğün en tepelerinde oradan oraya uçuşan bulutlara bakıp müthiş bir ruh yücelmesi hissetmişti. Rüzgâr saçlarını savuruyordu. Hava ılık, ama rüzgârlıydı. Ne karanlıktı, ne aydınlık. Babaları ona ulaşamıyordu. Merdivenden çıkamıyordu! Anneleri de aşağıya inemiyordu.

Bir anlık kesinti olmuş, zaman durmuştu. Bir şey olacaktı –Lou bundan emındı, ama bu kadar korkunç bir şey olabileceğini tahmin etmemişti – yine de o bir-iki dakikalık kesintıde– cennette gibiydi Lou, neredeyse uçmanın eşiğinde. Annelerinin birkaç saniye sonra yapacağı şeyi yapmaktan korkmamak korkunç bir şeydi.

NOEL

1959

Hediyeleri açmakla kahvaltı arasında geçen zamanda babaları hep İncil'ini çıkarıp 2. Bölümden Aziz Luke'u okurdu. Nedense anneleri tam o sırada odadan çıkardı: Kızlar 1959'un Noel'inde bunun nedenini anladılarsa da o sırada oldukça küçüktüler (Sandy sekiz, Lou dokuz, Norma on yaşındaydı). Kendi erkek kardeşleri ile annelerinin bebek lafı duymaktan rahatsız oluşu –bebek Isa da dahil– arasındaki ilişkiyi keşfetmeleri ise yıllar alacaktı.

İçlerinde yalnızca Lou, Tanrıdan korkmadan (kaç kez canını alsın, yüzünü göstersin, çalıları yaksın diye beklemişti) o İncil hikâyelerini anımsıyor ve düşünüyordu; geceleri yatakta onları kardeşlerine tekrar anlatıyordu, sonunda kızlar da onun gibi İsa'nın şu an kovboyların yaşadığı Calgary'de öldüğüne inanır olmuşlardı. Bu sonuca ufak bir ağılda doğmuş olmasından yola çıkarak varmışlardı, çarmıha çivilenerek ölmesine karşın hayvanlar arasında doğmadığı ve bir sürü yetişkin önünde eğilip ona değerli hediyeler sunduğu için şanslı olduğunu düşünüyorlardı. Lou, kız kardeşlerine böyle bir şeyin ancak insanın babası annesine tohum bırakmamışsa –dünyaya gelişinde babasının hiçbir payı yoksa– olabileceğini anlatıyordu.

Tohum bırakılmaması aynı zamanda da annenin masmavi bir gök ya da saf altın kadar pak olduğunu gösterirdi. Kızlar, Meryem Ananın saflığını yumuşacık, pürüzsüz, engin, berrak bir güzellik olarak düşünüyorlardı. Saflığı yüzünden seviyorlardı onu, annelerine benzediği için; zayıftı, duyguluydu, adı Mary'ydi ve başka annelerden farklıydı.

Bütün gün ev işi yapıp arasıra alışveriş ya da avluyu süpürmek için dışarı çıkanların aksine, yılda yalnızca bir kez dışarı çıkardı anneleri. Kalan zamanda, yani sabah altıdan gece on bire dek TV seyrederdi. Her sonbahar Betty Yenge, kuzenleri Mary Jane'in eski giysilerini bıraktığı zamanlar dışında, başka da bir şey yapmazdı. Kızlar okuldan eve dönünce bodrum kattan dikiş makinesinin sesinin geldiğini duyarlardı. "Ne yapıyorsun?" diye sorarlardı yanına koşup. "Bana soru sormayın ki, size yalan söylemeyeyim," derdi anneleri. Hızla çalışır, iplikleri dişiyle koparırdı. Elleri çok seriydi. Göz açıp kapayana dek her birine yeni bir elbise çıkarıverirdi.

Bazen bu dikiş krizlerini başka faaliyetler de izlerdi. "Lou," derdi, "git bana bir kesekâğıdı ekşi elma al." Ve hemen bir pay yapardı. Topuk dansını çok iyi yapar ve kızlar çok ısrar ederse, babaları da daha gelmemişse sandıktan dans ayakkabılarını çıkarır, 'Tea For Two'yla topuk vururdu.

Evden yalnızca Noel gününde çıkardı. Kahvaltıdan sonra korsesini, siyah iç eteğini, kırmızı-mavi küçük çiçekli siyah elbisesini, babalarının bir gün önce aldığı çoraplarını, yüksek ökçeli siyah rugan ayakkabılarını giyer, dans ettiği günlerde sahneye çıkarken kullandığı kan kırmızısı rujunu sürerdi. Ona çok benzeyen ve ışıl ışıl, narin güzelliğiyle, sokakta her gören kadında alıp kaçırma isteği uyandıran Sandy, annesini giyinirken seyretmeye bayılırdı. Her yıl, annesinin rujunun fazlasını sildiği kâğıt mendili saklar, o kokuyu içine çeker, o mahzun, donuk dudakları öper, beyaz ciltli İncil'inin arasına İsa'nın sözleriyle dolu iki kırmızı yazılı sayfanın arasına koyardı. O güne dek annesinin dudağının izi olan üç kâğıt saklayabilmişti.

Bütün aile, birlikte en güzel giysileriyle Eugene Amca ile Betty Yengeye giderlerdi. Bir festival derdi anneleri bu gidişlere. Babaları yol boyu arabayı sinir içinde kullanırdı. Arka arkaya sigara içer, arka koltuğa dönüp 'Sessiz olun!' diye bağırırdı. Bu yıl neredeyse duran bir kamyona bindi-

rip hepsinin ölümüne neden oluyordu, ama bunun farkına bile varmamıştı. Acı fren sesleri arasında annelerine belki onuncu kez, 'Acaba Mary Jane Cindy adlı Mardi Gras Bebeğini beğenecek mi?' diye soruyordu.

"Sevinçten havalara uçacak," dedi anneleri.

Babaları başını salladı. "Keyfi bilir," dedi. "Bu lanet iş artık çığrından çıktı."

Lou, "O şişko Mary Jane'i ne sanıyor babam? Kraliçe mi?" diye söylendi. Aslında biliyordu ki (anneleri geçen yıl anlatmıştı) onu her Noel telaşlandıran Mary Jane'in hediyesi değildi. Sorun, ailenin en küçüğü olan ve adını 'Wynken, Blynken ve Nod'u yazan adamdan alan Eugene Amcanın zengin bir banka müdürü olması ve Oldsmobile kullanmasıydı. Oysa adını Amerika başkanlarından James Agar Field'den alan babaları kullanılmış araba alıp satmakla geçimini sağlıyor ve eski bir Packard kullanıyordu. 'Kardeşler arası rekabet,' demişti anneleri. 'Habil ile Kabil gibi yani.'

Sonunda Mary Jane'in zaten Mardi Gras Bebeği olduğu anlaşıldı. Onların getirdiğini tafta iç çamaşırları görünür bir halde baş aşağı kutusuna koydu. Babaları cüzdanını çıkarıp Eugene Amcaya para vermeye çalıştı. "Ona ne istiyorsa al," dedi. "Dükkândaki en büyük bebeği al."

"Benim en büyük bebeğim var," dedi Mary Jane buz gibi bir sesle.

Betty Yenge ile Eugene Amca da, kızların her birine son derece ilginç bir hediye almışlardı – buz patenleri gibi bağcıkları olan beyaz patenler.

"En iyilerinden," dedi Eugene Amca babalarına. "Alman malı." Babaları Sandy'ye gidip Eugene Amcacığına bir öpücük vermesini söyledi; ama kız onun yerine Betty Yengenin yumuşacık, pudra kokan yanağını öptü; Betty Yenge de ona sıkı sıkı sarılıp "Ah benim tatlı kızım!" diye bir çığlık attı.

"Mary Jane!" diye bağırdı Eugene Amca. "Kuzenlerine hediyelerini göster."

"Gelin," dedi Mary Jane ve odadan çıktı. Anneleri kalabalığa karışmadan mutfağa yakın ayakta duruyordu, ama Betty Yenge tiz sesiyle, "Otursana," dedi ona içecek bir şey getirecekti.

"Bira," dedi anneleri bardağını uzatarak.

"Hem de en soğuğundan," dedi Betty Yenge aynı tiz sesle.

Mary Jane, koridor boyu önden yürüdü, eteğinin kabarıklığını iyice göstermek için vücudunu bir o yana, bir bu yana çeviriyordu; ben içinizde en büyüğüm ve evimde istediğim gibi yürürüm, der gibiydi. "Bekleyin bakalım," dedi.

"Ne olacak?"

"Bekleyin dedim."

İşte Mary Jane'in bebeği. Odanın tam ortasına kurulmuş, kollarını, 'Her şeyin hâkimiyim,' der gibi kavuşturmuştu. Mary Jane'in sözünü ettiği büyük bebek buydu. İnanılacak gibi değildi, yüzü tıpkı Mary Jane'in çirkin yüzüydü, onun gibi de şişkoydu. Mary Jane'in pembe şifon elbisesini giymiş, kıvır kıvır kahverengi saçlarında pembe kurdelesi, hatta gözünde de Mary Jane'in köşeli pembe gözlükleri olan şişko, çirkin bir bebek.

Mary Jane, ona doğru kurumla yürüdü ve öfkeli, anaç bir tavırla kurdelesini düzeltti. Bir taşbebek fabrikası sahibi Betty Yengenin verdiği resimlere göre yapmıştı. Yalnızca başı yüz dolar tutmuştu.

"Adı ne?" dedi Sandy fısıltıyla. Boğazına bir şey düğümlenmişti. "Mary Jane mi?"

"Hayır. Annette."

"Annette Funicello mu?"

"Annette Funicello Field."

Sandy, bebeğin arkasına geçti, böylece yüzünü görmekten kurtulmuş oluyordu. Parmaklarının ucuyla saçlarına dokundu.

"Dikkat et," dedi Mary Jane azarlarcasına. "Başı kırılabilir."

Sandy hemen elini çekti. Kıskanmıştı tabii, ama asıl gözlerini yaşla dolduran, bebeğin çirkinliğiydi, (Sandy, daha sekiz yaşındayken bile güzellikten anlıyordu) ya da daha kötüsü, güzel bir kızı olsun diye içinin gittiğini bildiği Betty Yengenin yeni bir Mary Jane, Mary Jane'e bir kız kardeş, onun kopyası bir bebek istiyor oluşuydu... bu büyüklükte bir bebek.

Norma alçakgönüllülükle, "Güzelmiş," dedi aslında bebeklerle oynamayı sevmezdi ve bu kadar büyük bir bebeğin kuzeni için işkenceden başka bir şey olamayacağını düşünüyordu. Norma, bebeğe bir kez daha baktı ve kızardığını hissetti. Herkes Norma ile Mary Jane'in kardeş kadar benzediğini söylerdi.

"Çok şişman," dedi Lou. Bebeğin elbisesini çekiştiriyordu. "Koca şişko patates," diye bir şarkı tutturdu. "Koca şişko patates."

"Çek elini ondan," diye bağırdı Mary Jane. "Fena olur yoksa."

"Ne olurmuş canım?" dedi Lou pembe, halı kaplı döşemede yuvarlanarak.

Mary Jane, Annette'in kurdelesini düzeltti. "Ben sizin bilmediğiniz bir şey biliyorum," diye bir şarkı tutturdu.

Sandy, "Annette Funicello Field'le mi ilgili?" diye sordu. Bebeğin kollarından birini aşağıya indirdi, parmaklarını kıvırcık saçlarında gezdirdi kendini tutamayarak. Ya o eller canlanıp elini sıkıverseydi? Çığlık atardı herhalde.

Mary Jane yanıt vermedi. Onların bilmediği bir şeyi bildiği şarkısını sürdürdü, ta ki Lou bebeğin kolunu arkaya çevirip tehdit edene dek.

"Pekâlâ," dedi Mary Jane kavga çıkarmamaya çalışarak. "Unutmayın, siz zorladınız beni."

Hep birlikte Eugene Amcanın zemin katın altındaki çalışma odasına gittiler. Hepsi içeri girince Mary Jane kapıyı arkalarından kapatıp uzun bir kordonu çekerek ışığı yaktı. Tezgâhın üzerinde Eugene Amcanın aletleri darmadağın duruyordu. Duvarda asılmaları gereken yerler be-

yazla çerçevelenmişti. Norma, "Sokak ortasında ölenlerin cesetlerine yaptıkları gibi tıpkı," dedi.

"Vay!" diye bağırdı Lou. "Betty Yenge! Hah, hah-da-da-da-daam!" Takvimin üzerindeki bomba gibi göğüslü, merdivenin tepesinde bağdaş kurmuş, elindeki törpüyle tırnağını törpüleyen, renkli, tuhaf, çıplak kadın resmini gösteriyordu.

"İşte buldum," dedi Mary Jane bir öbek kalasın arkasındaki küçük metal kutuyu kaldırarak.

"Buldunsa ne olmuş?" dedi Lou. "Ne var içinde?"

"Bir ölünün eli mi?" diye sordu Norma.

"Ne olduğunu söylesem hayat boyu inanmazsınız." Mary Jane kutuyu sandalyenin üzerine koyup kapağını açtı.

Gazeteler, mektuplar vardı içinde o kadar.

Lou, Mary Jane'i kenara itti. "Görelim bakalım."

"Bırak dedim!" diye bağırdı Mary Jane öfkeyle. Desteleri karıştırdı, ta dipten bir gazete bulup çıkardı. Kırış kırış eski bir gazete. Kapağı vurarak kapattı, gazeteyi üzerine koyup açtı.

"Oku şunu!" diye bağırdı Lou'ya. "Oku dedim şunu, kendini zeki sanan koca budala. Nefret ediyorum senden!"

Norma tuhaf bir duyguya kapıldı. Kafasının içinde, Tanrının uyarısı olduğunu bildiği soğuk bir ışık çaktı, yine de Lou'nun omzunun üzerinden okudu. "31 Mayıs, 1948, pazartesi," diye okudu Norma yüksek sesle. "Tanrım, daha biz doğmadan!"

Lou gazeteyi yakına çekti. "Bu annem mi?" dedi. "Annem bu!"

"Bu annemiz!" diye bağırdı Mary Jane.

"Ben de bakayım!" diye sızlandı ablalarının arasına sıkışıp kalan Sandy.

Annelerinin koyu renk giysili, küçük beyaz tüylü şapkalı bir resmiydi bu. Çok şaşkın bir görüntüsü vardı. Arkasında ise çok deli dolu ve babaları olamayacak kadar genç görünen babalarının yüzü.

Norma başlığı yüksek sesle okudu: "Hiçbir saç... "*Suç*," diye araya girdi Lou.– "Hiçbir suçlamada bulunulmadı."

"–Niyagara Şelalesinde ölen bebek davasında, diye okudular Norma ve Lou aynı anda.

Norma başını kaldırıp kuzenine baktı. Mary Jane'in yanakları tıpkı bebeğinin yanakları gibi elma kırmızısı olmuştu. "Okusana!" diye bağırdı.

"Tiraj–" dedi Lou, alttaki başlığa geçerek. Norma'yı dürttü. "Bu kelime ne?"

"Trajik," dedi Norma. "Trajik olay, mahkeme kararı."

Sandy nefesini tuttu. "Bir bebek ölmüş," diye fısıldadı ellerini ağzına kapayıp gözlerini fal taşı gibi açarken.

"Sizin bir erkek kardeşiniz vardı," dedi Mary Jane daha fazla dayanamayarak. "Ben biliyordum. Sizden önce biliyordum!"

"Hiç de bilmiyordun!" dedi Sandy, Lou'nun kolunun üstünden öteyi görebilmek için ayak parmaklarının ucunda yükselmişti. Norma yüksek sesle okumayı sürdürürken, Lou da parmağıyla satırları takip ediyordu.

"Bir pazar gezisi..." diye okudu Norma. Sandy de onunla birlikte okurmuş gibi yaparak, "Gezisi," dedi.

"Hiçbir tamık çıkmadı," diye okudu Norma.

"Hiçbir tamık," diye tekrarladı Sandy de sessizce.

"Hiçbir *tanık!*" diye atıldı Mary Jane. "Aptal. Daha okuyamıyorsun bile. Bırak *ben* okuyayım."

"Kes sesini!" diye bağırdı Lou, kuzenini iterek. "O koca şişko çeneni kapat."

Norma okumaya devam etti:

"Kollarımdan düşüverdi," dedi. "Mrs. Field ifa... ifa... ifade..."

"Kollarımdan düşüverdi, demiş annem," dedi Sandy usulca.

"Küçük Jimmy'nin kaderi..." diye okudu Norma.

"Küçük Jimmy," diye tekrarladı Sandy, babasının bebekliğinden söz edildiğini düşünerek.

"En sondaki cümleyi oku!" diye bağırdı Mary Jane. Kolu Sandy'nin yüzüne çarptı.

"Ahh!" diye bağırdı Sandy öfkeyle. Mary Jane'in elbisesinin kolundaki pullar, çenesini çizmişti.

"Gördünüz mü?" diye haykırdı Mary Jane, o şişko parmağıyla yazının sonunu işaret ederek. "Gördünüz mü, ne diyor, ...rağmen... karar alındı!" Dilini telaşla şapırdattı. "Her neyse işte, annenizin bebeği Niyagara'ya attığını söylüyor. *Attığını*, düşürmediğini. Çünkü düşürmüş olsaydı yerde olurdu."

"Yalancı! Yalancı!" diye bağırdı Lou.

"... duvar ile şelale," diye okudu Norma, "arasına düşmüş."

Lou gazeteyi daha yukarı kaldırdı, Norma geriledi. Yukarıda radyoda bir adam 'Ateşte Patlayan Kestaneler'i söylüyordu. Norma, 'Bu tam kovboylara göre bir şey,' dedi içinden. Takvimdeki kadına doğru ilerledi ve sağ göğsünün ucuna parmağıyla dokundu. Yaptığına kendisi de şaşıp parmağı havada dondu kaldı.

"Beni göstermeye siz zorladınız." Mary Jane'in sesi korku doluydu.

Lou annesiyle babasının resmine baktı. O tüylü şapkayı daha önce görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı, ölüm kalım meselesiydi sanki bu. "Bebek ölmüş mü?" diye sordu Sandy. Mary Jane gazeteyi ellerinden almaya çalıştı, ama Lou buruşturup top haline getirdi.

"Ben size gösteririm!" diye bağırdı Mary Jane.

Lou topu ona attı, tezgâha gidip çekici aldı. Mary Jane çığlığı bastı. Sandy de çığlığı bastı. Yukarıdan, oturma odasından gürültüyü kessinler diye yere vuruyorlardı. Lou, elinde çekiçle odadan çıktı, yukarıya gitti. Arkasından bağırmalarına aldırmadan oturma odasının önünden hızla geçti. Doğru koridorun sonuna, Mary Jane'in odasına gitti.

"Dur!" diyordu sanki Annette Funicello'nun yukarıya kalkmış eli.

Lou çekici savurdu.

Çekici savurdu, ama bebeğe daha fazla yaklaşmadı. Öfkesi çoktan o yüz dolarlık aptal, suçsuz taşbebekten gerçek Mary Jane'e yönelmişti.

Hayır, esas başkasına yönelmişti! (Peşi sıra koridordan geldiğini fark ettiği babalarına.)

Geceyarısına yakın Sandy, ayak parmaklarının ucuna basarak, kız kardeşlerinin odasına girdi.

'Keşke Norma'yla odasını paylaşan ben olsaydım,' diye düşündü. Norma'nın yarım elmayı andıran yumuşacık, pembe yanaklı, yuvarlacık bir yüzü vardı; kocaman ve yumuşak olduğu için üzerine oturmak zevkli oluyordu. Sandy'nin üzerine oturmasına, sandalye adını verdikleri bir oyunla üzerine yıkılıp kalmasına izin verirdi. Sesi kısık ve buğuluydu. Hıçbir zaman Lou gibi sinirlenmezdi. Lou en büyükleri değildi, ama babaları ortada yokken patron kesilirdi.

Sandy, Norma'nın yatağına gitti. "Uyanık mısın?" dedi fısıltıyla.

"Evet, uyuyamıyoruz ki," dedi Norma. Lou ile birbirlerine, neden anneleriyle babaları evlendikten sonra birlikte hiç fotoğrafları olmadığını soruyorlardı, üç yılda bir tane bile yoktu. Hani annelerinin de arabayla gezmeye geldiği günlerden birinde, hep birlikte giderlerken Lou, Niyagara Şelalelerini görmeyi teklif etmiş de daha babaları bir şey diyemeden anneleri kenara çekmesini istemiş, arabadan inip yarım saat kadar çalıların arasında dolaşmıştı ya? Uzaktan yalnızca mor bir ilaç kutusunu andıran şapkasını görebilmişlerdi hani? (Çalıların üstünden yalnızca o kadar görünüyordu.)

Norma ile Lou hatırladıklarını birbirlerine anlatıyorlardı, arada da uzun uzun susup insanın erkek kardeşinin

annesinin elinden düşüp öldüğünü öğrenmesinin ne tür bir duygu olduğunun ayrımına iyice varmaya çalışıyorlardı.

Norma, annelerini kesinlikle suçsuz görüyordu. Birçok kereler bebek taşıdığı için, insanın kucağında nasıl kıpırdandıklarını, düşmelerinin ne kadar kolay olduğunu iyi biliyordu. Şöyle bir düşünün; anneleri, Niyagara Şelalelerinin büyüsüne kapılmış, bir an dikkatsizlik ediyor ve bir haykırış, 'Ah, minik Jimmy!' Ama çok geç, bebek kıyıdan aşağı şelaleye doğru yuvarlanıyor. Paramparça mı olmuştu acaba? Norma hayatında hiç şelale görmediyse de dipte serin sular olduğunu düşünüyor. Jimmy'nin beyaz örgü şapkasıyla köpek kulaçları atarak çırpındığını, battaniyesinin bir zambak yaprağı gibi çevresini sardığını getiriyor gözlerinin önüne.

Ya düşen Sandy olsaydı? Eugene Amca ile Betty Yengelerden dönerken, Norma'nın aklına bu geldi ve küçük kardeşini yanına çekip eve kadar ona sımsıkı sarıldı.

Norma'nın aklından hiç çıkmayan bir başka şey de erkek kardeşlerinin yaşıydı: on iki. Yaşasaydı şubatta on iki olacaktı. Bunu gazetenin tarihinden ve şelaleye düştüğü zamanki yaşıyla ilgili bilgilerden çıkarmıştı. Ne oyunlar oynayabilirlerdi: paslaşmaca, futbol, hokey. İkisi birlikte kızların oynamadığı, erkeklerin de kendisiyle oynamadığı oyunlar oynarlardı. On iki. Şu an on iki yaşında bir erkek kardeşi olacaktı, eğer anneleri yanlışlıkla düşürmeseydi.

Lou kaza olmadığını düşünüyordu, ama o da annelerini suçlu görmüyordu; o lanet bebeği kim atmazdı ki? –Lou, onu babalarının yerine koyuyordu. Babalarının *bebek* hali– kirpi saçlı, sinir küpü. Her an yaygara koparan. Bir yandan da onu kurtarmadığı için kızıyordu babalarına. Neden yapmamıştı? Savaştayken, siperden çıkıp birini vurulmaktan kurtarmıştı. Mary Jane'in odasında, babasına çekiçle vurmaya çalışmıştı, ama başaramadan babası çekici elinden almış, onu dizine yatırıp pataklamıştı. Sonra da koridor boyunca sürükleyip Eugene Amca ile Betty Yen-

geden özür dilemesini istemişti. Lou da içinden sürekli, 'Ben bir taşbebeğim,' diye tekrarlamıştı (kendini bebek yerine koymuştu); bir bebek pişman olmak bir yana ağlayamaz, konuşamaz, kötülük yapamazdı ki. Eugene Amca gelip babasını zorla mutfağa götürmüş, kısık ama yine de koridordan duyulan bir sesle bodrumdaki gazete kesiğinden söz etmişti. "Dinine yandığımın İsa'sı," demişti babası, hem de Noel günü. Mutfaktan çıktıklarında hışımla dolabı açıp paltolarını, eldivenlerini, şapkalarını yere savurmuştu. Annelerinin yuvarlak şapkası üç basamak aşağı oturma odasına yuvarlanmıştı. "Çabuk giyinin," demişti babaları.

"Akşam yemeği ne olacak?" demişti Betty Yenge tiz sesiyle.

Lou arabada annelerinin kürklü yakasının ardına büzülmüştü. Anneleri birşeyler söylesin istedi, hiç olmazsa kulağına eğilip 'Yapma!' deseydi, ama anneleri sanki hiçbir şey hissetmiyordu, dikiz aynasındaki yüzü rüyada gibiydi. Lou kendini koltuğa gerisin geri bıraktı. Yanında Norma ve Sandy fısıldaşıyorlardı. Lou pencereden dışarı baktı, haksız yere yediği dayağı ve o babanın kızı olduğunu düşününce gözleri yaşlarla doldu. Bütün o öfke nöbetlerini, bağırıp çağırmalarını, koyduğu kuralları... İşten eve döndüğü an Norma, Sandy ve Lou denetlenmeye hazır, sıraya dizilmek zorundaydılar, sınavı geçemezlerse, gidip yıkanmalarını ya da bir kez daha üstlerini değiştirmelerini emrederdi. Başka hangi baba yapardı bunu? Denetlemeden sonra dışarı çıkar, öfkelenecek bir şey arayarak sokağı gözleriyle tarardı: komşuların hindibalarını, kirlenmiş arabaları, süpürülmemiş garaj girişlerini, gürültücü çocukları gözlerdi.

Sandy, ondan doğan o bebek öldüğü için seviniyordu. Annelerinin bebeği attığına emindi. Ama yine de bütün gün ağzını bir daha açmadı, hatta şu âna dek Norma'yla bile konuşmadı bunu.

Sandy, Norma'nın yatağına çıkıp yorganın altına girdi. Kollarını yavaşça, ufak ufak oynatıyordu. "Annem kardeşimizi Niyagara Şelalesine *attı*," dedi dalgın dalgın.

"*Düşürdü*," dedi Norma.

"Çok korkunç bir kaza," dedi Lou yandaki yataktan lafa katılıp. Başbelası ufaklığın ağlayıp da işleri karıştırmasını istemiyordu.

"Bize bir hikâye anlatsana," dedi Sandy.

"Neyle ilgili olsun?"

"David'le"

Lou iç geçirdi. "Pekâlâ." Kız kardeşlerinin yatağına çıkıp iki yanına yerleşmelerini bekledi. "Bir zamanlar," dedi sakin, anlamlı masal anlatır tonuyla, "bir kadının kral tarafından öldürülmekten kurtarmaya çalıştığı bir erkek çocuğu vardı, çocuğu balçığa bulayıp bir sepet içinde sazlıklara bıraktı."

"Hayır, o Musa'ydı," dedi Sandy.

"Evet," dedi Lou birden farkına varıp. "Doğru."

* * *

İlk uyanan Sandy oldu. Norma'nın karnına kıvrılmıştı, Lou'ya bakıyordu; Sandy, Lou'nun yüzünü uyanıkken hiç bu kadar huzur verici bulmamıştı daha önce. Sekiz yıl sonra titreşimli bir yatakta ikiz erkek kardeşlerin arasında yatarken, Sandy aslında o iki erkeğin değil, kendi kız kardeşlerinin arasında yattığını gördüğü rüyadan uyanıverecekti. 'Ben şehvet delisi değilim!' diyecekti kendi kendine, sonra rahatlayarak ve eski günler için hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı.

Yumuşacık dokunuşlarla Lou'nun uzun, siyah saçlarından bir tutam bileğine doladı. Lou'nun saçından bir bilezik yaptı kendine. Çok sessiz ve ağır hareket ettiği halde Lou uyandı ve "Televizyon açık değil," dedi. Sandy bileziği çözdü. "Birşeyler oluyor!" dedi Lou yataktan fırlayıp koridorun sonundaki anne ve babalarının odasına koşarken.

Babaları pencerenin kenarında durmuş, termometreyi okuyordu. "Evet, anneniz soğuk almış işte!" dedi sanki onun yaptığı bir yaramazlığı açıklar gibi.

Norma ile Sandy de odaya gelmiş, annelerinin alnını tutan Lou'nun yanında durmuşlardı. Anneleri bütün örtüleri kenara atmış, sırtüstü uyuyordu.

"Yanıyor," dedi Lou fısıltıyla.

"Elleri bile," dedi Norma fısıltıyla, elini tutarak.

Sandy de öbür eli, hiç iş yapmadığı için yumuşacık ve bozulmamış görünen incecik parmakları tuttu. "Üzgünüz," diye fısıldadı. Annelerinin ateşinin, erkek kardeşlerine olanları öğrendikleri için çıktığını düşünüyordu.

Babaları gün boyu evde olduğu halde, annelerini yoklama işini onlara bıraktı. "Bu kadar kısıtlı bir gelirle hasta olmaya bile hakkımız yok," dedi. Anneleri hâlâ uyanmamıştı. Tuvalete götürmeyi akıl edemedikleri için öğleden sonra altını ıslattı. Babaları onu hole taşıyıp geceliğini değiştirmek zorunda kaldı; Norma ile Lou da çarşafları değiştirdiler. Babaları o gece kanepede uyudu.

Ertesi sabah annelerinin odasına girdiklerinde uyanmıştı. Konuşmuyor ama, önemli bir şey söyleyecekmiş gibi tek tek her birine bakıyordu. "Ne oldu?" dediler zorlayarak. Ona bir tas mısır gevreği getirdiler; Lou yedirmeye çalıştı, ama ne çiğneyebiliyor ne de yutabiliyordu. Lou'nun aklına bir pipet getirmek geldi. Böylece tastaki bütün sütü içti; Lou bir yanında, Norma öbür yanında destek olarak tuvalete götürdüler. Lou ile Norma geceliğinin üzerinden koltuk altlarına deodorant sıkıp o tuvalette otururken dişlerini fırçaladılar; Sandy, kendi altın rengi saçlarına benzeyen uzun, dalgalı saçlarını taradı, kendi saçlarının yanına tutup benzerliği keyifle izledi. Kendini nasıl hissettiğini sordular sürekli, yanıtlasın diye üstelediler, ama kadın gözlerini bile zor açıyordu.

"Söylediklerimin hepsini zorla içirin ona," diye emretti babaları işyerinden arayıp. Çorba, vitamin, su, meyve suyu içirmelerini istedi. 'Kahve' dışında içecek ne varsa yani.

Altı gün boyunca durumunda değişme olmadı. Çoğunlukla ateşli, huzursuz, bilinçsiz uyudu. Tedirgin görünüyordu. "Acaba rüyasında ne görüyor?" dedi Norma.

"Televizyon programlarını," dedi Lou kendisinden emin olarak. "Hepsi birbirine girmiş halde. Hoss'u, Lassie'yi, Beaver'ı."

"Doğru," dedi Norma. "Hepsi birbirini yiyor, program da bir türlü bitmiyor."

Kızların aklına, annelerine bir doktor çağırmak gelmedi. Akrabaları olmayan kimse gelmezdi evlerine. Betty Yenge arada bir kez, Noelden beri nasıl olduklarını sormak için. Norma ona, annelerinin soğuk aldığını söylediyse de yardım istemeyi aklından bile geçirmedi. Lou ile birlikte evdeki işleri hallediyorlardı zaten. Sandy'nin tek yaptığı sökükleri onarmaktı. Bir gün kimse söylemeden babalarının kırmızı flanel gömleğinin yıpranmış dirseklerine yama yaptığından beri onun olmuştu bu iş. Örgü yama da yapabiliyordu. Bu hüner annesinden geçmiş olmalıydı. Annelerinin küçük bir modeli olduğu düşünülürse şaşılacak bir şey yoktu bunda. Bu sayede kimse ona başka iş de yüklemiyordu; başka bir işe yarayabileceğini sanmıyorlardı.

"Yiyecek durumunuz nasıl?" diye sordu Betty Yenge.

"Annemin içecekleri bitmek üzere," demek zorunda kaldı Norma.

"Yaa, bu hayra alamet," dedi Betty Yenge o tiz sesiyle.

Aslında yalnızca meyve suyu, çorba ve süt değil, her şey tükenmek üzereydi. Lou babalarını arayıp söyledi, o da öğlen tatilinde alışveriş için para getirdi.

Lou genelde alışverişi üstlenmekten memnundu. Evden çıkması için bahane oluyordu, kendine birkaç çikolata almayı da ihmal etmiyordu. Ama o gün canı istemeye istemeye çıkmıştı evden. O yokken anneleri ölür ya da tuvalete filan gitmesi gerekir diye korkuyordu. Üstelik kar fırtınası ile ardından gelen doludan sonra tıka basa dolu alışveriş arabasını marketin park yerinde karların üzerindeki donmuş tekerlek izlerinden sürerek eve dönmek hiç de

kolay olmamıştı. Yolun yarısında durup bır kamyonun basamağına oturarak dinlenmesi gerekmişti.

"Ne çok iş var üzerimde," dedi kendi kendine. "Omuzlarıma haddinden çok yük almışım."

Evde ne olduğunu aklına takmamaya karar verdi, birkaç dakika daha öylece oturacaktı. Mars çikolatalarından birini çıkardı, tam kâğıdını açarken yoldan geçen bir oğlana takıldı gözü; trafiğin ortasında yürüyor, dursunlar diye arabalara eliyle işaret ediyordu. Çocuk ona doğru geliyordu, kim olduğunu çıkarmıştı. Lance Nipper. Başının içinde metal plaka olan çocuk.

Çocuktan gözünü ayırmadı. Bir polis köpeği gibi tetikte görünüyordu. Bir trafik kazasında kafasından yaralandıktan sonra takılan bu plaka onu normale döndüreceğine iyice tuhaflaştırmıştı; hiçbir şeyden korkmayan bir serseri, başka metal nesnelere de tutkun bir çocuk olmuştu; ceplerinde çiviler, vidalar hatta, söylendiğine göre bıçaklar, silahlar taşıyordu.

Birkaç metre yakınına gelince Lou'yu fark etti. Yoluna devam edecek gibi görünüyordu.

Ama Lou dayanamayıp durdurdu onu. Çocuğun o tehlikeli bakışı cesaret vermişti, zaten o an hiçbir şeyden çekinecek gibi hissetmiyordu kendini.

"Merhaba," dedi.

Çocuk durdu, Lou'ya baktı. "Bana da bir lokma versene," dedi.

"Yeni bir tane vereceğim," dedi Lou ayağa kalkıp kesekâğıdından bir çikolata daha çıkarırken.

Çocuk çikolatayı aldı, kâğıdını dişleriyle yırtarak açtı. Üst dudağının kenarında ve çenesinde öbek öbek siyah tüyler vardı, hapisane mahkûmlarının resimlerindeki gibi. Hapisane kuşuydu zaten, bir araba çalıp havaalanına götürmekten ıslahevine girmişti.

"Senin soyadın Field'di galiba," dedi.

"Evet. Lou Field." Nasıl tanımıştı? Ürpererek düşündü bunu. Çocuk yedinci sınıftaydı, kendisinden üç sınıf

büyüktü. İki kez de sınıfta kalmıştı. "Sen de Lance Nipper'sın," dedi. Çikolatayı yiyişini izledi, yakından yüzünün ne kadar güzel göründüğüne şaştı. Ne bir yara izi ne de pürüz vardı. Oysa plakanın monte edildiği noktalarda biraz çıkıntı olur sanmıştı. Gözle görülür tek kusuru, siyah saçlarının çizgi romanlardaki siyah saçlar gibi mavi mavi parlamasıydı.

"Neler aldın?" diye sordu Lou'ya.

"Yiyecek birşeyler." Alışkanlıktan, söylediğinin gerçek olduğunu aklına getirmeyerek, "Annem hasta da," diye ekledi.

Lance elindeki kâğıdı buruşturup kamyonun egzozunun içine tıktı. "Belki seninle gelirim," dedi.

"Olmaz!" dedi Lou hemen. "Gelemezsın, annem yüzünden!" Aslında babam yüzünden demek istemişti. Babaları Lance'i tanıyor ve onu evler inşa edilirken tepelin altında kalan çöplere benzetiyordu. Lance'in evlerine adım attığını duysa hemen polis çağırırdı.

"Önemli değil," dedi Lance. "Sen bize gelirsin."

"Ne zaman?"

"Şimdi."

"Aldıklarım?"

"Onları da getir."

Lou, eski püskü kırmızı arabada sırt sırta duran dolu kesekâğıtlarına baktı. Aslında hepsini atıp kurtulmak geliyordu içinden.

Hipnotize olmuş gibiydi. Manyetik alana girmişti sanki. Arabayı peşi sıra çekiştirerek Lance'e ayak uydurmaya çalışırken, çocuğun metal kaskının, kendi ceketinin fermuarına ya da çizmelerinin tokasına takıldığını hayal etti. Çocuğun ceplerindeki vidalarla çiviler şıngırdıyordu. Arkadan bakınca kısa boylu bir adama benziyordu.

Evin girişinde dahili telefonu eline alıp düğmelerden birine bastı. "Kapıyı aç," dedi.

Büyük bir cızırtı oldu. Kapıyı açarken Lou'ya, arabayı orada bırakmasını söyledi, ama Lou aldıkları çalınır di-

ye çekindi. Lance, onu yukarı doğru iteledi. Lou kapıyı aralık tutarken, blucin pantolonunun cebinden birkaç çivi çıkarıp iki kesekâğıdının tepesine taktı. "Artık yiyeceklerini kimse alamaz," dedi. Böyle tuhaf yerlere takılmış çiviler, vidalar onun işaretiydi çünkü.

Lou duraladı. "Ne anlama geldiklerini herkes bilmeyebilir."

"Senin yiyeceklerini çalacak kişi bilir," dedi.

Annesi saçında bigudilerle kanepeye uzanmış televizyon izliyordu. İçeri girdiklerinde onlara bakmadı bile. Koridorun sonunda, üzerinde bir kurukafa ve iki çapraz kemik resmi –Lou görür görmez, 'Ben bile çok daha iyi çizerdim,' dedi içinden– ve *Uzak Durun* yazısı asılı kapalı bir kapının önüne geldiler. İçeri girince Lance, kolunu onun sırtına doladı, Lou'nun başı döndü, 'Şimdi beni öpecek,' diye düşündü, ama yalnızca kapıyı kapatıp kilitledi. Kapı kolunun üzerinde bir de zincir vardı.

Lance'in yatağının kenarına ilişti. Yatak örtüsü tuğla desenliydi. Kenarları beyaz sıvalı kahverengi ve kırmızı tuğlalar. Komodinin üzerinde çivi ve vida dolu beş büyük kavanoz boy boy sıralanmıştı.

"Sen kaç yaşındaydın ya?" diye sordu komodine eğilip ceketinin çıtçıtlarını açarken.

"On," diye uydurdu.

"Sekiz filan gösteriyorsun." Elini blucininin arka cebine sokup yarısı içilmiş bir sigara çıkardı. Öbür arka cepten de bir kibrit çöpü çıkarıp pantolonunun fermuarına sürterek yaktı.

Lou'ya baktı, bakışı tıpkı kapıdaki levha gibiydi, sonra sigarasını içmeye koyuldu. Sigarayı babaları gibi çekiyordu içine, sanki duman, sigaranın orta yerinde takılmış gibi delicesine çekiyordu. Oturma odasındaki televizyonda bir erkek sesi şöyle diyordu: 'Öpülmeyi hak eden kadın, listesinden birayı eksik etmeyendir.'

Korkuyordu Lou. Ayakta sigarasını tüttüren Lance'den değil ama, başka bir şeyden, bilmediği bir şeyden.

Yatağın yanındaki saat dördü on geçeyi gösteriyordu. Annelerinin çoktan tuvalet ihtiyacı gelmiş olmalıydı. "Bir nefes versene," dedi.

Lance yaklaşıp sigarayı onun dudaklarına koydu. "Tabut çivileri," dedi, son bir nefes de kendi çekti ve izmariti çöpe fırlattı. Lou'nun saçlarını avucuna aldı. Bıraktı. "Uzun saçlı kızları severim," dedi. "Zayıf kızları severim." Öylece önünde durdu, kemerinin tokası Lou'nun burnunun birkaç santim ötesindeydi.

"Hadi bir yere gidelim," dedi.

"Nereye?" dedi Lou ona bakarak.

"Sana bir şey göstereceğim."

Lou koridor boyu onun peşi sıra koştururken montunu ilikledi, dışarıya çıkılacak diye eldivenlerini giydi, ama Lance tam merdivenin bitimindeki kapıyı açıp birkaç basamakla bodruma indi. Lou içten içe ona göstereceği şeyin bir elektrikli tren olmadığın hissediyordu.

Koridorun ortalarına geldiler. Lance kolu kurcaladı.

"Kilitli," dedi Lou.

"O, sıradan insanlar için geçerli," dedi Lance, cebinden çalımla ufak bir çıvi çıkarıp anahtar deliğine sokarken.

Burası çamaşırhaneydi. İki otomatik makine, iki de kurutma makinesi vardı. Bir açılır kapanır yeşil masa, iki lavabo ve bir duyuru panosu.

"Evet," dedi Lou, odada gezinirken, "ne göstereceksin bana?"

"Pantolonunu indirmen gerek."

Panodaki duyurulardan biri bedava kedi yavruları içindi. Bırakılan telefon numaralarından hiçbiri koparılmamıştı. "Nedenmiş?" diye sordu Lou.

"Doktorculuk oynayacağız. Ben doktorum, sen hasta."

Lou ona döndü. "Doktora gidince hiç pantolonumu indirmedim ki ben," dedi. Ama şu an önceden olanların önemi olmadığını hissedebiliyordu.

"Tamam." Cebindeki çivileri şıkırdatarak ağır ağır ona doğru yürüdü. "Önemli değil. İstediğin gibi olsun. Ben hasta olayım, sen doktor."

"Olmaz." Başını iki yana salladı Lou.

Lance omuz silkti. "O zaman sen hasta ol. Sana bırakıyorum seçimi."

Lou'nun pantolonunun beli lastikliydi. Dizlerine kadar indirdi, külotuyla kaldı.

"İyice indir." Ayak bileklerine kadar indirdi. "Seni muayene edeyim," dedi ve masaya yürümesini istedi. Pantolonu inik olduğu için Çinli kızlar gibi yürüyordu Lou. Bu onu, külotunun görünmesinden daha fazla utandırıyordu.

Lance, onu masanın kenarında öne doğru eğdi. Sonra külotunu sıyırdı.

"Yapma!" diye bağırdı Lou külotunu çekmeye çalışarak.

Bileğinden tutup hareketsiz bıraktı. Masanın üzerine itti. "Kımıldama," dedi deli deli. Lou, onu kızdırmaktan korkuyordu.

Bir saat geçmiş gibiydi. Gözlerini masaya, kırmızı eldivenli ellerine dikti Lou. Başparmağı delinmişti. Sandy'e verip tamir ettirmeliydi. Lance'ın nefes alıp verişini ensesinde duyuyordu.

Lance, Lou'ya dokundu. Büyük aptesini yaptığı yere. Lou kendini çekti, çocuğun elini kalçasında hissetti, onu masaya bastırıyordu.

"Ateşini ölçeceğim," dedi. Üzerine yeniden abanmasına karşın bıttı sandı Lou, olabilecek en kötü şey, oraya gelirken beklediği şey. İşte gelmiş ve yapmıştı, pek bir şeye de benzemiyordu. Artık pantolonunu çekebilirdi, bundan sonra yapacağı ağzıyla ilgili olacaktı herhalde. Biraz doğruldu. Tam o anda kıçına bir şeyin girdiğini hissetti. Soğuk, ince, pütürsüz. Bir çivi. Çığlık attı.

"Kes sesini!" Eliyle kızın ağzını kapadı. Çivi daha da derine girdi. İçine saplandı. Lou elini ısırıverdi o an.

"Sıçayım!" diye bağırdı Lance. Elini kızın ağzından çekmek zorunda kaldı. Parmağı çepeçevre kan içindeydi.

Lou tökezleyerek kapıya koştu, hem kıçını tutuyor, hem ağlıyordu. Çivi hâlâ içindeydi. Bıçak gibiydi tıpkı, içine bir bıçak saplanmış gibi. Çıkarıp attı, haykırıyordu.

"Amma da yaygaracıymışsın! Parmağımı koparıyordun neredeyse!" Lance, lavabonun başındaydı, musluğu açıyordu.

Lou pantolonunu çekti, kapıya koşup kolu kavradı. Çığlık çığlığa, "İmdat! Polis!" diye yırtındı.

"Zaten açık gerzek," dedi Lance.

Koridorda iki çıkış işareti vardı. Hangisinden girmişlerdi? Sola koştu, hole çıkan merdivenlerden yukarı fırladı, yiyecek dolu kesekâğıtlarının olduğu alışveriş arabasını görünce annelerini görmüş gibi coşkuya kapıldı. Anneleri! Saat kaçtı? Hava kararmıştı. Belki de anneleri çoktan ölmüştü.

* * *

Hayır! Daha iyiydi! Mutfak kapısındaydı.

"Anneciğim!" diye haykırdı Lou arabayı ve aldıklarını holde bırakıp ona doğru koşarken.

Anneleri onu omuzlarından tuttu. "Kahvemi aldın mı?" Gözlerinden ateş fışkırıyordu. Elleri Lou'nun tüm bedenini sarsıyordu.

"Hayır!" dedi Lou yavaşça. "Hayır anne, bana içki satmıyorlar."

Anneleri onu serbest bıraktı, sinirden titriyordu.

Lou onun yanından sıyrılıp mutfağa geçti. Bütün dolap kapakları açıktı, kardeşleri teneke kutular arasında yerde oturuyorlardı. "Ne oluyor burada allahaşkına?" dedi.

"Tek bir şişe bile kalmamış," diye iç geçirdi Norma. "Bir tane bile."

"Hepsi bitmiş," dedi Sandy ellerini açıp; aramaktan yorulmuştu; anneleri aklını yitirmiş gibiydi. Yatağına dönmesini söyledi ona.

Hiçbiri gelen arabayı duymadı. Ön kapı açılınca Lou'nun alışveriş arabasına çarptı, ama babaları bu duruma köpürmeye fırsat bulamadan anneleri hole gelip faciayı haber verdi.

Babaları, annelerinin iyileşmesine alışmak için bir an bekledi. Sonra saatine baktı. "Tanrım," dedi usulca. Lou, dükkânların Noel dolayısıyla ertesi gün de kapalı olacağını hatırlattı. Kardeşleriyle birlikte ne yapacaklarını düşünüyorlardı, babalarıysa onlarla ilgilenmiyordu. Annelerine sarılıp yatağına dönmesi gerektiğini söyledi. Birkaç uyku hapı alırsa deliksiz uyuyabilirdi.

"Komşuya git," dedi anneleri heyecanla. "Misafirimiz olduğu ve evde hiç kalmadığını söyle."

"Yapamam," dedi babası.

"Noel'deyiz Jim. Herkeste bol bol vardır."

Elinin üzerine kırmızı çizgiler çiziyordu. Babaları bunu neyle yaptığını fark eder etmez alıp yere attı. Bir çiviydi, Lance'in kesekâğıtlarına taktığı çivilerden biri. Babaları hemen Bactine içip elini sarması gerektiğini söyledi. Onu koridorda sürüklemeye çalıştı. "Hayır!" diye çığlık attı anneleri. Onun elinden kurtulup kendini kapının önüne attı. Babaları alışveriş arabasını önünden çekti, teneke kutu dolu birkaç kesekâğıdını devirerek onu kollarından yakaladı, kendine çevirdi. Kızlar olanları korku dolu gözlerle izliyorlardı.

Ama babaları ona vurmadı. Hiç vurmamıştı, şimdi de vurmadı. Usulca, yalvarır gibi, "Allahaşkına Mary!" dedi. Norma o an kollarına atılabilirdi. İçinden, 'Kiliseye yanında karısı olmadan giden tek erkek o,' diye geçirdi.

Anneleri dudaklarını yaladı. "Çok sıcak," diye inledi. "Soluk alamıyorum."

"Pepsi ister misin?" diye sordu babaları umutla. "Lou, koş bir tane getir." Lou mutfağa koştu.

"Hayır, hayır, hayır," diye homurdandı anneleri. "Dama çıkmam gerek."

Lou, pepsi şişesini uzattı.

"İşte sana buz gibi bir pepsi," dedi babaları.

"Ben dama çıkıyorum," dedi anneleri başını aşağı yukarı sallayarak.

"Bu susuzluğunu alır," dedi babaları sevecen bir sesle.

Lou, "Neden dama çıkmak istiyorsun?" diye sordu.

"Soluk alamıyorum," dedi anneleri babalarına yalvararak. "Yükseklere çıkmalıyım. Yükseğe, çok yükseğe."

Babaları, pepsiyi onun dudaklarına götürünce suratını ekşitti, adamın eline vurup şişeyi fırlattı. Şişe duvara çarptı, ayaklarının dibine kahverengi bir göl halinde yayıldı.

"Yeter artık," dedi babaları. Annelerini gelin gibi kucağına alıp koridor boyunca odalarına kadar taşıdı. Kadın tekmeler atıyor, direniyordu. Sandy'nin uyurken saçına taktığı küçük pembe kurdele çözüldü. Babalarının suratına öyle sert bir tokat attı ki, adamın şapkası düştü.

Onu yatağın üzerine attığını duydular. "Kızlar!" diye bağırdı babaları. "Buraya gelin!"

Annelerini yüzüstü yatırmış, ellerini de arkadan yakalamıştı. "Lou, Sandy," dedi, "yatağa çıkın, iki yanına." Çıktılar. "Tamam. Onu öylece tutun." Bileklerini işaret ediyordu. "Hadi." Her biri bir bileğinden tuttu. Lou parmaklarıyla kavradı. "Sıkın," dedi. Daha sıkı tuttular. "İşte öyle," dedi ve bıraktı, anneleri kurtulmaya çalışır gibi hareketlendi, daha sıkı tuttular, sıkı tutabilmek için dizlerinin üzerinde doğruldular; Sandy, 'Annem ka-ça-maz' şarkısını tutturdu.

Norma'ya iki bacağının üzerine oturmasını söyledi babaları. "Hiç kımıldamasın," diye de emretti. Eugene Amcalara gidip viski alacaktı. Bir saat sürerdi bu. "Telaşlanmayın, size direnemez artık, çok hasta," dedi. Aslında tutmak zor olmuyordu. Çok ufak tefek bir anneydi.

"Ne yaparsanız yapın," diye bağırdı babaları ön kapıdan, "ama çıkmasına izin vermeyin."

O gider gitmez çırpınmayı bıraktı kadın. "Bırakın, dedi yumuşak, anaç bir sesle.

"Yapamayız," dedi Sandy. "Yoksa dama çıkarsın. Düşersin." Düşerek ölmek o sıralar Sandy'nin en büyük korkusuydu.

"Neden çıkmak istiyorsun ki oraya?" diye sordu Lou. Mantıklı bir nedeni olması gerekir diye düşünüyordu, bacada gizli bir şişe mesela.

"Kollarım!" dedi anneleri inleyerek. Ağlamaya başladı. Onun üzerine abanmış tutan Sandy, annesinin yüzünü görünce hemen elını gevşetti; Lou da annelerının narın, beyaz kolunun Sandy'nin tuttuğu yerden kızardığını fark edince üzülerek, "Ah!" dedi ve o da elini çekti.

Anneleri arka arka doğruldu. Norma geriye doğru sendeledi, gözlükleri gözünden fırladı. Bir saniye içinde ayağa kalkıvermişti anneleri. "Öyle kalın!" diye bağırdı elini polisler gibı kaldırıp. Karşı koymadılar, etkısi altına gırmişlerdi. Derken ön kapının kolunun döndüğünü duydular, arkasından hole koşup dışarı çıkamadan yakaladılar.

"Gidin. Beni bırakın!" diye bağırdı anneleri. Gözleri nefret saçıyordu onlara. Düşmanlarıydı onlar.

"Onu bırakın!" diye bağırdı Sandy, kardeşlerine vurmaya başladı.

"Dama çıkacak," dedi Norma. Annelerinin kolundan tutuyordu. Lou da öbür kolunu çekiştiriyordu, tıpkı babalarının yaptığı gibi.

"Onu bırakın dedim size!" diye bağırdı Sandy, iki eliyle Lou'nun saçına asıldı.

"Lanet olsun!" diye haykırdı Lou. Sandy'yi hızla itip duvara yapıştırdı.

Norma şımdi de annelerının beline sarılmıştı. Anneleri dönmeye, direnmeye çalıştı, ama Norma ona göre çok güçlüydü. "İp gibi bir şey lazım bize," diye bağırdı Norma. "Onu buraya bağlamamız gerek."

"Kapa çeneni!" diye kükredi Lou, arkasından homurdanan Sandy'ye.

"Sen getir," diye bağırdı Norma, Lou'ya. "Gözlüksüz göremiyorum. Ben onu tutarım."

Lou mutfağa, oradan da merdivenlerden inip bodruma koştu. Ip neredeydi? Babalarının atölyesinde mi? Çamaşırlıkta mı? Çamaşır ipi. Yerinden sökmeye çalıştı. Derken yerdeki çift katlı atlama ipi takıldı gözüne.

Yukarı döndüğünde anneleri paspasın üzerine kıvrılmış sessizce ağlıyordu. Pes etmişti. Lou atlama ipiyle ayak ve el bileklerinden bağladı yine de, ne olur, ne olmaz diye. Televizyon odasından getirdiği battaniyeyi de üzerine örttü.

"Anneciğim," diye inledi Sandy ve battaniyenin altına, yanına kıvrıldı. Gözlerini kapadı. Annelerinin gözleri de kapalıydı, ama titriyor, kımıldanıyordu. Norma ile Lou başlarında bekliyorlardı; Lou sırt üstü uzanmıştı, çünkü oturunca içinde bir acı hissediyordu. Norma birden babalarının yere attığı çivinin üzerine oturduğunu fark etti, uzanıp aldı ve tırnaklarının içini temizlemeye başladı onunla; Lou birden ona, öbür çividen bahsetmek istedi. Ama o sessiz sakin halini görünce yalana başvurdu. Lance'in de kendisini bağladığını söyledi – o gün kendisi de bağlanmıştı yani.

"Belki organını ya da başka bir şey sokmuştur," dedi Norma fısıltıyla, nereye girmiş olabileceği aklına gelince irkilerek çiviyi elinden fırlatıverdi.

"Belki de," dedi Lou soğuk soğuk.

"Keşke erkek kardeşimiz hayatta olsaydı."

"Susar mısın?" dedi Lou. "Kafamı toplamaya çalışıyorum." Nasıl intikam alabileceğini düşünüyordu. Yangın mı çıkarsaydı? Lance ve tuğla desenli yatak örtüsü alevler içinde.

"Erkek kardeşimiz seni korurdu," dedi Norma yavaşça. Onun tam zamanında kapıda belirdiğini düşledi. Yaşına göre iriyarı olacaktı. Cesur, korkusuz, atak. Gelip annelerini tatlı sözlerle damdan indirdiğini düşledi. Kardeşleri Jimmy, Tanrının oğlu gibi iri yapılı, cesur ve iyi biri olurdu mutlaka.

CENNET

1960

Yaz başlarında bir gece sokak lambaları yandığında kızlar çalıların arasında bir kedi yavrusu buldular. Sırtında eyer gibi duran kara bir leke dışında bembeyazdı; meleklerin saçları gibi ipeksi beyaz tüylü.

"Adı Rapunzel olacak," dedi Lou, çünkü o masalı daha yeni okumuştu.

Onu eve getirdiler, içeri, televizyon odasına girdiler ki –ne görsünler– babaları annelerine sarılmış bir halde koltuğa kurulmuştu.

"Nedir o elinizdeki?" diye sordu sırıtarak.

Anneleri yanıtladı: "Küçücük bir kedicik."

"Görelim bakalım beyefendiyi," dedi babaları.

Sandy, "Kedi dişi," dedi.

Rapunzel'i babalarına verdiler, biraz huysuzlandı, babaları aldırmadan onu iri elleriyle sımsıkı kavrayıp ters çevirdi, kuyruğunu kaldırdı. "Evet, dişiymiş, doğru," dedi. "Gördün mü?" dedi annelerine. Rapunzel'in kuyruğunun altını göstererek, "Burasında bir kalem açacağı var." Bir vızıldama sesi çıkararak parmağını açıyormuş gibi yaptı.

Kızlar eve getirirken kullandıkları alışveriş kasasının kediye uygun olmadığına karar verdiler. "Biraz gazete sayfası koparıp ona tuvalet kutusu yapsanız iyi olur," dedi babaları hemen. Sonra Rapunzel'i pencere pervazına koydu; kedi ânında zıplamaya, camın öte yanındaki pervanelere pençe atmaya başladı.

"Hayır!" diye azarladı Lou, babalarının tepesi atmadan onu aşağı indirmek için atıldı.

Ama babaları Rapunzel'in pencere içinde kalabileceğini işaret etti eliyle. "Ne oyun ama," dedi gülerek. Hepsi güldüler.

Kedi toplam on iki saat kaldı yanlarında. Bir tas süt ve parça etli makarna konservesi koydular önüne. Yatma vakti gelince de Norma ile Lou'nun odasına götürdüler. Bütün gece kabına sığamadı kedi, bir ışık dalgası gibi o köşeden bu köşeye zıpladı durdu. Kızlar gülüştüler, derken babalarının hışımla koridordan gelebileceğini düşünüp dondular. Ama gelmedi. Sonunda yatağın başucundaki lambayı açtılar; Sandy, Rapunzel'e bebeklerinden birinin pembe balo kıyafetini giydirdi. Kedinin yumuşacık karnını okşadılar. Mırladı, miyavladı, onlarla oynadı, Paskalya sepetinin içine işedi, Lou'nun saçının ucunu yakalayıp trapezciler gibi havada sallandı.

Sabah babaları gazeteyi almak için ön kapıyı açar açmaz üzerinde hâlâ balo kıyafetiyle dışarı, yağmura fırladı. Babaları, pijamalarını çıkarmadan onun peşinden gitmelerine izin vermedi. "Döner nasılsa," dedi bilgiç bilgiç. "Şunu unutmayın. Kedilere bir kez yiyecek verdiniz mi, onlardan bir daha kurtulamazsınız. Çok iyi tanırım kedileri. Onlarla ilgili her şeyi bilirim."

Kapıyı açıp bıraktılar, ama dönmedi. Üzerlerini değiştirdikten sonra şemsiyelerini alıp dışarı çıktılar, evin etrafını aradılar, belki hatırlar diye ismiyle seslendiler. "Telaşlanmayın," dedi babaları arabasına binerken, "dönecek. Kedileri çok iyi tanırım."

Arabayı çalıştırdı. Elektrikli testereyle tahta kesilir gibi bir ses çıktı. Kontağı kapattı, kapıyı açtı, dışarı çıktı, az kalsın arka ayaklarını sürükleyerek arabanın altından çıkan Rapunzel'in üzerine basıyordu. Balo kıyafetinin eteği kıpkırmızı olmuştu. Babalarına cansızca miyavlayıp ayakkabısının sol tekinin üzerine yığıldı.

Lou o gece evden kaçmaları gerektiğine karar verdi. Başka hiçbir tepki yeterince onurlu ve cezalandırıcı olmayacaktı. Ertesi sabah babaları işe gittikten sonra, kız kardeşlerine kafasında kurduğu iki planı anlattı: A planı: Ara sokaklardan geçide kadar yürüyüp içinde yaşayabilecekleri bir araba hurdası bulmak. Nehirden tuttukları balıkları ve

yaban yemişlerini yemek. B planı (hurda araba bulamadıkları takdirde): Otobüsle kente, öksüzler yurduna gitmek. Kendilerini sürekli döven amcalarından kaçtıklarını söylemek. Amcaları sürekli kafalarına vurduğu için amcanın adı ve yaşadıkları yer gibi birtakım şeyleri unutmuş gibi yapmak. Zengin ve iyi kalpli aileler bulmak.

"Babam bizi bulur," dedi Norma, ama itiraz değildi bu. A planı, yani ormanda, hayvanlardan yardım ve esin alarak, huzurla yaşamak fikri aklına yatıyordu.

"Onu yanıltmak için bir not bırakalım," dedi Lou, annelerinin savaş yıllarında, The Lights Fantastics'de dans ederken, oradan oraya taşıdığı yuvarlak valizin kilidini açarken. "Florida'ya gittiğimizi yazalım." Annelerinin siyah dans ayakkabılarını çıkarıp mutfaktan getirdiği tabak, çatal, kaşıkları ve et bıçağını yerleştirdi. Ardından iç çamaşırlarını yerleştirdi. Hava sıcak olduğu halde kardeşlerine yün donlarını ve kayak kazaklarını giymelerini söyledi, çünkü valizde kışlıklara yer yoktu.

Sandy odasına gidip en güzel elbisesiyle geri geldi.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Lou.

"Beni evlat edinmelerini garantiliyorum," dedi Sandy, saçının buklelerini parmağına dolayıp aynanın karşısında kırıta kırıta yürürken.

Norma, azarlayan bir sesle, "Saniyede kapacaklar seni," dedi. Annelerin Sandy'nin kollarından çekiştirip duracaklarını hayal etti. Lou'nun bile hemen müşteri bulacağını düşünüyordu; anneler, onu şişmanlatmak için yarışacaklardı. "Bir anlaşma yapalım," dedi. "Bakın. Ya hepimizi evlat edinirler, ya hiçbirimizi. Üçümüzü birden evlat edinmeleri gerek, tamam mı?"

"Anneme kim bakacak?" diye bağırdı Sandy birden hatırlayarak.

Lou, "Telaşlanma. Babam bakar. *Onu* sever." Zehirli yemişlerin zehirli olmayanlardan nasıl ayrıldığını hatırlamaya çalışıyordu. Valizi kapadı, sonra tekrar açtı, mutfağa gidip beş konserve ile konserve açacağı aldı, içine yerleştir-

di. Bu kez valizi kapatmak için Norma'yı üzerine oturtmak gerekti. Sonra da Norma ve Sandy'ye kumbaralarını boşaltmalarını söyleyip kendisi de para bulmak için anne ve babalarının odasına gitti. Babalarının komodininin üst gözünde dört dolar otuz beş sent bozukluk vardı, alıp kumbaralardan çıkan parayla birlikte alışverişte kullandığı siyah omuz çantasına koydu. Sonra notu yazdı:

"Sevgili babamız. Biz, Rapunzel'i öldürdüğün için Florida'ya gidiyoruz. Bir daha gelmeyeceğiz. Bizi aramaya kalkma, boşuna vakit kaybetmiş olursun. Kızların Norma, Louise ve Sandra."

Notu dağınık yatağa, yastığın üzerine koydu. Bir daha asla o lanet yatağı yapmayacağını düşündü; birden çoktan uzaklara, düşündüğünden de uzaklara gidivermiş gibi hissetti kendini.

Norma valizi taşıdı, Lou çantayı, Sandy de bebeği, Bayan Flexie'yi. Çok güzel bir sabahtı; ılık, sakin, tek bir bulut yoktu gökte. Evlerin arasından soluk bir ışık süzülüyordu.

Ilk iş olarak, tanınmadan yolculuk edebilmek için bir markete uğrayıp güneş gözlüğü aldılar. Sonra kuzeye, tarlaların daha önce gitmedikleri bir yönüne doğru yürüdüler. Sokak isimleri Büyük Çam Korusu, Gölgeli Meşe Tepesi türünden olmasına karşın etrafta tepe filan yoktu, yalnızca kendi sokaklarındaki gibi etrafı sopalarla destekli birkaç cılız akçaağaç vardı.

Lou, kuzey yönünden ayrılmamaya çalışıyordu, ama kıvrım kıvrım sokaklar ve hepsi birbirine benzeyen evler yüzünden gittikleri yönden artık başlangıçta olduğu kadar emin değildi. Yollardaki çocuklar bu üç gözlüklüye bakakalıyorlardı. Davy Crockett'inkine benzer şapkalı bir çocuk, "Siz hippi misiniz?" diye sordu, yarım saat geçmeden yine aynı çocuk aynı şeyi sormaz mı?

"Olamaz, başladığımız yere döndük," dedi Norma valizi yere bırakarak. Kolu kopmuştu.

Sandy kaldırıma oturdu, güneş gözlüklerini çıkardı. Çocuklara göre gözlük satılmadığı için mecburen çerçevesi yaldızlı, köşeleri kırmızı taşlı bir kadın gözlüğü seçmişti. Erkek gözlükleri daha ucuzdu –Lou onlardan almıştı– ama Sandy asla erkek gözlüğü takamazdı. Norma da kendi gözlüklerinin üzerine koyu renk cam almıştı.

"Ayaklarım acıyor," dedi Sandy.

"Sana o lanet olası süslü ayakkabıları giyme demiştim," dedi Lou. "Hey, ufaklık!" dedi çocuğa.

"Buradan geçide nasıl gidilir?"

"Hangi geçit?"

"Trenlerin geçtiği."

"Bakın şimdi."

"Neden ona buradan nasıl kurtulabileceğimizi sormuyorsun?" dedi Norma, Sandy'nin yanına çökerek.

"Şöyle gidin, sonra da şuradan, sonra şuradan, sonra şuradan, sonra da şuradan," diye anlattı çocuk kollarını sekiz ederek.

"Çok susadım," diye sızlandı Sandy.

"Kes sesini," dedi Lou. "Herkes sesini kessin ki kafamı toplayayım." O da susamıştı. Kayak kazağının içinde buram buram terliyordu, ama çıkarmasına imkân yoktu, altına bir şey giymemişti. Çocuğa baktı, o da ona baktı çaresiz, sessiz. Aklına B planına geçmekten başka bir yol gelmiyordu. "Pekâlâ, ufaklık," dedi. "Seninle bir anlaşma yapalım.."

Çocuk bir kutu armut konservesine onları alışveriş merkezine geri getirdi. Sandy ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarıp yürümeye karar verdi, ama ayağını arı sokunca Norma domuz biçimli sırt çantasını, Lou da valizi taşımak zorunda kaldı.

Alışveriş merkezine dönüp üç kutu kola, Sandy'nin ayağı için Bactine ve balmumundan mor bir saç bantı aldılar, Sandy biraz takacak sonra hepsi birer parçasını çiğneyeceklerdi. Ama otobüs durağında o kadar çok beklediler ki, bant Sandy'nin başında eridi. Lou, mumu tümüyle çı-

karabilmek için yapıştığı yerlerdeki saçları kesmek zorunda kaldı. Et bıçağını kullandı.

"Eve gitmek istiyorum," diye mızıldandı Sandy.

"Unut bunu," dedi Lou. "O çöplüğe bir daha dönmek yok."

Sandy tek başına dönmeye cesaret edemedi. Bebeğine sarılıp valizin üzerine oturdu.

"Otobüs neredeyse gelir, canım," dedi Norma. Ne kadardır beklediklerini düşündü. Bir saat mi? Hiç ağaç yoktu çevrede. Gölge yoktu. Yalnızca otobüs durağı direğinin incecik gölgesi. Bir süre onlarla birlikte bekleyen bir kadın sonunda yürümeye karar verdi, otobüsün bir yerlerde su kaynatıp yolda kaldığına emin olduğunu söyledi. Yarım saat kadar önce marketin arkasında bir adamın başına güneş geçip bayıldığını, dükkân sahibinin ambulans çağırdığını da ekledi.

Norma kaldırımın kenarında bir parça karton buldu. Yerden alıp Sandy'ye yelpaze yapmaya karar verdi. Sandy başını öne eğdi, Norma ensesinde, saçlarının bitim yerinde isilikler gördü. 'Zavallı küçük,' dedi içinden ve onu oyalamak için, "Hadi gel, bulmaca oynayalım, mesela ne renk görüyoruz..." dedi çevresine bakınıp bir renk arayarak, "gri renk bir şey."

* * *

"Film yıldızları," dedi sürücü otobüse binerlerken. Güneş gözlüklerini çıkarmayı unutuyorlardı hep. Lou parayı öderken otobüsün şehir merkezine gidip gitmediğini sordu. Adam bunun için metroya binmeleri gerektiğini, onları istasyona bırakabileceğini söyledi.

Adamın arkasındaki koltuğa oturdular. Yünlü uzun donu yüzünden Norma'nın bacaklarından terler süzülüyordu. Tam karşısında oturan kadının kucağında viyaklayıp duran bir erkek bebek vardı, bu ona kardeşleri Jimmy'yi anımsattı. Bazen aklına geliveriyordu, onu bul-

mayı düşlüyordu, sokakta bir bebek arabasında, hiç büyümemiş olarak. "Neden beni hiç aramadınız?" diye soruyordu üzgünce. "Şuna bakın! Konuşan bir bebek!" diyordu o da. Başka bir düşte de Lou'nunki gibi esmer, zayıf yüzlü bir erkek çocukla oynuyor, çocuk sürekli onu öpmeye çalışıyordu. "Tamam canım, ben senin kardeşinim," diyordu. Ama o, yalan olduğunu biliyordu, onların kardeşi böyle yılışık olamazdı.

"Çok terledim," dedi Sandy usulca. Bebeğini elinden düşürdü, otobüs dönemeci alırken, yerde sürüklenişini öylece izledi.

"Bebeğin," dedi Norma, onu yerden alırken o sırada Sandy'nin yüzünün pespembe kesildiğini gördü. "Lou, Sandy'ye bak," dedi gözlüğünün takma camlarını kaldırarak.

Lou marketin arkasında bayılan adamı düşündü. "Ona içecek bir şey bulmalıyız," dedi. "İnsek iyi olacak." Bir sonraki durakta inmek için düğmeye bastı.

Otobüs şoförü onları duraktan bir blok sonra indirdi, çünkü yakında gidebilecekleri bir restoran vardı. Sandy yürüyemiyordu. Norma yine domuz biçimli sırt çantasını taşımak zorunda kaldı. Sandy gözündeki taşlı güneş gözlüklerinin arkasında gözlerini yummuştu.

Tezgâhın başında oturdular. Lou üç büyük kola söyledi. Kasanın yanındaki küçük vantilatörü çevirip başını önündeki boş tabağa koymuş olan Sandy'ye tuttu.

Huysuz görünüşlü, şişman garson kadın Sandy'nin uyuduğunu sandı.

"Hayır, "dedi Lou. "Kulağını tabağa koymayı seviyor yalnızca." Doğruydu bu.

Ama garson kadın pek inanmamıştı. "Bu çocuk evinde, yatağında olmalı," dedi.

"Biz de eve gitmek istiyoruz zaten," diye yalana başvurdu Lou, kadının iyi niyeti karşısında, "Ama metro bileti alacak paramız yok." Kamışı Sandy'nin dudaklarına götürdü. "Hadi tatlım," dedi garsona duyurmak için sevecen

bir sesle. "Iç bakalım. İşte bu kadar tatlım. Bu kadar canım.

Sandy kendinden geçmiş, şaşkın dinliyordu. 'Şu an,' dedi içinden, 'ne istersem yapar Lou.' Ne istediğini düşündü.

"Kolaları ödeyecek paranız var mı?" dedi garson. Lou başını salladı.

Sandy kararını vermişti. Lou'nun kulağına eğildi. "Ben yetimler yurduna gitmek istiyorum," diye fısıldadı. (Sandy birazcık sevgi için nereye olursa gitmeye hazırdı.)

Ellerinde, garsonun peçete üzerine çizdiği metro haritası ve verdiği yetmiş beş sent vardı. 'Sokağın gölgeli kısmından gidin,' diye de uyardı onları, ama gölge bile bunaltıcı sıcaktı. Sıcaktan her şey bir göl yüzeyindeki yansımalar gibi görünüyordu. Bir market, bir ayakkabı tamircisi, bir nalbur dükkânı geçtiler – ve sıra sıra binalar, iki-üç katlı, üst kat pencerelerinden insanlar sarkıyordu. 'Fakir, mutsuz, garip, kentin banliyösünde yaşamaya gücü yetmeyen insanlar,' dedi Norma içinden. Annesinin yardımıyla el sallayan bir bebeğe o da elini salladı.

"Geçit töreninde değiliz," diye azarladı Lou.

Sandy iyileştiği için Lou'nun aklı yeniden tanınma tehlikesine takılmıştı. Babalarınınkine benzer bir mavi Packard görünce ikisini de bir kapı eşiğine iteledi. Öncü olarak önden gittiği için başka bir kapı eşiğinde oturmuş yalanan kedi yavrusunu ilk o gördü. Sırtındaki büyük bir kara leke dışında bembeyazdı.

"Rapunzel!" diye bağırdı.

Kedi kalakaldı, arka ayaklarından biri havadaydı hâlâ. Lou yanına koşup diz çöktü, ellerini uzattı. "Rapunzel, benim!" dedi Lou! Kedi kaçtı.

Adını seslenerek arkasından koştular, binanın, taş duvarın ötesini, avluyu aradılar. Lou peçeteyi düşürdü. Sandy'nin güneş gözlükleri düştü. Her şeyi taşımak zorunda kalan Norma onlara yetişemeyince kardeşlerini bir daha hiç bulamayacağını, onu bir oyuncak bebek ve iç çama-

şırı dolu bir valizle bir başına bıraktıklarını sandı. Ama bir dakika geçmeden soluk soluğa geri döndüler; "Kedi buradan geçti mi?" diye bağırıyorlardı.

Artık koşmanın anlamı yoktu, çünkü nereye gideceklerini bilmiyorlardı. Terleri soğusun diye mazgalların üzerinden yürüdüler. Kadının biri pencereden beyaz bir örtü silkiyordu, gözleri örtünün beyazına takıldı. Beyaz olan her şeye baktılar. Beyaz çiçekler, beyaz teras sandalyeleri, beyaz sütunlar, çimleri kesen beyaz gömlekli bir adam. 'Hayır,' dedi adam, sırtında kara bir leke olan beyaz bir kedi yavrusu görmemişti.

Ulu ağaçların yükseldiği, arabaların geçmediği bir sokağın ortasında Lou mola vermek istedi.

"Zaten o olamazdı," dedi Norma. Lou, artık tanınmaktan o kadar kaygılanır görünmediği için, Norma takma camlarını çıkarma cesaretini buldu.

"Zaten üzerinde balo elbisesi yoktu ki," diye hatırlattı Sandy.

"Ama," dedi Norma, "ne kadar da ona benziyordu. Belki de kız kardeşiydi.

"Hayır, *oydu!*" dedi Lou öfkeyle. "Onu ben gördüm. Ben buldum. O lanet kedi benim kedimdi." Onlardan uzaklaştı.

Norma takma camları tekrar indirdi. Içinden eliyle Lou'nun iki omzunun arasına dokunmak geldi. Lou'nun zayıf sırtının sertliğini, düzlüğünü hissetmek istedi, evlerinin yüzeyini hatırlattı birden bu. Ama onun yerine elini Sandy'nin sırtına koydu, Sandy de onun elini tuttu sıkıca. "İyi misin, tatlım?" diye sordu Norma; Sandy başına güneş geçtikten sonra öyle deli gibi koşmamalıydı aslında.

Sandy tıpkı bir küçük çocuk gibi boynunu büktü. Kuleli bir taş binayı işaret etti. "Kale mi bu?"

Kedinin peşinden koşarlarken nerede olduklarına hiç dikkat etmemişti Norma. Birden sokağın kırmızı tuğla kaldırımlı olduğunu ve evlerin dev gibi göründüğünü fark

etti. "Bir malikâne galiba," dedi, "zenginlerin yaşadığı türden bir yer olmalı."

"Hadi gelin, gidelim," diye mırıldandı Lou. Yürümeye başladı.

"Öbür yöne gitmemiz gerekmiyor muydu?" diye sordu Norma.

"*Bu* yöne!" diye bağırdı Lou yürümeye devam ederek. Ama tam da emin değildi. Önüne çıkanı et bıçağıyla doğrayacak kadar öfkeliydi. "Bok suratlı aptal kedi!" diye bağırdı. Kimse duymamıştı. Çimleri kesen adam gitmişti, oynayan çocuk yoktu. Bahçelerde ne çocuk ne de hindiba vardı.

Ağaçların altı püfür püfür esiyordu. Lou akşam yemeğine kadar yollarını bulamazlarsa bu dev ağaçlardan birinin altında uyuyabileceklerini düşündü. Belki birkaç ay bile kalabilirlerdi buralarda. Hizmetçilerden yemek artığı dilenir, parkta yatıp kalkarlardı. Salıncak ve kaydırağı olan iki park görmüşlerdi, ama tek bir çocuk yoktu. Bu insanlar neredeydiler?

Tam bunu düşünürken, birisini gördü. Hawai gömleği ve bermuda şortu ile Noel Babayı andıran yaşlı bir adam. Çalıları buduyordu. Onlara el salladı, Sandy de ona el salladı.

"Evden mi kaçtınız?" diye sordu yanından geçerlerken yumuşak bir sesle. Küçük, yuvarlak gözlüklerinin üzerinden gülümsedi.

"Evet," dedi Sandy, gözleri yaşlarla doldu.

"Florida'ya gidiyoruz," dedi Lou ters ters. Sandy öyle dememeliydi.

"Üç küçük kızın yürüyemeyeceği kadar uzun bir yol."

"Yalnızca metroya kadar yürüyoruz tabii ki," dedi Lou dalga geçerek.

Yaşlı adam Sandy'ye göz kırptı. "Bir bardak soğuk limonata o gözyaşlarına iyi gelecektir eminim," dedi.

Sandy başını salladı, gözyaşlarını koyuverdi.

Norma valizi yere bıraktı. Susamıştı, kolu ağrıyor, sandaletleri küçük geldiği için ayağı acıyordu. Ama kararları Lou veriyordu.

"Bu ev sizin mi?" diye sordu yaşlı adama arkadaki beyaz malikâneyi göstererek. Eğer onunsa, yani adam orada çalışan biri değilse, limonata içmek için kalabilirlerdi. Böyle bir yerin içini görmek hiç de fena olmazdı.

Kendisinin olduğunu söyledi. Arka bahçede valizi Norma'dan aldı, Sandy'yi de elinden tuttu. Bahçe, çepeçevre adamın gömleğindeki gibi canlı renkli çiçeklerle doluydu. Tam ortada, bir bakraçla su döken kız heykeli biçiminde bir çeşme vardı. Ağaçlarda kuşlar ötüşüyordu, –verandada asılı bir kafesin içinde iki turuncu, iki yeşil kuş vardı– kızlar yaklaşınca bunların papağan olduğunu fark ettiler.

"Yaramaz!" diye bağırdı papağanlardan biri.

"Bize mi diyor?" diye sordu Sandy. Yaşlı adam göz kırptı.

Mutfak neredeyse kendi evlerinin tamamı büyüklüğündeydi. Eski tip musluklu ikiz lavabosu, iki fırını ve 'Leave It to Beaver' dizisindeki gibi camlı dolapları vardı. Yaşlı adam, muslukları ve dolapları açmalarına izin verdi. Tavandan sarkan ipin ne işe yaradığını sorduklarında, 'Vantilatörü açmaya,' dedi ve çekebilsin diye Sandy'yi tezgâhın üzerine çıkardı. Sonra Lou'yu çıkarıp çektirdi, ardından Norma'yı kaldırmak için yaklaştı, ama Norma geriledi, ona çok ağır geleceğini düşünmüştü. "Hayır, gerek yok," dedi. Adam yine de kollarının altından tutup yukarı kaldırdı onu. Yaşlı biri için güçlü sayılırdı.

Limon sıkıp limonata yaptı. Böyle yapılabileceğini bilmiyorlardı. Neden kutuyla almamıştı ki? Lou'nun aklına takıldı bu, parası yeterdi mutlaka. Onların evlerinde kutuylaydı her şey. "Bazen," dedi yaşlı adama, "akşam yemeğini hazırlayıp bulaşığı yıkama sırası bende olunca, konserve kutularını açıp öylece ocağa koyarım."

"Ve böylece de tabak çanak yıkamana gerek kalmaz," dedi yaşlı adam.

"Evet, öyle."

Yaşlı adam dolaptan dört bardak çıkardı. Hepsi farklı boydaydı, birinin üzerinde kırmızı balonlar vardı.

"Burada hiçbir şey birbirinin aynı değil," dedi Lou.

"Evlerin hepsi farklı, bu bardaklar da..." çevreye bakındı, "pencereler de." Vitray desenli pencereyi ve lavabonun üzerindeki yuvarlak pencereyi işaret etti.

"Bakalım bunlara ne diyeceksiniz?" diye sordu yaşlı adam. Limonataları doldurdu.

"Güzel," dedi Lou içtenlikle. Adamın uzattığı bardağı almış ve susuzluktan bir dikişte bitirmişti. Bir tane daha doldurdu adam, "Hiç fena değil," dedi. "Biraz ekşi aslında. İçinde de çekirdek kalmış."

Onlara evin kalan odalarını gezdirdi. "Burada gerçekten tek başınıza mı yaşıyorsunuz?" diye sordu Lou inanmazlıkla. Çok eşya, çok fazla oda vardı. Haftanın her gecesi farklı bir odada yatılabilirdi. Adamın yattığı odanın duvarları tablolar ve kızları, torunları ya da tanıdığı birileri olmayan kızların resimleriyle doluydu.

"Eviniz çok mu uzakta kaldı?" diye sordu.

"Evet," dedi Norma. Bütün gün yürüdüklerini söyledi.

"Zavallı minik bacaklarınız kopmuştur," dedi.

"Evet, koptu," dedi Norma ona doğru eğilerek. Daha önce kimse hiçbir yerine 'minik' dememişti. Derken adamın gözlerini Sandy'ye çevirdiğini fark edince hiç kımıldamadan pencereden dışarıyı, çiçeklerin yarattığı periler ülkesini seyretmeye koyuldu.

"Bacaklarınızı biraz dinlendirelim mi?" diye sordu yaşlı adam, Sandy'yi havaya kaldırarak.

Hep birlikte aşağıya indiler; Sandy, onun güçlü kollarında koltukta gibi oturuyordu. Adamın çalıları andıran beyaz sakalına dokundu. Kulaklarının içinde balmumuna benzeyen topçuklar vardı. İçleri polenli pembe güllere

benzetti birden adamın kulaklarını. "Sana büyükbaba diyebilir miyim?" dedi fısıltıyla.

"Şeref duyarım," dedi adam.

Mutfakta biraz daha limonata hazırlarken, Lou ona uydurduğu yetimhane hikâyesini ve dayak atan amcayı anlattı. "Sandy'yi kemeriyle döverdi," dedi abartarak. "Kemer tokasıyla."

Yaşlı adamın suratı asıldı.

"Bazen de ısırırdı onu."

Yaşlı adam bir an elinde bıçakla donakaldı. Sonra bir limonu ikiye bölüp Sandy'ye "Sıkmayı denemek ister misin?" diye sordu.

"Ah, tabii büyükbaba," dedi inek sağmayı öğrenen Heidi'yi anımsayarak.

Adam, üzerine çıkması için Sandy'ye bir sandalye çekti ve limonu, limon sıkacağı üzerinde nasıl ileri geri çevireceğini gösterdi. Elini onun elinin üzerine koydu, birlikte sıktılar. Adamın yumuşacık, tombul, kahverengi lekeli elleri ve içi şişirilmiş eldivenlere benzeyen tombul parmakları vardı.

"Sandy çok iyi dikiş diker," dedi Lou, dolaplardan birinin kapağını açıp kapatarak.

"Öyle mi?" dedi adam.

"Norma'yla ben de çamaşır yıkamayı, ütü yapmayı, ortalığı süpürmeyi ve alışveriş yapmayı biliyoruz." Sorumluluk sahibi bir havayla iç geçirdi. "Norma ile ben hemen her şeyi çok iyi yaparız."

"Yalnızca güzel kızlar değilsiniz yani," dedi adam, "akıllısınız da."

"Lou okulda hep A alır," diye ekledi Norma. Lou'nun ne yapmaya çalıştığını anlamıştı, bu evde biraz daha kalıp karınlarını doyursalar fena olmazdı. Ama artık hiç geri dönmemek üzere kaçabileceklerine olan inancını yitirmişti. Yukarıda, yaşlı adamın gözleri ondan Sandy'ye çevrildiğinde, kendini her konuda nasıl o kadar mutlu hissettiğine şaşırdı.

Adam limonatayı tepsiyle dışarı getirdi. Lou güneş gözlüklerini tekrar takmıştı, ama Norma'nın takma camları cebindeydi, kuşku uyandırıcı bir görüntü yaratmak istemiyordu. O ve Lou, yaşlı adamın bahçe sandalyesinin ayaklarının dibine, kadife gibi çimlere oturmuşlar; Sandy ise adamın bacaklarına yaslanmıştı. Adam Sandy'nin saçlarını, Lou'nun kestiği yerleri okşayarak, "Ne oldu bunlara?" diye sordu.

"Amcamız yaptı," dedi Lou hemen atılıp.

Yaşlı adam başını salladı.

"Büyükbaba," dedi Sandy, adamın bacağındaki beyaz tüyleri parmak uçlarıyla okşayarak, "burada seninle kalabilir miyiz?"

"İsterseniz," dedi adam.

Lou sıçrayarak ayağa kalktı. "Gerçekten mi?"

"Sizi amcanıza geri gönderemeyiz herhalde?"

"Ama hep seninle kalabilir miyiz?" diye sordu Lou. "Yıllarca?"

Adam ellerini açtı. "İstediğiniz kadar."

"Yaşasın!" dedi Lou ona bakarak. "Bu harika! Ben biraz etrafı gezeyim." Bahçeyi boydan geçip eve girdi, Norma da peşinden gitmek istedi, ama Sandy ile yaşlı adamı yalnız bırakmaya cesaret edemedi. Adama baktı. O da Norma'yı izliyordu.

"Neden kalmamıza izin verdin?" diye sordu çekinerek.

"Çünkü gidecek başka yeriniz yok."

"Demek istediğim, neden hiç tanımadığın üç kızın evinde kalmasına izin vererek başına bela alıyorsun?"

"Çünkü kızlar kalbin incisidir."

Öyle tatlı gülümsemişti ki Lou utandı. Adam ondan boş limonata sürahisine koymak için biraz çiçek toplamasını istedi. Altından dikkatle tutarak başka bir şey, sanki değerli bir hediye verir gibi eline verdi.

"Toplarım," dedi Lou minnet duygularıyla yüklü.

Bahçe bütün alanı çevreliyor, büyülü bir hendek gibi sarıyordu. Ulu ağaçlar arasından günışığı tel tel dalgalar halinde süzülüyordu. Norma'nın daha önceden gördüğü buna benzer tek bahçe, babalarının *Gübrecilikte Son Yırmı Yıl* adlı kitabındakiydi. Ama babaları.petunya ve sardunya dışında hiçbir şey yetiştirmezdi. Oturma odasının olduğu tarafta altı kırmızı sardunya tarhı, mutfak penceresinin altındaysa on sıra beyaz pembe petunyası vardı: iki renkten de beşer sıra, pembe, beyaz, pembe, beyaz.

Gözüne tuvalet kâğıdından yapıldıkları duygusunu veren birkaç gösterişli, beyaz çiçek ilişti. Açgözlülük olmasın diye en küçüklerini kopardı. Sonra da omzunun üzerinden yaşlı adamın hâlâ izleyip izlemediğini kontrol etti. İzlemiyordu. Sandy ile çimenlerin üzerinde oturuyorlardı. Sandy'nin çıplak ayağı onun kucağındaydı.

Norma, 'Demek niyeti benden kurtulmaktı,' diye düşündü. Bu uzaklıktan gördüğü, tuhaf bir yaşlı adamdı yalnızca. Kız kardeşinin ayak parmaklarını gıdıklayan, tuhaf bir yaşlı adam. Nasıl olup da amcalarının onları izleyebileceğinden kuşkulanmıyordu? Aklı almadı. Korkunç bir şey geldi aklına: Ya onları kaçırıp Afrika'da beyaz köle pazarında satmayı planlıyorsa?

Gözünü ondan ayırmadan bahçede dolaştı ve birkaç papatya ile mor çiçek topladı. Çiçeklerin kokusu bir oda dolusu şık hanımın kokusu kadar keskindi. Acaba anneleri veda mektubunu görmüş müydü? Artık şişeden içerdi herhalde. Norma derin bir iç geçirdi. Kaçmaları hataydı. Hemen eve dönmeliydiler.

Hemen ön bahçeye dönüp Sandy'ye ayakkabılarını ve çoraplarını giymesini söyleyecekken yaşlı adam ondan erken davrandı.

"Nefis bir demet," dedi. Ayağa kalkıp iki eliyle birden sürahiyi almaya uzandı. "Norma," dedi, sürahiyi içindeki dört çiçekle birlikte alırken, "sen bir sanatçısın. Bir sanat-

çının inceliğiyle bazılarını seçmemişsin." Ardından onu alnından öptü.

Norma konuşamayacak kadar duygulanmıştı.

* * *

"Biliyor musunuz?" dedi Lou evden çıkarken, o anda Norma da sebze bahçesinden dönüyordu. "Televizyonu yok! Televizyonu yok! Tavan arasına ve bodruma bile baktım. Bir de ne, biliyor musunuz? Radyosu da yok. Ve inanmayacaksınız ama, telefon da göremedim hiç. Tanrım, burada bazı değişiklikler yapmamız gerekecek." Norma'nın elindeki elma sepetinden bir pancar aldı. "Bu nedir Allah aşkına?"

"Bir sebze. Akşam yemeği için biraz toplamamı istedi." Dört pancar, bir avuç turp ve sekiz havuç toplamıştı.

"Hey," dedi Lou, ön bahçeyi göstererek, "şuraya bir bakın!"

Norma bakmak için verandaya kadar gitti. Yaşlı adam yerde, Sandy de sırtındaydı, adam elleriyle ayaklarının üzerinde daireler çizerek emekliyordu.

"Kızı üç yaşında sanıyor herhalde," dedi Norma soğuk soğuk. Sandy'nin çıplak, pembe ayaklarıyla yaşlı adamın koltuk altlarını gıdıkladığını gördü, doludizgin akan bir trafiğe düşmüş gibi irkildi. Elindeki sebze sepetini yere bıraktı. "Eve dönmeliyiz," dedi.

"Hayır, olmaz," dedi Lou.

"Neden kalmamızı istiyor? Aklını kaçırmış olmalı."

"Bizi seviyor. Güzel kızları seviyor."

"Ben güzel değilim."

Lou uzun bir süre sustu. "Hayır öylesin," dedi.

"Eve dönüyoruz," dedi Norma. "En büyüğünüz benim ve eve dönüyoruz dedim." Ön bahçeye koştu. "Sandy!" diye bağırdı. "Eve dönüyoruz!"

Yaşlı adam emekler pozisyonda döndü, ona baktı. Norma ise adama bakmıyordu. "Gel hadi," dedi Sandy'yi

onun sırtından indirmeye çalışarak," eve gitmemiz gerek artık."

"Hayır!" diye bağırdı Sandy.

"Onu bırak!" diye bağırdı Lou da oraya koşup.

"Gel *hadi*," dedi Norma, Sandy'yi çekiştirerek.

"Yapma!" diye bağırdı Sandy.

"Sakin ol bakalım, sakin ol," dedi yaşlı adam.

Norma, Sandy'yi bıraktı. "Akşam yemeğine geç kalacağız," dedi gözlerini adamdan kaçırarak.

"Ama akşam yemeğine buradasınız," dedi.

Norma başını salladı. Sandy, adamın yakasını yular tutar gibi çekiştirdi.

"Akşam yemeğini biz mi yapalım?" diye sordu Lou yaşlı adama, konuyu değiştirmek için.

Norma, "Bizim babamız ve annemiz var. Babamız, Sandy'yi hiç dövmez. Bir tek onu dövmez," dedikten sonra yerde diz üstü duran yaşlı adama baktı. Adamın yüzü birden kıpkırmızı kesilmişti, gözlükleri yere düşmek üzereydi. Belinden, külotunun ucu görünüyordu. "Fruit of the Loom," dedi Norma, markayı tersten okuyarak. Ağlamak üzereydi.

Ama onun yerine adam ağlamaya başladı. Önce öksürük sandıkları boğuk bir inilti çıkardı. Sandy sırtından inip önünde eğildi. "Büyükbaba?" dedi telaşla. Adam başını yaşlı bir at gibi bükmüştü.

"Gördün mü yaptığını?" dedi Lou, Norma'ya. Adam, gözlerinin önünde çişini yapsa bundan daha fazla iğrenmezdi herhalde. 'Belki de alkoliktir,' diye düşündü. Bir bu eksikti başlarında.

"Büyükbaba, neyin var?" diye sordu Sandy.

Yaşlı adam yere oturup şortunun cebinden buruşuk bir mendil çıkardı. Burnunu sildi. Gözlüklerini çıkarıp gözlerini sildi. "Bağışlayın," dedi. "Çok mutluydum, hepsi bu. Çok mutlu oldum bugün."

"Ben eve gitmiyorum ki," dedi Sandy. "Sana *söyledim*." Adamın sakalını sıktı, sonra parmaklarını açıp serbest bıraktı.

"Evet," dedi Lou. Hepsinin kalacağını ve Norma'nın anne-babaları için bütün o söylediklerini uydurduğunu söyledi, Norma bazen tuhaf davranırdı.

Norma tekrar eve girdi. "Merhaba güzelim!" diye çığlık attı papağanlardan biri. Polisi aramayı geçirdi aklından. Babalarını arayacak kadar cesareti yoktu, zaten tükürdüğünü de yalayamazdı.

Yaşlı adam ayağa kalkıp iki büklüm sandalyesine yürüdü. Çorapları düşmüş olduğu için Lou baldırlarının iç içe geçmiş mor varislerle kaplı olduğunu gördü. Sandy de gidip ayağının dibine oturdu, adamın elini onun altın saçlarına, tam Lou'nun kestiği yere koydu. Tepelerinde bir karga, kara bir kâğıt parçası gibi aylak uçuyordu.

"Bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu Lou adama. Ama adam uyumuştu. Eli Sandy'nin omzuna düştü, öylece kaldı. Sandy eli kaldırırken kolundaki saate baktı. "Beşe çeyrek var," dedi fısıltıyla.

"Uyandırın onu," dedi Lou. "Yemeği yapması gerek. Ben bu lanet olası sebzeleri nasıl pişireceğimi bilmiyorum."

Sandy usulca koluna dokunup "Büyükbaba," dedi. Adamın başı geriye düştü.

"Hey, uyanın," dedi Lou. Omzundan tutup sarstı. "Amma da derin uyuyor," dedi etrafa bakınarak, Norma'nın evden kendilerine doğru geldiğini gördü.

Norma sandalyeye birkaç adım kala durdu. Nasıl anlamıştı acaba? Başının duruşundan mı? Kollarının, sandalyenin iki yanına düşüşünden mi? "Kalbini dinle," dedi.

Lou'nun suratı asıldı. "Ne demek bu?"

"Dediğimi yap."

Lou kulağını adamın göğsüne dayadı. Su altı uğultuları gibi sesler duydu. "Duyamıyorum," dedi doğrulup birkaç adım gerileyerek, adamın tavuk çorbası kokan nefesinden kaçmıştı biraz da.

Sandy, dizlerinin üzerinde doğrulup kulağını Hawai gömleğinin göğüs kısmına dayadı, bir an kalp atışı duydu-

ğunu sandı, sonra ise duyamadı. Ayağa kalkıp adamın gözlüklerini çıkardı, gözkapaklarından birini yukarı doğru kaldırdı, gözakını görünce bir çığlık attı.

"Kes sesini," dedi Lou. Yanına gelip tekrar sarstı adamı, başı göğsüne düştü. Ardından nereden hatırladıysa bileğinden nabzını ölçmeye koyuldu. Sonuç kötüydü.

Üçü de sandalyenin beş adım kadar önünde birbirlerine sokulmuş duruyorlardı. "Adam ölmüş!" dedi Norma fısıltıyla. Dizlerinin bağı çözülmüştü, ayakta durabilmek için Lou'nun bileğine sarıldı.

Lou nefessiz kaldı bir an. Yaşlı adamın limonları sıkan eline takıldı gözü, elini tutan bu el *onundu* diye düşündü, şu an ise bir hayaletin. Onu mutfakta havaya kaldırdığında koltuk altları biraz acımıştı.

"Çok kötü kokuyor," dedi Sandy. Ağlamaya başladı, Lou'nun da boğazında bir hıçkırık düğümlendi. 'Ağlamamalıyım,' diye düşündü Lou. Babalarının dün dediği gibi, "İki gün önce Rapunzel'in varlığından haberimiz bile yoktu. İki gün öncesinde olduğunuzu varsayın." Rapunzel'i tuvalet kâğıdına sarıp Lou'nun dolabındaki eski bir ayakkabı kutusuyla gömmüşlerdi; Lou, çocukken kutunun üzerindeki yüksek ayakkabılı, incecik bacaklı dans eden kadın resminin hep anneleri olduğunu sanmıştı, kutuyu onun için saklamıştı.

Bir sinek, önce yaşlı adamın kulağına kondu, sonra da sakalının içine girdi. "Kaka kokuyor," dedi Sandy tiksintiyle.

"Onu gömmemiz gerek," dedi Lou.

Norma hayretle baktı. "Yapamayız."

"Kalabileceğimizi söylemişti," dedi Lou. "Değil mi? Demek ki burası artık bizim. Tamam mı? Insanlar gelir sorarsa, tatile çıktığını söyleriz. Cehennemin dibine gidin deriz."

Sandy çığlık attı. "Kıpırdadı!" Norma'nın koluna sarıldı.

"Ne?"

"Eli. Kıpırdadı."

"Hayır, kıpırdamadı," dedi Lou. Sandy'ye bir tokat atıp bu kadar aptal olmaması gerektiğini söyledi.

"Ama kıpırdadı," dedi Sandy ağlayarak. Ortada kan filan olmadığı için öldüğüne inanamıyordu. Yine de korkmuştu adamın öyle yığılıp kalıvermesinden. Başı göğsüne düştüğünde, gözkapağını kaldırıp da gördüğü o göz, mavi mermer gibiydi, yapma göz gibi, kör gibiydi.

Tekrar elinin oynadığını gördü. "Uyanıyor!" diye bağırdı.

"Kapa çeneni!" dedi Lou. "Bütün komşuları başımıza toplamak mı istiyorsun? Kes ağlamayı!" Kendisi de ağlamaya başlamıştı. Evin öbür tarafına, garajın olduğu yere, hızlı adımlarla yürüdü. Eğer bulabilirse bir el arabası getirip onu sebze bahçesine taşıyacak, oraya gömecekti.

Norma koşarak önüne geçti. "Ben polis çağıracağım," dedi kollarını havaya kaldırıp. "Bir şey yapacak olursan gidip komşuları çağıracağım."

Lou durdu. "Salaklık etme," dedi gözyaşlarını silerek, Norma gördü diye öfkelenmişti, "bizim yaptığımızı sanırlar."

"Hayır, sanmazlar," dedi Norma. Ama ya sanarlarsa? Kolları düştü.

"Gömelim onu!" diye bağırdı Sandy.

"KES SESİNİ!" diye kükredi Lou.

"Gelin buradan gidelim," dedi Norma. "Tamam mı? Eve gidelim, onu burada bırakalım. Nasılsa birisi bulur."

"Ben eve gitmem," dedi Lou.

"Pekâlâ," dedi Norma, "ben gidiyorum."

Öylece birbirlerine bakakaldılar, derken Lou arkasını döndü. Oluk oluk yaşlar vardı yüzünde.

"Çanta nerede?" diye sordu Norma. Yaşlı adamın arkasında olduğunu gördü. Etrafında geniş bir daire çizerek oraya gitti, aldı, bir adım gerileyip açtı, parayı saydı. Elleri titrediği için bozuklukları üç kez yere düşürdü. Metroya

ve otobüse binmeye yetecek para olduğuna karar verdi, ama metro ne taraftaydı? *Neredeydiler?*

Valizi ve Sandy'nin bebeğini almak için eve girdi. Sandy de tuvalete gitmek istediğini söyleyerek peşine takıldı. Alt kattaki tuvalete girdiler, Norma çıkarlarken Sandy'yi yaşlı adamın ölümünden kimseye söz etmemesi için uyardı. Ortaya çıkarsa hepsi cinayetten hapsi boylarlardı.

"Zaten anlatamam ki," dedi Sandy ellerini açarak. Mutlaka telefon ederim diyerek yatağının üzerine sıra sıra dizip bıraktığı bebeklerini düşününce içi cız etti. "Adını bile bilmiyorduk."

Lou, yaşlı adamın ceketlerinden birinin cebinden on dolar çalmıştı, bu sayede anacaddeye varınca taksiye binebildiler. Norma ile Sandy arka koltuğa geçip Lou'ya da yer açmak için kaydılar, ama Lou öne, şoförün yanına oturdu, hiç konuşmadı, adresi Norma söylemek zorunda kaldı.

Evin önüne vardıklarında babalarının arabasının orada olmadığını gördüler. İçeriye girip televizyon odasına gittiler, anneleri sanki kendisine öğlen ve akşam yemeğini hazırlamışlar gibi yalnızca bir, "Merhaba," dedi. Babalarının işten geç geleceğini söyleyip tekrar ekrana çevirdi gözlerini.

Mektup hâlâ babalarının dağınık yatağının üzerindeydi. Lou eline alıp korkuyla okudu, çünkü ne yazdığını hatırlamıyordu, biraz da hayal kırıklığı hissetti, o satırları yazarken nasıl da heyecanlanmıştı.

'Sevgili Babamız, Rapunzel'i öldürdüğün için Florida'ya gidiyoruz." Şu an düşününce babasının buna inanacağından kuşku duydu, çünkü Rapunzel'i gerçekten, yani kasten, öldürmemişti ki! Kendini suçlu görmediği bir şey için o kadar uzağa kaçacaklarına inanmayabilirdi.

Mektubu buruşturup çöp kutusuna attı, yatakları yapmaya koyuldu. 'Ya,' dedi içinden, 'orada hiç yağmur yağmadığı için Florida'ya gidiyoruz, diye yazsaydım. Buraya

benzemiyor. Florida'da kediler ısınmak için arabaların motorlarına girmek zorunda kalmıyorlar.'

Herhalde böyle bir nota inanırdı. Kendisini değil de soğuk havayı suçlayan bir mektup hoşuna giderdi, o da nefret ederdi soğuktan. Belki o zaman izin bile verirdi gitmelerine. Babasının, 'Ne var gittilerse! İyi etmişler,' dediğini gözünün önüne getirdi.

Zaten artık bunun bir önemi kalmamıştı.

DISNEYLAND

1961

Noel sabahı ağacın altında her biri için tek bir hediye vardı. Norma ve Lou'ya üzerinde hâlâ 'ucuzluk etiketi' duran, yeşil tekerlekli, berbat bir kaykay; Sandy'ye ise arkasındaki ipi çekince konuşan bir hippi bebek. Babaları önce hepsini kaygı içinde bekletmiş, sonra sürprizi açıklamıştı. Onları beş kişilik koca bir karavanla Disneyland'e götürecekti.

"Ne zaman baba? Ne zaman?" diye bağrıştı kızlar. Babaları Sandy'nin hippi bebeğinin ipini çekti. "Ben hippiyim, duydun mu ben bitnik'im," dedi bebek.

"Bu yaz," dedi babaları. "Önümüzdeki altı ay boyunca tasarruf kelimesini çok duyacaksınız."

Ocak'ta, Rus bombardımanının ardından okulda hava saldırısı tatbikatları başladı. Müdür, spor salonunda bir konuşma yaptı. "Gökyüzünde kocaman bir fener yanmış gibi ortalık birdenbire aydınlanacak olursa," dedi, gözlerini elleriyle kapatacaklar ve öğretmenleri çıkabileceklerini söyleyene dek sıralarının altında saklanacaklardı. Sonra ikişer ikişer halinde bodruma ineceklerdi. Eve gitmeye çalışmayacaklardı.

"Canları cehenneme!" dedi babaları bunu duyunca. "Siz eve koşacaksınız." Tasarruf politikasını unutup bir bombardıman sığınağı yapmaya karar verdi.

'Sivil Savunma Öncüleri'nden aldığı broşürde bunu nasıl yapabileceği anlatılıyordu.

Nisan sonunda toprak uygun yumuşaklığa gelince arka bahçeye büyük bir çukur kazmak için bir buldozer buldu. Hemen sonraki gün de bir adam, kamyonla kalıp halinde beton bloklar, borular, metal levhalar getirdi ve babaları da işe koyuldu.

İş bir ay sürdü. Babaları uyumadığı ya da işte olmadığı her saniyeyi sığınakta geçiriyordu. Yemeklerini bile orada yiyordu. Yalnızca Norma'nın yardım etmesine izin veriyordu. Norma, harç karıştırma ve çivi çakmada iyice ustalaşmıştı; yanlış yapıyorsun diye bağırılmadığı sürece yani, ama ne zaman kızın başında dikilse yanlış yapıyordu. Norma sabahları bir an önce çekici eline alma hevesiyle uyanıyor, bütün gün okulda çekiç vurmayı hayal ediyordu. Babaları yanında olmadığında da çalışabilmeyi istiyordu; yine de arada, sinirli ya da yorgun değilse, uyum içinde çalışabilmeleri hoşuna gidiyordu: O harcı karıştırıyor, babaları betonları diziyor; babaları tahtaları testereyle kesiyor, o çivilerini çakıyordu. Her şeyin kusursuz olmasını istiyordu, iş ilerledikçe ve kendi payı arttıkça Norma da her şeyin kusursuz olmasını istemeye ve babalarının huzursuzluklarına hak vermeye başlıyordu. Norma bazen içinden, 'Acaba kendisinin yerine, ona yardım edecek bir oğlu olsun ister miydi?' diyordu. Jimmy yaşasa on üçünde olacaktı.

Dış yüzey tamamlanınca buldozerci tekrar gelip üst tarafı toprakla kapattı. İçerideyse Norma ile babası, raflar, açılıp kapanan ranzalar yapıp duvarları kanarya sarısına boyadılar; sırf biraz canlılık gelsin diye. Norma seksek sevmediklerini söylediği halde babaları broşürde belirtildiği gibi yere bir de seksek çizdi.

Iki hafta yetecek kadar konserve yiyecek, sürahilerle su, mum, fener, kâğıt tabak, tuvalet temizleyici, bir teneke ocak, yangın söndürücü, kamp sobası ve kurşunları bitince de avlanmayı sürdürebilmek için ok ve yay satın aldı. Broşürde yazılı öbür eşyalar –yatak takımı, yara bandı, transistörlü radyo, el feneri, pil, zekâ oyunları, ev başlarına yıkılacak olursa kazıp çıkmak için kürek– zaten vardı. Doğa ve Amerikan tarihiyle ilgili kitaplardan oluşacak küçük bir kütüphane yararlı ve oyalayıcı olur, diyordu broşür, ama babaları, "Bir kitabın fiyatından haberiniz var mı sizin?" dedi onlara ve eski *Life* dergilerinden bir kutu in-

dirdi aşağıya. II. Dünya Savaşından kalma silahını ve anneleri için de üç kasa viski getirdi.

Kızlar her pazartesi ve cuma, sürahileri boşaltıp yeniden su dolduracaklardı. Bu iş zor gelmemişti onlara. O civarın en güvenceli çocukları olmanın ayrıcalığı ve huzuru yanında çok ufak bir bedeldi bu. Arkadaşları bombardıman sırasında oraya gelebilmek için yalvarıyorlar; Sandy de her sorana, "Tabii," diyordu. Norma, sığınağın en fazla beş kişi olacak biçimde yapılmış olduğunu bildiği için, olmaz diyordu –yani ilk önce öyle diyor– sonra dayanamayıp "Peki, olur," deyiveriyordu, arkadaşlarını nasıl ölüme terk edebilirdi? Lou ise, "Paralar peşin," diyordu. Okul bitene kadar üç doları olmuştu.

Babaları çok geçmeden tatbikatları başlattı; bunlar okulda öğretilenlere hiç benzemiyordu, okuldakilerde temel ilke sakin olmaktı. Bazen babaları gecenin bir yarısı düdüğünü çalıyor, kızlar deli gibi görevlerinin başına koşuyorlardı: Norma, pencereleri kapatıp çengeli takıyor, ön kapıyı kilitliyor; Lou, elektrik şalterini indirip su ısıtıcısının düğmesini kapatıyor; Sandy, kazanın düğmesini indiriyordu. Babaları, "Canlanın biraz!" diye düdük çalıp bağırarak üçünün de sığınak girişinde sıralanmasını isterken; anneleri, ertesi sabah sorulduğunda hiçbir gürültü duymadığını iddia etmeyi âdet edinmişti. Sığınağa girer girmez babaları el fenerini saatine tutup kaç dakikada bitirdiklerini açıklıyordu. Işığı yüzlerine tutup o değerli saniyeleri nasıl harcadıklarının hesabını soruyordu.

Hep orada uyuyordu. Judy Garland plaklarını dinleyebilmek için bir priz yapmıştı. Kızlar onu 'Bir Öpücük Versene Bebeğim' eşliğinde kürekle dans ederken düşünüyorlardı. Geceleri evde olmaması çok hoşlarına gidiyordu; çünkü böylece kanalları değiştirip istedikleri gibi konuşuyor, geç vakte kadar oturabiliyorlardı. Bardağı viski dolu, televizyon da açık olduğu sürece annelerinin hiçbir şey umrunda olmuyordu.

Okullar kapanmadan önceki cumartesi, babaları iki haftalığına sığınağa inileceğini açıkladı. Hepsi, anneleri de dahil.

Kızlar anlayamamışlardı. İki hafta boyunca her gün tatbikat mı olacaktı? "Hayır, iki hafta orada kalınacak," demiştı. "Orada mı uyunacak?" diye sordular. "Orada uyunacak, yenecek, iki hafta boyunca dışarı çıkılmayacak," dedi.

"Of, Tanrım!" dedi anneleri alçak sesle.

"Televizyonu da aşağıda mı seyredeceğiz?" diye sordu Norma.

"Televizyon yok. Gerçekten bomba düşmüş ve bütün ışıklar kesilmiş gibi yaşayacağız.

Sandy telefon gelirse ne olacağını öğrenmek istedi.

"Herkese önceden söyleyeceğiz."

"İşe gitmeyecek misin peki?"

"Hayır. İki haftalık iznim yaklaşıyor."

Hâlâ anlayamamışlardı. "İki hafta fazladan mı, baba?" dedi Norma.

"Pekâlâ," dedi ellerini şaklatarak, "gelecek hafta bugün aşağıya iniyoruz. Yani bu cuma herkes çarşafını ve battaniyesini ipe serip havalandıracak. Sular da doldurulacak. Hepiniz banyo yapın."

"Peki Disneyland'e ne zaman gideceğiz?" diye sordu Lou.

"Gitmeyeceğiz," dedi babaları.

* * *

Sığınağa ineli bir saat olmamıştı ki Norma'nın ilk âdet kanaması başladı. Önce âdet sancısını gaz sancısı sandı, tuvalet kısmına gidip klozete oturdu.

Birkaç saniye geçmeden Lou'yu çağırdı. "Ben ölüyorum," dedi fısıltıyla, külotunun ağındaki kana dokundu, elini fenerin ışığına tutup gösterdi.

"Salaklaşma," dedi Lou fısıltıyla, "bu, kadınların laneti."

"Nereden biliyorsun?"

"Başka ne olabilir yani? Ne kadar salaksın."

"Senin de oluyor mu?"

"Hayır," dedi Lou, sanki ölmekten kurtulmuş gibi.

Norma külotundaki koyu lekeye baktı. Tuvaletin içine de kan damlamaya başlamıştı. "Ne yapacağım şimdi?"

"Pet koy. Ama yanımızda yok galiba." Tuvaletin yanındaki rafı hızlıca taradı. Yara bantları, tuvalet kâğıdı, mide ilacı." Annemin dolabında var biliyorum, çünkü ben daha yeni bir paket aldım ona." Kapıyı açtı. "Anne? Biraz gelir misin?"

"Neler oluyor?" diye sordu babaları.

"Hiçbir şey. Anne?"

Annelerinin terliklerinin sesini duydular.

"Norma'nın kanaması var," diye fısıldadı Lou ona.

Anneleri iki elini ağzına kapattı.

"Burada hiç petimiz var mı?" diye sordu Lou.

"Jim," dedi anneleri arkasına dönüp. "Lou'nun bir saniyeliğine eve çıkması gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun sen?" diye bağırdı babaları. "Dışarıda radyasyon var."

"Hayır Jim, yok!"

"Evet, ama biz varmış gibi davranacağız, yoksa tatbikat boşa gider."

Anneleri kelimelerin üzerine basa basa, "Ruby Keeler," dedi, şifreli söylemiş olmalıydı, çünkü babaları, "Aman Tanrım!" dedi.

"Yani Lou hemen çıkıp biraz pet getirmeli," dedi anneleri.

"Gerçekten kanaması mı var?" dedi.

"Evet, Jim evet."

"Pekâlâ. Bir çarşafı bölelim." Çarşafların durduğu raftan yeşil çizgili bir pazen çarşaf alıp ikiye böldü.

"Bu kıtaya ilk gelenler ne kullanıyordu sizce?"

Sabahın geri kalan saatlerinde Norma'nın ranzada, annesinin yanında dinlenmesine izin verildi, annesi bir yandan *TV Dergisi* okuyup sigara içerek kahve fincanından viskisini yudumluyordu. Babaları görmeden, ağrısı dinsin diye Norma'ya da bir yudum veriyordu.

Lou ile Sandy ise kurallara uymayı sürdürüyorlardı. Babalarının duvara astığı sarı karton panoda yazılıydı bütün kurallar. Solda yukarıdan aşağıya saatler, onun yanında ise yapılması gerekenler yazılıydı. 'Sekiz: kalkış; sekiz-sekizi çeyrek geçe arası: aşağıdaki sırayla tuvalete gidiş: Baba, Sandy, Norma, Lou, Anne vb.' Bazı işlerin başında 'I S.' kısaltması vardı, bu mumdan ve gazdan tasarruf etmek için 'ışıklar sönecek' demekti. Örneğin, şarkı söyleme ve öğleden sonra jimnastiğinin başında 'I.S.' bulunuyordu.

Sabah on buçuk ile on bir çeyrek arasındaki jimnastik, ışıklar açıkken yapılıyordu. İlk önce babaları Lou ile Sandy'yi sığınak içinde hızlı adım, 'Hop iki, üç, dört! Sol! Sol!' komutlarıyla çepeçevre yürütüyordu. Ardından yirmi beş kez ayak uçlarına değme, sonra da yirmi beş yat-kalk hareketi geliyordu. Elleri buz gibi yere değerek ancak birkaç yat-kalk yapabiliyordu Lou ile Sandy, sonra kolları düşüyordu.

"Beş! Altı! Yedi!" diye sürdürüyordu saymayı babaları. Her yatış kalkış arasında bir saniye havada kalarak el vuruyordu. Gözünün ucuyla da yapıp yapmadıklarını kontrol ediyordu, çok zorlanarak birkaç kez daha yapabiliyorlardı.

Babaları, elliyi tamamlar tamamlamaz kutudan çıkan yaylı sürpriz palyaçolar gibi sıçradı. "Şimdi de yükseğe zıplama!" diye bağırdı.

Yüzleri babalarına dönük zıplıyorlardı, fazla yer olmadığından sürekli birbirlerinin ayak parmaklarına basıyorlar, elleri çarpışıyordu. Babalarının bir karış açık, koca ağzı ve kahve kokan nefesi burunlarının dibindeydi. Yüzünden de terler süzülüyordu. Sokakta bu suratta birini görseler hemen kaçarlardı herhalde.

"Pekâlâ, seksek oynayın," dedi yükseğe zıplama bitince.

"Taş gerek," dedi Lou.

"Taşsız oynayın." Odaya körükle biraz temiz hava sağladı, kendisine bir bardak su koydu. Lou da içmek istedi.

"Öğlen yemeğini bekle," dedi. "İdareli olmamız gerek."

"Şşşt." Anneleriydi bu. Parmağıyla işaret etti, Lou yanına gelince ona gizlice fincanından bir yudum verdi. Lou'nun boğazından ateş çıktı, nefes nefese kaldı.

"Alışırsın," diye fısıldadı Norma.

"Yoksa bu oyunun sonunu getiremeyiz," dedi anneleri fısıltıyla.

Babaları alttaki yatağa sırt üstü yatıp bir sigara içti. İki-üç saniyede bir saatine bakıp sonraki işe sıra gelip gelmediğini kontrol ediyordu; 'I.S. şarkı söyleme.'

"Hazır mıyız?" dedi ışıkları söndürdükten sonra. "Ne söylemek istersiniz?"

"Şey," dedi Lou. "Şey," dedi tekrar zayıf sesini zifiri karanlıkta bir iğne başı ışık gibi duyabilmek için. Aklına yalnızca Jimmy Cricket'in ansiklopedi şarkısı geliyordu, babaları bilmezdi onu.

"Tipperary'e daha çok var," diye başladı babaları söylemeye. "Hadi! Hep birlikte! Sandy! Norma!"

"Çok uzun yolumuz," diye katıldı anneleri ranzasından o tiz, titrek sesiyle.

Sandy bir el yakaladı... annesininkiydi; ufak oluşundan anlamıştı. Anneleri ile Norma'nın bacaklarına yarı dayanmış, yarı yatmıştı. Evdeyken karanlıktan korkmuyordu artık, ama bu karanlıkta, düşer gibi hissediyordu kendini; üçüyle birlikte alaşağı oluyordu sanki yatak. Birden burnuna bir çürük kokusu geldi, çamaşır ipini gerdikleri ağacın dibine gömdükleri Rapunzel olmalıydı bu. Havalandırmayı tam oraya mı yapmışlardı? Burada yönleri ka-

rıştırıyordu Sandy. Koku öyle güçlüydü ki havalandırmanın, Rapunzel'in tam yanına açıldığına karar verdi.

'Ingiliz Piyadeleri'ni, 'Cumhuriyet Savaş Marşı'nı, 'Pretoria'ya Yürüyüşü' ve 'Sen Budalasın, Mr. Jap'i söylediler. Sonra Judy Garland filmlerindeki şarkılara geçip onları da kısık sesle söylediler. Babaları Judy Garland şarkıları için, 'Ballin the Jack' ve 'Troleybüs Şarkısı' için bile yumuşak bir ses istiyordu. 'Gökkuşağının Üzerinde Bir Yerde' ile bitirdiler. Babalarının sesi gerçekten güzeldi (karanlıkta, yüzü görünmezken daha da güzel geliyordu).

'Gökkuşağının Üzerinde Bir Yerde'nin son dizesinde, 'Neden, ah neden yapamayayım?' kısmında kızlar ve anneleri seslerini iyice alçaltmaları gerektiğini biliyorlardı, böylece babalarının güçlü ve duygulu sesi kendi seslerinin yanında bir oğlan çocuğununki gibi yükseliyor, karanlıkta öyle güzel bir tını oluşturuyordu ki, bitince birkaç saniye çıt çıkmıyordu.

"Yıldızlara benziyoruz," dedi Norma. Gökyüzündeki yıldızlardı kastettiği.

"Sıkı dur, Broadway," dedi babaları. Bir kibritle mumu yakıp saatine baktı. "On ikinin tam üzerinde," dedi. "Öğle yemeği vakti."

Lou süttozunu hazırlayıp ekmek dilimlerine yağ sürerken, babaları da iki kutu konserve spagettiyi kamp sobasında ısıttı. Ranzaların alt kısmında, yatakların ucunda oturuyorlardı. Norma ilk lokmayı alır almaz aç olmadığını hissetti. Tabağını babalarına geri uzatıp tuvalete gitmek için izin istedi.

Bezi iyice ıslanmıştı. Vücudundan bu kadar kan geldiği halde nasıl yaşayabiliyordu, aklı almadı. Karnı artık sancımıyordu, ama başı dönüyordu. Ya bu kanamadan ölürse?

Bezini çıkardı, tuvalet kâğıdına sardı, raftan yeni bir bez alıp koydu. Annelerinin yatağına dönerken, çöp kutusunun kapağını açıp kıvırdığı bezi içine attı. Kutunun çevresi polietinle çevriliydi; yerde, içine sıkılmak üzere bir

kutu dezenfektan spray duruyordu. Kanamadan ölecek hale gelse de iki hafta burada tutacak mıydı onu?

* * *

Kurallara göre öğle yemeği ve bulaşık bir saati geçmemeliydi, ama tabaklar kurulanıp yerlerine konduğunda daha on ikiyi kırk iki dakika geçiyordu.

"Saat bire kadar ne yapacağız?" diye sordu Lou, annelerinin viskisinden bir yudum alıp. Bir ile üç arası kâğıt oyunları ve başka oyunlar vardı.

Babaları saatini tıklattı. "Oyunlara erken başlayabiliriz," dedi büyük bir ciddiyetle." Ama yarın öğle yemeğini uzatacağız. Ağır yiyin. Konuşun. Hepinizden konuşma konuları bulmanızı istiyorum."

Yere, seksekin üzerine bir battaniye serdi, daire yapıp oturdular. Anneleri de onlara katıldı, oysa evde hiç oyun oynamazdı, televizyonsuzluğa alışamadığını söylüyordu. Duyularından birini kaybetmek kadar kötüydü bu, görememek ya da duyamamak kadar.

Babaları uzanıp viskiyi aldı ve fincanı ağzına kadar doldurdu.

Önce kâğıt oynadılar. Remi. Aslında kızlar onunla kâğıt oynamaktan nefret ediyorlardı. Önce acele etmelerini, çabuk atmalarını söylüyor, sonra da, "İyi düşündünüz mü?" diyordu. Kâğıtlarını güzel tutmalarını söylüyordu bağırarak; ellerini herkese gösteriyorlardı. Kazandıkları zaman, şans, diyordu, kendi kazandığındaysa yüzde seksen yetenek, yüzde yirmi şans oluyordu. "Yalnızca bir oyun bu," diyordu kızacak ya da heyecanlanacak olurlarsa; oysa kendisi, 'Hadi oğlum!' ya da 'Yüce İsa aşkına!' diye bağırıp duruyordu. Oyunlar ya onları yatağa göndermesiyle ya da hışımla odadan çıkmasıyla bitiyordu.

Ama o gün, belki anneleri de oynadığı, belki de öfkeden köpüremediği için daha kibardı. En yumuşak sesiyle konuşuyordu. Kızların çok komiğine gitmişti bu. Her yap-

tığı, her söylediği, yerden bir kâğıt çekip bakışı bile onlara müthiş komik geliyordu.

Anneleri bir yelpaze gibi kusursuz sıraladığı kâğıtların üzerinden gülümsüyor ve sürekli kazanıyordu. Kızlar hayret içindeydi, o ise sakindi. Demek ki remi de, dikiş dikmek ya da dans etmek gibi gizliden gizliye iyi yaptığı şeylerden biriydi.

Kâğıtlarını düzgün dizilerle, hem de hepsinin eli sayı doluyken, her açışında kızlar, 'Anne,' diye çığlıklar atarak kucaklıyorlardı onu.

"Tamam, tamam!" diyordu babaları, gülümsemesi dudaklarının kenarında donarak. Kızlar gülüşüyorlardı. "Sakin olun," diyordu kibarca.

Çok güzel vakit geçiriyorlardı. Çok eğleniyorlardı sığınakta, cephede gibiydiler sanki. Ardından kupa kızı oynadılar, anneleri kazanmayı sürdürdü, bütün kâğıtları çiftleyip açıyordu.

Kâğıtlar karılırken, babaları odayı turlamaya başladı. "Burada birşeyler dönüyor," dedi sigarasını yüzlerine üfleyerek. "Zavallı babanıza bir oyun oynuyorsunuz."

Kelime oyunu oynamayı önerdi, bu oyunda herkes kendi başına oynamak zorundaydı. Dört oyuncuyla oynandığı için, Sandy ile anneleri eş olacaktı.

Önce babaları başladı ve *bounce* kelimesini yazdı. Buna üçü birden kahkahayı bastı. Anneleri ile Sandy *tinkle* yazınca daha beter gülmeye başladılar. Norma *b* koyup *bust* yaptı. Kahkahalarını tutamıyorlardı. Lou *fuse* yazdı, dayanamıyorlardı, öyle komik geliyordu ki.

"Kendinize gelin," dedi babaları tekrar. Alnındaki şimşeği andıran o çatallı damar kabardı –bu tehlike işaretiydi– ama gülmekten alamıyorlardı kendilerini.

Sıra ondaydı. *K*'yı kullanıp *kindy* yazdı.

"Evet," dedi heyecanla puanlarını toplamaya başlayıp. "Çift anlamlı sözcük."

"Neymiş o?" diye sordu Lou.

"Kidney," dedi. "Bir organ. Aynı zamanda da fasulye türü."

"Ama kidney *e* ile yazılır!" diye çıkıştı Lou. Babaları oyun kartonuna dik dik baktı. "Hayır, öyle yazılmaz."

"Evet, öyle yazılır," dedi anneleri, "k-i-d-n-e-y."

Güldü. "O İngiliz İngilizcesidir. Ben Amerikan İngilizcesiyle yazdım."

Anneleri başını salladı. "Bunun yalnızca bir yazılışı var Jim," dedi.

"Baba, sen hecelemeyi bilmiyorsun," dedi Sandy usulca. Kendisi de bilmiyordu.

"Bak!" diye bağırdı Lou harfleri tekrar dizerek. "*Dinky* yazabilirsin!"

"*Dinky*!" dedi Norma. Üçü de kahkahalarla güldüler.

Babaları, Lou'nun yüzünün ortasına elinin tersiyle vurdu. Kız yere yıkıldı. Norma ile Sandy hızla kalkıp duvarın kenarına kaçtılar; Sandy ağlıyordu. Anneleri eğilip viski şişesini aldı. Bir süre için babalarının öfkesi geçmiş göründü, ama birden kelime oyununa da bir tekme savurdu. Oyun öteye fırladı, harfler etrafa saçıldı, karton ortasından ikiye katlanıp uçacak gibi havada kaldı, sonra dümdüz yere düştü.

Lou ayağa kalkmış, çekince açılan portatif merdivene uzanmaya çalışır gibi zıplamaya başlamıştı.

"Sığınağın girişi kilitli," dedi babaları son derece ciddi. Saatine baktı. "Öğle uykusu saati," dedi ve ışıkları söndürmeye gitti.

Lou kendini tekrar yere attı. "Ben buradan kalkmıyorum," dedi kız kardeşlerini de eyleme çağıran kararlı bir sesle. Babaları onun üzerinden atlayıp geçti.

Herkes ranzasına çekildi. Iki ranza vardı. Lou ile Norma'nınki duvara bitişik; Sandy'nin yatağı aynı tarafta tuvaletin yanında; anneleri ile babalarının ranzasıysa tuvaletin karşısında duvara bitişikti. Babaları elinde mumla ranzasına tırmandı, saati kurarken mumu dizlerinin arasına sıkıştırdı, işi bitince üfledi.

Karanlık. Ve şu pis koku. Bu kez kızların üçü de duyabiliyordu. Lou kokunun sığınağın altından, kendi yattığı yerden geldiğini sandı. Titremeye başladı. Yer buz gibiydi, sertti. Kelime oyununun harfleri her tarafa yayılmıştı. Kulakları çınladı, çizgi filmdeki fareninki gibi kocaman bir kulak. Disneyland'e gitselerdi üç dolarıyla Miki Fare kulakları alacaktı.

Dizlerinin üzerinde doğrulup ranzasına doğru süründü, babalarının horlaması yönünü bulmasını sağlıyordu. Ranzanın alt yatağına toslayınca başını kenara koydu. Yukarıya ya da Norma'nın yatağına çıkamayacak kadar yorgundu.

"Hey," dedi Norma fısıltıyla, ama Lou çoktan uykuya dalmıştı. Norma elini kız kardeşinin yüzüne koydu. Babalarının elinin izini hissetti sıcak sıcak. Bez peti değiştirmek için kalkacak olursa kendisine de vururdu herhalde, tabii yatağa kan lekesi çıkması durumunda da öldürebilirdi. Aslında peti, oyun bitince değiştirmeyi planlamıştı. Kanaması kesilsin diye yalvardı, "Tanrım, ne olur duy," dedi içinden. Bu kan kokusunu oğlanlar duyarlar mıydı? Onlar önce göğüslerine bakarlardı. Ne kadar yakışıklı ve tatlı olurlarsa olsunlar, göğüslerine baktıklarında aptal ve fırsatçı görünüyorlardı. Sıcak günlerde bile iki fanila ve kazak giyiyordu. Karın üstü yatmasına karşın göğüsleri büyümeye devam ediyordu. Ne zaman duracaktı. Bazen zeki bir insanda koca göğüslerin iğrenç, akıl almaz arzuları çağrıştırdığını düşünüyordu.

Bu iğrenç çürük kokusunun kaynağının kendi kanaması olup olmadığını düşündü.

* * *

Çalar saat nedense dört yerine dördü on geçe çalınca, jimnastik saati kısaldı. Babaları tuvalet için her birine yalnızca bir dakika, Norma'ya da peti değiştirmesi için iki dakika verdi. Çarşafı lekelenmemişti, ama kan külotundan

sızıp mavi kadife pantolonunu kırletmişti. Bütün hafta öyle giymesi gerekecekti. Sığınakta çamaşır deterjanı yoktu, zaten Kurallar'a göre bir şey yıkamak için fazladan su da yoktu, zaman da; yanlarında yalnızca bir yedek gıyı getirmişlerdi, onu da cumartesi günü değiştirebileceklerdi.

Sandy biraz su diye yalvardı, babası bir yudum içmesine izin verdi. O çişini yaparken, Lou bir bardak dolusu içti. Başının ağrıdığını söyleyince Sandy, "Ama benim de öyle," dedi.

Anneleri fincanını ona uzattı, "Bir yudum daha al," dedi.

Sırada karanlıkta öğleden sonra jimnastiği vardı. Norma karnının hâlâ ağrıdığını söyleyerek kurtuldu. Lou ile Sandy kurtulamadı, çünkü sığınaktaki basınç yüzünden baş ağrısı normal sayılıyordu, babaları öyle karar vermişti. Önemli değildi; ışıklar sönük olunca Lou kendini fazla sıkıntıya sokmadı. Sandy'nin elinden tuttu, ("Kendimi Oz Büyücüsünün evinde gibi hissediyorum," diye fısıldadı Sandy), ikisi de uygun adım yürümek yerine dizlerini kaldırır gibi yaptılar. Ayak uçlarına dokunma ve yat-kalklarla babalarından oluk oluk ter boşanırken, onlar yalnızca yere yatıp zorlanır gibi homurdandılar.

'Moral sohbeti' için ışıklar yakıldı. Babaları onlara, üç gün boyu kırık ayak bileğiyle nasıl yürüdüğünü, haftalarca nasıl konserve şeftali yiyip yaralı bir arkadaşını makineli tüfek ateşleri altında sipere taşıdığını anlattı durdu; bin kez duydukları şeylerdi bunlar. Ardından 'mal sayımı', 'akşam yemeği ve bulaşık' ve sessiz oyun oynamak ya da kitap okumak için ayrılan iki saatlik 'özel işler' geliyordu. Kızlar anneleriyle kupa kızı oynayıp onun fincanından yudumladılar. Lou sigarasından da kaçamak birkaç nefes çekti. Norma, döşemeye çöküp kaldı. Babaları ranzasına uzanıp sigara içti, *Life* dergilerini okudu. Ruslar ya da Zencilerle ilgili satırları dalga geçmek için yüksek sesle okudu.

Saat dokuzda Norma uyanmak zorunda kaldı, hepsi pijamalarını giydiler. Yattıktan sonra babaları asker duası-

ını okudu: "Yüreklerimizi güçlü, düşmanlarımızı aciz kıl Tanrım!" Tanrı kutsasın diye tek tek adlarını saydı, bunu da yine tuvaleti kullanma listesindeki sıraya göre yapıyordu. Ardından mumu söndürüp ânında horlamaya başladı. Sandy söylenmeye başladı.

"Ne var tatlım?" diye sordu anneleri.

"Rapunzel'in leşini kurtlar kemiriyor galiba, koku var."

"O babanın kokusu."

"İnsan kokusu gibi değil," diye atıldı Norma, kendisinden de geliyor olabilirdi aslında.

"Yalnızca karanlıkta geliyor," dedi Sandy.

Anneleri kalkıp tuvaletin köşesindeki gaz lambasını yaktı. "Bak," dedi. "Geçti işte." Doğruydu. Hepsi uykuya daldılar. Bir saat kadar geçmişti ki babalarının havalandırmayı çalıştırmak için kurduğu saat çaldı, lambayı kimin yaktığını sordu hiddetle. "Ben yaktım, Jim," dedi anneleri. "Gene o kâbusu gördüm." Babaları dönüp ona baktı. 'Ne kâbusu?' diye düşündü kızlar. Babaları lambayı yanık bırakıp yatağına döndü. Çalar saat iki-üç saatte bir çalıyor, o da kalkıp havalandırmaya bakıyordu. Bir kalkışında lambayı sönmüş buldu, gaz doldurup tekrar yaktı.

Kızlar yıllar sonra o iki haftadan söz ederken, "Radyasyondan korunma sığınağında 'değil', ölümün eşiğindeyken," diyeceklerdi.

Baştan beri ölüm korkusu vardı o sığınakta ve bu, babalarının insanlıkdışı bir hırsla ne olursa olsun onları orada tutmasından kaynaklanıyordu. Kızların aptallık etmeye niyetleri yoktu, içlerinden birinin apandisiti patlasa bile, babalarının av bıçağı ve Bactine'le kendi başına tedavi etmeye kalkışacağını çok iyi biliyorlardı.

Ama böylesi korkunç bir olay yaşanmadığı ve iki haftanın tümünü yarı sarhoş geçirdikleri için son günlere, yani su stoku bitip 'moral sohbeti'nde Ann Frank ve Küçük Eva gibi ölüme korkusuzca göğüs geren çocukların hikâ-

yeleri anlatılmaya başlanana kadar nasıl bir tehlike yaşadıklarının farkına varmadılar.

Babaları günleri kurallar listesinin alt köşesine çentikler atarak işaretliyordu. Dördüncü günden itibaren kızlar ve anneleri düzene öyle alışmışlardı ki, bir sonra gelen işin saatini ezbere biliyorlardı. Oyunların, şarkıların ortasında, tümcelerin ortasında hep o an saatin kaç olabileceğini düşünüyorlardı.

Kızlar da anneleri gibi içkiye dayanıklıydılar, en azından görevlerini aksatmayacak kadar; ama sabahları başağrısı çekiyorlardı. Norma'nın sık sık midesi de sancıyordu. Norma önceleri âdet kanaması yüzünden sanıyordu bunu, çünkü arada bir. birkaç yudum içmekle sarhoş olunabileceğini bilmiyordu, anneleriyle babalarının sarhoş olmalarına göz yumabileceklerine ihtimal vermiyordu. Zaten o da âdet kanamasına yoruyordu sancıları. Babaları nasıl fark etmiyordu o kaçamak yudumları? Daha ikinci günden itibaren gözden kaçacak gibi değildi. 'Belki de,' diye düşündüler kızların üçü de sonradan (aslında, büyük olasılıkla öyle olmalıydı), 'fark etmesine fark ediyordu da yarı alkollü olmalarında fayda görüyordu.

Dördüncü gün en güzeliydi. Moral sohbetinde onlara beşinin birlikte nasıl uyumlu bir çark, nasıl yaman bir ekip, ne iyi bir takım oluşturduklarını anlattı o gün.

Beşinci gün yataktan kalkarken Norma'nın gözlüğüne basıp iki camını da kırdı. Yapışkanla ya da kablo bantıyla onarılamayacağı anlaşılınca da neden yerde bıraktı diye dövdü onu, ardından da Sağlık Bakanına kırılmaz cam satıyorum diye fazladan on beş dolarlarını alan sersem göz doktorunu şikâyet eden bir mektup döşendi.

Bütün bunlar yarım saatlerini aldı. "Aman Tanrım, sekiz otuz üç!" diye çığlık atıp herbirine yalnızca bir dakika tuvalete girme süresi tanıdı.

Norma zamanını işemekle harcamadı. Hemen bezinin iğnelerini çıkarıp raftan temiz bir tane almak için uzandı. Her yeri aradı, bir şişe devirdi.

"Vakit tamam!" diye bağırdı babaları.

Ayağıyla yeri yoklayıp demin çıkardığı bezi buldu, kıvırıp tuvalete attı.

"Vakit doldu!" diye bağırdı yine.

"Tamam, tamam." İğneleri nereye koymuştu?

Lou kapıyı açtı, tuvaleti kullanabilmek için onu kenara itti. "Tanrı aşkına!" dedi. Norma pijama pantolonu inik, elinde kanlı bezle öylece duruyordu.

"İğnelerimi bulamıyorum, sen görüyor musun?" diye fısıldadı Norma.

Lou tuvalete oturup yere bakındı. "İşte," dedi yerden alarak.

"Bezlerim bitti," dedi Norma telaşla, sesi titriyordu, iğneleri almak için uzanan parmakları da öyle.

Tuvalete girdikten sonra genellikle gene aynı sırayla yıkanıyorlardı, babalarının tıraş olmak için kullandığı suyla hem de. Gene de bu sabah onlara acilen 'giyinme' işine geçmelerini söyledi, kendisi de birkaç saniye kazanmak için banyoya giyinmeden önce girdi.

'Giyinme' işi için ışık açık bırakılıyordu, çünkü bu işe tıraş ve yıkanma da dahildi. Babaları başlarında olunca kızlar, battaniyelere sarınıp duvara dönerek giyindiler. Norma battaniyeye sarılı ve duvara dönük olduğu ve kız kardeşleri ile annesi de aynı durumda oldukları halde, onunla aynı odada giyindiği için ağlayacak haldeydi. O zamana kadar yaptıklarının hepsinden daha büyük bir kabalıktı bu.

"Çabuk!" diye bağırınca, Norma'nın gözyaşları oluk gibi aktı, çünkü herkesi bekletiyordu ve tuvaletini yapamadığı için patlayacak haldeydi, karnı ağrıyordu, bezi sızdırıyordu.

Norma hiçbir şey yiyemedi. Üstüne üstlük babaları tuvaleti o zamana dek yapmadığı kadar kötü kokutmuştu, yıkanamadığı ve deodorant kullanmadığı için berbat kokuyordu. Norma bir yandan mısır gevreğini karıştırırken,

bir yandan da bir çarşaf yırtıp yırtamayacağını sormak için cesaret toplamaya çalıştı.

Ama bezlerin bittiğini onu yerine Lou söyledi.

Babaları Norma'ya baktı. "Hâlâ var mı kanaman?" diye sordu, sesinde, 'Gerçek bir kahramanınki şimdiye dek çoktan biterdi,' der gibi bir hava vardı.

"Yaralı bir domuzunki kadar," diye yanıtladı Lou.

"Öyleyse çöpe attığın bezlerden bazılarını çıkar da yıka," dedi Norma'ya. "Çamaşır ipine as. İdareli ol, çare bul."

Norma, kanaması iki hafta boyunca kesilmeyebilir diye bezlerin hepsini topladı. Banyoda iki büklüm, bir köşeye sıkışıp büyük kaptaki bulaşık deterjanıyla yıkadı. Kan lekelerini tümüyle çıkaramadı; yeşil bezler kahverengi-kırmızı lekeli kaldı. İpi üst ranzaların arasına bağlayıp bezleri asarken anneleri:

"Ne müthiş bir manzara!" dedi.

"Benzin istasyonu bayraklarına benziyorlar," dedi Lou.

Norma içinse kendi kirinin ve utancının bayraklarıydı onlar. Bu utancı hep taşıyacaktı.

* * *

Günün kalan kısmı da çok kötü geçti.

Babaları sekizli oyununda yenildi, Lou'yu hile yapmakla suçladı (ki doğruydu), tokat attı, kâğıt destesini sobada yaktı.

Öğle uykusundan sonra Sandy vücudunda kızarıklıklar olduğunu fark etti. Anneleri bunun suçiçeği olduğunu söyledi.

Babaları 'Öz Savunmanın Öncüleri' bildirisini okurken, ne kadar suya ihtiyaçları olabileceğini hesaplarken, 'beş kişi için' sütunu yerine 'üç kişi için' sütununa bakmış olduğunu fark etti. Bulaşık suyu en fazla üç gün daha yeterdi. Ondan sonra yıkanma ve diş fırçalama işini yalnızca

çift sayılı günlerde yapacaklardı: sekiz, on gibi. Öğle yemeğinde bir şey içilmeyecekti.

* * *

Aynı sabah babaları yeni su kullanım kurallarını açıkladı, sığınakta ısı on derece kadar yükselmişti. Babaları dışarıda bir sıcak hava dalgası olabileceğini ve bunun büyük bir şans olduğunu, çünkü nükleer patlamalardakine yakın bir ısı yaşadıklarını söyledi. Soyunup şort külotuyla kaldı, Meksika aksanıyla konuşmaya başladı.

Birkaç saat geçmeden anneleri de soyundu, jüponu, sutyeni ve külotuyla kaldı; Sandy'nin de pantolonuyla kazağını çıkardı. Lou da soyunmuştu. Ama Norma göğüslerini ve kan lekeli külotunu göstermemek için üzerindekilerle oturdu. Serinlemek için beton duvara yaslandı, temiz bezlerinden birini Canadian Club'la ıslatıp vücudunu sildi. Anneleri, Sandy'nın suçiçeği için de aynı şeyi yapıyor, viskiye batırılmış bulaşık beziyle siliyordu.

Anneleri son derece kaygılı ve sinirliydi, kızlar ilk kez böyle görüyorlardı onu. Babalarının Sandy'yi polietilen perdenın arkasında karantinaya alma talimatına uymayıp onu kendi yanına yatırmıştı. Saat başı ateşini ölçüp viski fincanını dudaklarına uzatıyordu. Sandy hippi bebeğinın ipini ardı ardına çekiyor, bebek sürekli, "Hey, çılgın kedi, hadi çene çalalım," diyordu. Sandy düz siyah saçlı bebekleri sevmezdi aslında. Bu bebeği yanına almasının tek nedeni, babası onu alabileceğini söyleyince kesinkes almak zorunda olduğu duygusuna kapılmış olmasıydı. Suçiçeği yaralarını kaşımamak için ipi çekip duruyordu. Anneleri de durmadan, "Biliyorum, kendini çok kötü hissediyorsun," diyordu. Oysa Sandy kaşıntıları dışında pek de öyle hissetmiyordu. Ya da yüksek ateş yüzünden fark etmiyordu. Belki de ölüyordu. Aklına bu gelince, ağlamaya başlıyordu.

Bir keresinde ağlarken anneleri şöyle dedi, "Bu çocuğun ateşi bir derece daha yükselirse onu alıp götürüyorum Jim, sığınağın anahtarını almak için seni vurmam gerekse de."

"Tanrım, ne olursun," dedi Lou içinden, "Sandy'nin ateşi bir derece daha artsın."

Ama anneleri Canadian Club'la sile sile ateşi düşürdü. Viski en azından tuvaletin kokusunu bastırdı. Çünkü en kötüsü tuvalet kokusuydu. O ve sussuzluk. Altıncı günden itibaren (artık günlerin farkına varamıyorlardı, çünkü bütün gün viski içiyorlardı) kızlar sıcaktan bayılacak haldeydiler.

Bir sabah, dokuzuncu gün, Norma iki günlük bulaşık suyundan içti. Belki de zehirdi içtiği, ama umurunda değildi. Nasılsa ölecekti. Kanamadan ölecekti ve kimsenin umurunda değildi. *Kendisi de* aldırmıyordu. Kendini cennete hazırlıyor, günahlarını sıralayıp Tanrıdan bağışlanmayı diliyordu. İsa'ya duyduğu sevgi öylesine yoğunlaşmıştı ki günboyu boşluktan arp sesi duyduğunu sanıyor, Beytüllahm Yıldızı gözlerini kamaştırıyordu. Ölen erkek kardeşlerinin İsa'nın sağ elinin üzerinde oturduğunu hayal ediyor, onunla uzun uzun, tek taraflı sohbete koyuluyordu. Onun oturduğu yerden tüm dünyayı görebildiğine inanıyordu. Yerin altını bile görüyor olmalıydı. Disneyland'e gitselerdi, bindikleri vagonun yeşillikler içinde yol alışını da uzakta bir imge halinde izleyebilecekti. Norma en çok Öncüler Ülkesine gidemediklerine üzülüyordu. Atları göremediğine. Kendini, cennette de atlar olduğuna inandırıyordu, renkli kanatlı atlar. Neyse, yakında görecekti nasılsa. Her geçen saat hâlâ yaşıyor olması mucizeydi, akıl almazdı. Oysa işte hiçbir şey yemiyor ve varil varil kan kaybediyordu. Dokuz gün olmuştu! Vücudu nasıl hâlâ tükenmiyordu?

Asıl tükenen Lou'ydu, ya da Lou'ya öyle geliyordu. Kolları ve bacaklarından öyle utanıyordu ki. "Şunlara bakın!" dedi kollarını gösterip. "Kemik yığını!"

Herkes hak verdi.

"Daha fazla yemem gerek!" diye haykırdı. "Açlıktan ölüyorum!"

"*Tauro guano,*" dedi babaları. "Saçmalama!"

Aslında Lou her zamanki kadar yediği için kilo vermesinin asıl nedeninin, babalarının ağız kokusu olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ağzından nefes yerine DDT gazı çıkıyordu sanki.

Norma'nın yıkadığı bezlerden birini ve biraz da ip alıp ağzıyla burnunu kapatacak bir maske yaptı. İç çamaşırları, maskesi ve açık bıraktığı taras taras saçlarıyla cadı kılıklı bir hemşireye benzediğini söyledi babaları.

Pis pis güldü. Lou'ya günahı kadar bile güvenmiyordu. O uyurken yiyecek çalmaya kalkışabilir diye konserve açacağını şort külotunun beline taktı, kalan iki sürahi suyu da ranzasının ayağına bağladı.

Lou'ya 'gringo' diyordu. "Gringoya bakın," diyordu sanki o duymuyormuş gibi. "Şu uyanığa bakın. Elinden gelse gringo bütün tatbikatı mahvedecek."

Mahvetmişti de. Kitapçıkta yazıldığı gibi on dört buçuk gün, üç yüz kırk sekiz saat orada kalmak onların amacıydı, en önemli şeydi. Bu gerçekleşmeyecekti belki de. Dokuzuncu günün sabahı o uyanmadan Lou kurallar panosunun alt köşesine, günler için çentik attığı yere, bir çentik ekledi, o da nasılsa bunu fark etmedi.

"Onuncu gün," dedi tuvalete girerken ve dört dik çizginin üzerine yatay bir çizgi çekti.

Tuvalete gidişi, günler için çentik atışı da dahil, altı saniye sürüyordu. Bir gün önce yaptığı her iş için zaman tutmuştu, çiş yapmak, bir bardak portakal suyu içmek, Parcheesi oynamak, 'Paskalya Geçidi'ni söylemek –yaptığı ne varsa– zamanını hesaplamıştı. Askeri saat düzenine geçmişti. "Tanrım, sekiz olmuş," dedi. Zamandan başka şey düşünemiyordu. Artık kurallardan hiçbir sapma olmayacak, faaliyetlerin süresi ne artacak, ne azalacaktı. Faaliyetlerin çoğu yapılamıyordu aslında. 'Jimnastik Hareketle-

ri'nde Lou ile Norma seksek karelerinin üzerinde oturuyor, Lou mizah dergileri okuyor, Norma boş boş bakıyordu. 'Giyinme' işinin giyinme kısmı tümden iptal olmuştu, çünkü artık hiçbiri gece pijama giyme zahmetine katlanmıyordu. Onuncu güne gelindiğinde babaları da banyo, diş fırçalama ve tıraştan vazgeçmişti. Çöplüğünden çıkıp gezinen ve herkesin içinde pantolonunu indiren sapıkl işsiz güçsüz serserilere benziyordu. Susuzluktan viskiye de başlamıştı.

Alkol sinirlerini zayıflatmıştı, hemen ağlayıveriyordu. Lou kurallar panosunda bir gün daha işaretlemeye çalıştı, ama babaları bu kez yakaladı ve dövdü, sonra da Sandy ile birlikte buna hıçkıra hıçkıra ağlayan da yine kendisi oldu.

On ikinci gün, son sürahiyi elinden düşürdü. Bütün su yere döküldü.

"Seni budala!" diye bağırdı Lou, Allahtan babaları yanıt veremeyecek kadar şaşkındı. Lou maskesini koparır gibi çıkarıp dizlerinin üzerine çöktü ve suları yalamaya başladı.

Bu son içme suyuydu. Sonraki altmış bir saat boyunca viski dışında hiçbir şeyleri yoktu.

Kalan saatler tatlı, ama lağım kokulu bir rüya gibi geçti. Babalarının pes etmiş olmasının da payı vardı bunda. Gene de son bir çabayla kurallar panosundaki faaliyetlerden bazılarını duyurmayı sürdürüyordu, ama faaliyetlerin yapılıp yapılmadığının farkında değildi.

"Pis ayyaş!" dedi Lou 'Mal Sayımı' sırasında yere boylu boyunca yığıldığını görünce, şortunun belinden konserve açacağını aldı.

Artık istediklerini istedikleri zaman yiyebilirlerdi. Ama aç değillerdi. Sulu konserveler –sebze ve meyve konserveleri– ilgilendiriyordu onları yalnızca; aslında artık pek susuzluk da hissetmiyorlardı.

Babalarının yerde baygın yattığı bir an Lou neden sığınağın anahtarını bulmaya çalışmamıştı? Bunu sığınaktan

çıktıktan sonraki gün kendi kendine sorup durdu ve hayatı boyunca da hep aklına takıldı. Neden kaçmamıştı? Kendisi de sarhoştu, bir nedeni buydu, ama kurallar panosuna fazladan çentik attığı günden daha sarhoş da değildi. Aslında sarhoş olduğunun ve pis bir ayyaş olmadığının farkında olacak kadar yerindeydi aklı.

'Şarkı Söyleme' ve 'Moral Sohbeti'ni anneleri üstlenmişti. Asker şarkıları yerine, televizyon programlarının jenerik müziklerini ve eski müzikal şarkılarını söylüyorlardı. Savaş ve yokluk yılları ile ilgili hikâyeler yerine, eski televizyon dizisi bölümleri ve annelerinin büyüdüğü çiftlikle ilgili hikâyeler dinliyorlardı; evin iki ağabeyinin her dediğini yapmak zorunda olan tek kız çocuğu olduğunu, hep beyaz giydiğini ve bir deterjan firması reklamına çıktığını.

Sandy, ateşi düştükten sonra da annelerinin yanında yatmaya devam etti. İkisi günün büyük bir bölümünü yatakta uyuklayarak ya da tavanı seyrederek geçiriyorlardı (Sandy de annesi gibi derin, dalgın bakar olmuştu). Altın saçlarıyla ikiz gibi yan yana yatarlarken, Lou onların iki ceset ya da iki melek oldukları hissine kapılıyordu. Bazen de uzaydan geldiklerini, insan kılığında Marslı casuslar olduklarını düşünüyordu, küçük kızı annesinin minyatürü olarak tasarlanmıştı sanki.

Lou boş kalınca oyun kâğıtlarını tersten karmaya çalışıyor, babalarının artık okuyamadığı *Life* dergilerini okuyor, listelerini genişletiyor, küfür listesini harf sırasına sokuyor, eklemeler yapıyor, ünlüler listesine Avon uzmanı ve 'Babam En Iyisini Bilir'deki Kathy gibi yeni isimler ekliyordu.

Norma kendi şişesinden içiyordu viskisini, şişeyi bir haç ya da cennete giriş bileti gibi sımsıkı bastırmıştı göğsüne. Gözlükleri olmadığı için zaten cennette gibiydi, aile bireylerinin hayal meyal seçebildiği sevgili yüzlerinin çevrelediği bir bulutun üzerindeydi sanki. Daha önce hiç böylesi bir dinginlik hissetmemişti. Son saatler boyu kendini

hep dingin hissetti. Bir tek olay dışında – bezini değiştirmek için banyoya gittiğinde babasını tuvaletin başında ayakta bulmuştu.

"Pardon, tuvaletini mi yapıyordun?" diye sordu, kapı açık olduğuna ve hemen dışarı çıkmasını söylemediğine göre yapmıyordu.

Derken derinin renginden pantolonunun zaten inik olduğunu fark etti.

Döndü, kapıdan tökezler gibi çıktı. "Göremem," diye bağırdı.

Ama *görmüştü.* Penisini görmüştü; tüylü, mosmor, şekilsiz sarkıyordu.

Birden telaşa kapılıp, 'Gördüğümü biliyor,' diye düşündü. Viskiden bir yudum aldı. 'Sarhoş zaten,' dedi kendi kendine. 'Ne yaptığının farkında değil.' Gaz lambasının ışığına sonsuzluk hissi veren o tanrısal ışığa baktı, aklına bir ilahi geldi:

"Güzel, mavi göğün üzerinde, cennetin aydınlık mabedinde." Bir an önce kavuşmalıydı oraya.

* * *

Son gün sabah beşte babaları, kalan üç viski şişesini yere boşalttı.

"Buradan ayık çıkacağız, lanet olsun!" dedi.

Anneleri hariç tabii. Şişeleri boşaltmadan önce onun fincanını doldurmuştu, ama o içkisini kimseyle paylaşmadı.

Bir gece önce konserve domates yemişlerdi, sulu son konserve yiyecekleriydi bu, geriye içecek olarak yalnızca beş gündür bekleyen bulaşık suyu kalmıştı. Hiç yoktan iyiydi tabii.

Öğlen kızların üçünün de başı hayatlarında hiç olmadığı kadar ağrıyordu. Daha sekiz saat vardı.

"Ben ölüyorum," dedi Lou. "Bu kez gerçekten ölüyorum."

Sandy ağlıyordu. Norma da ağlamak üzereydi. Çevrenin kokusu, *kendi* kokusu gelmişti gene burnuna. Bu kadar kötü kokan, gözü görmeyen ve alkollü birinin cennete nasıl gideceğini düşünüp kahroluyordu.

Üçünün de tek istediği uyumaktı, ama babaları yatakların üzerini toplatmış, kutuları toplayıp kapattırmıştı. Ardı ardına sigara içiyor, iki dakikada bir saatine bakıyordu. Lou'yu, sesini kesmezse dudağını patlatacağını söyleyerek tehdit ediyordu. Elleri titriyordu. Tıraş olurken kesilen yerlerine koyduğu tuvalet kâğıdı parçaları yüzüne yapışıp kalmıştı. Berbat görünüyordu. Hepsi aynı durumdaydı.

Saat beşte taşıyacakları şeyleri ellerine alıp ranzaların kenarına oturmalarını söyledi. Gözlerini kendi kendine açılacakmış gibi ya da açılmayacak olursa sonsuza dek orada tutsak kalacaklarmış gibi sığınağın girişine diktiler.

Güneş gözleri kamaştırıyordu. Ev yerinde duruyordu. Çimenler de ayaklarının altındaydı, çok uzamışlardı. Komşunun köpeği havlıyordu. Evleri ile komşu evin arasından mavi bir araba hızla geçti. Hepsi ona bakakaldılar. Şaşkın bakışlarla birbirlerine sokuldular.

"Evimiz, güzel evimiz," dedi babaları, tatil dönüşlerinde, uzun araba yolculuklarından sonra yaptığı gibi. Gözlerinde zafer, çılgınlık ve bitkinlik okunuyordu.

BİR GECEDE BEMBEYAZ

1963

Babaları bir süredir oturma odasında uyuyor, her sabah çarşafları, yastığını ve pijamalarını kanepenin arkasına tıkıştırıyor. Anneleri sabahları kahvaltıda çok tuhaf görünüyor. Eylülde de hastaneye yatıyor. Kızlar o gün eve gelince babalarının mutfak masasında oturmuş, sigarasını başka izmaritlerle dolu bir salata kâsesinde söndürdüğünü görüyorlar.

"Annenizin apandisiti alınıyor," diyor.

"Zaten alınmıştı," diyor Lou. Soğuk aldığında, onu tuvalete götürdükleri zaman, ameliyat izini görmüşlerdi.

Onlara bakarak izmariti söndürmeyi sürdürüyor. "Hayır, aldırmamıştı," diyor mırıltıyla. "O başka bir şeydi."

"Neydi?"

"Bir ameliyat. Bir hastalık." Lou'ya dikiyor gözlerini. "*Seni* doğururken olmuştu."

Anneleri iki hafta kalıyor orada. Akşamları babaları çantasında bir viski şişesiyle onu ziyarete gidiyor. Anneleri eve döndüğünde annenin saçları bembeyazdır. Bir gecede bembeyaz olmuştur.

Anestezi yüzünden, diye açıklıyor babaları, ama onun küçük omuzlarının çökük duruşu, gözlerinin çevresindeki koyuluk, perişan görünüşü söylenenden çok acı çektiğini gösteriyor. Kızlar hiçbir şey sormuyorlar. Öğrenmek istemiyorlar çünkü. Sandy ona bakınca kollarında ölen beyaz saçlı, Noel Baba kılıklı o adamı anımsamadan edemiyor. Kendi altın renkli saçlarını tararken aklına hep annesinin o hali ve otuz altı yaşında kendisinin de öyle olup olmayacağı takılıyor.

Birkaç hafta sonra Betty Yenge, anneleri bozup onlara yeni giysiler yapsın diye Mary Jane'in geçen kıştan kalan giysilerini getiriyor. Kızlar her gün okul dönüşü dikiş makinesinin sesini duymayı umarak kapıyı açıyorlar. Oysa kutular, hâlâ hiç açılmamış olarak holde beklemekte. Sonunda Norma içinden beğendiklerini seçiyor (giysiler o halleriyle bir tek ona oluyor çünkü), kalanları da babaları merdiven altına kaldırıyor.

Sandy kutular götürülürken ağlıyor. Bodruma inip parti elbiselerini, bluzları, jileleri çıkarıyor, pahalı kumaşları okşuyor.

Derken bir gün, bir cumartesi, eline makası ve portatif dikiş makinesini alıp bodruma iniyor. Akşam yemeğine kadar mavi yünlü bir jileden tek tarafı düğmeli bir etek çıkarıyor. Pazar günü öğleden sonra ise ona uygun bir de yelek dikiyor. Bu giysileri pazartesi günü okula giyiyor, ...es yeni alındıklarını sanıyor.

O hafta ve gelecek hafta boyu okuldan sonra, okuldan önce sürekli dikiyor. Öğlenleri patronlar çıkarıp bir sonra kesip dikeceği kumaş üzerinde aklından modeller tasarlıyor. Bütün bunları yaparken zaten içinde olan bir yeteneği pekiştirdiğini hissediyor. Bir elbiseden karpuz kollu, kol ağızları fistolu bir bluz, kloş bir etekten pilili etek, bir elbiseden de yeni bir elbise yapıyor. Bir kazağı söküp yeniden örüyor.

Yalnızca Norma, Sandy'nin o yaşta kimse öğretmeden böyle giysiler dikebilmesinin akıl almaz bir şey olduğunu düşünüp takdir ediyor. Açıktan Sandy'yi övmese de (o sıralar kız kardeşlerinin yaptığı hiçbir şeye kafasını takmaya niyeti yok) kutudan aldığı giysilerin çoğunu geri koyarak ona kumaş sağlıyor. Bir vasiyet hazırlayıp bütün giysilerini –gömülürken giyeceği hariç– Sandy'ye bırakması gerektiğini düşünüyor.

Norma ayıracağı o giysinin hangisi olacağını uzun uzun düşünüyor. Son zamanlarda cenazesini çok fazla düşünmeye başladı, bir türlü yazamadığı bir ev ödevi gibi bu

sanki. Öğrenmek istediği şeylerden biri de levazımatçının gözlüklerin kalmasına izin verip vermeyeceği. Kaç kişi gelir acaba diyor içinden. Annelerinin gelip gelmeyeceğini bile düşünüyor. Lou mutlaka gelir –babaları gelmesi için zorlar– acaba arkasından ağlar mı? Norma, Lou'yu ağlarken düşünmeye çalışıyor, beceremeyince öfkeleniyor. Lou hemen hemen hiç ağlamaz, ama Norma'nın uğraştığı halde, gözünün önüne getirememesinin nedeni, Lou'nun son zamanlarda kendisine karşı geliştirdiği nefret dolu tavır. Lou, onu ya 'Domuzcuk' diye çağırıyor ya da 'Don Yağı' – yalnızca bu ikisi. Durup dururken, "Bak sana kusurlarını sayayım. Çamur gibi kahverengi saçların, tombul kırmızı yanakların, kola şişesi gibi gözlük camların, basketbol topu gibi memelerin ve o koca kıçın," diyor.

Norma kendini savunmaya kalkışmıyor. Hepsi doğru söylenenlerin, nasıl savunsun? Karşılık olsun diye kendisi de Lou'nun kusurlarını bulup saymaya da kalkmıyor; korktuğu şu aslında, bir kez zalimlik sınırını aşacak olursa bunun arkası gelmeyebilir –sonunda katil bile olabilir– tabii bir de erkek kardeşleri olmadığı için o rolü üstlenmek durumunda.

Zaten pek de aldırdığı söylenemez. Lou'nun söylediği hiçbir şey okuldan daha sinir bozucu olamaz, okula dayanabildiğine göre her şeye dayanabilir. Lise bire gidiyor hâlâ. Eski arkadaşlarının hepsi üst sınıftalar. Öğlen yemeklerini, adını Norba diye telaffuz eden ve sürekli, "Bana ne?" deyip duran çiçek bozuğu ciltli bir kızla yiyor.

Yine de yalnız başına yemekten bin kat iyi. Norma koridorda yalnız yürürken oğlanlar arkasından 'möö'leyip Enorma diye bağırıyorlar. Üç memeli olduğu yolunda bir söylenti çıkarıyorlar. Jimnastik salonunun soyunma odasında kızların kaçamak bakışlarını hissediyor. Sonunda tuvaletlerden birinde soyunup giyinmeye başlıyor, dikkat çekmemek için tuvalet kâğıdından koparıp sifonu çekmeyi de ihmal etmiyor.

Uçü çeyrek geçeyi, eve koşup babalarının marangoz atölyesine kapanmayı iple çekiyor. Orada, yan odadan gelen dikiş makinesinin tıkır tıkır sesi dışında çıt yok. Yıkanacak çamaşır olmadığı günler kendine ait iki saati kalıyor.

Tezgâhın üzerinde düzgün sıralar halinde asılı aletler onu müthiş heveslendiriyor. O odayı baştan yapabilmeyi istiyor, babaları ile tabii. Birlikte sığınağı yaptıkları günleri, gençlik ve kaygısızlık günleri olarak anımsıyor. O zaman beşe on eninde, iki buçuk metre boyunda malzemelerle çalışmışlardı. Şu an Norma artık parçaları kullanıyor. Babalarının koyduğu ilk koşul bu, ikincisi de işe yarayacak şeyler yapması.

Önce bir biblo rafı yapıyor. Bittiğinde asacak bir yer ararken hiç bibloları (ya da ufak resimleri, duvara asılan plastik balıkları) olmadığını fark ediyor. Sonunda geceleri gözlüklerini ve suyunu koymak için yatağının başucuna asıyor.

Sonra bir ekmek kutusu yapıyor. Ardından bir mücevher kutusu ve bir alet kutusu. Marangozlukta Sandy'nin dikişte olduğu kadar yetenekli olmadığının farkında; yine de alet kutusuna, merdivene asılabilsin diye kancalar takmak gibi güzel fikirleri var. Babalarının marangoz atölyesinde öyle değişik fikirler doğuyor ki cenazesini düşünmek aklına bile gelmiyor.

Bir gün tezgâhın altında kalın bir dosya buluyor. Her tarafı toz içinde dosyanın, uzun siyah bir ayakkabı bağıyla bağlanmış. Eugene Amcanın marangoz atölyesinde saklı gazete parçalarını anımsatıyor ona. Dosyayı açıp içindekileri çıkarırken siyah-beyaz bir fotoğraf buluyor; erkek kardeşleri Jimmy'le ilgili o haber hiç aklından çıkmadığı halde elindeki fotoğrafın kendisine ait olduğunu düşünüyor. Albümlerden birindeki altı aylık bir resmine çok benzetiyor bu fotoğrafı. Siyah saçları, Çinlileri andıran çekik gözleri, hatta üzerindeki ipek gecelik bile aynı sanki.

Babaları bu resmi neden burada saklıyor? Bunu düşünüyor. Küçücük bebek, elleri, avuçları açık, 'Kım, ben mi?' der gibi bakıyor. Çok mu hoşuna gıdıyor acaba resim? Belki de bebekken onu gerçekten çok seviyordu.

Resmin arkasını çeviriyor. 'Jimmy,' yazısını okuyor yüksek sesle, '2 Mart 1948.'

Tekrar resmin yüzünü çeviriyor. 'Jimmy Field,' diyor usulca buz gibi bir sesle.

Gören ikızı sanabılır. Doğduğunda anne ve babaları kardeşinin canlanıp Niyagara Şelalelerinden geri geldiğini düşünmüş olmalılar. Yazıya yakından bakıyor. Küçük, düzgün harfler. Annelerinin yazısı.

'Zavallı bebek, zavallı bebecik,' diyor yüzüne. Artık Jimmy olduğunu bildiğinden, ne tatlı şey diyor. 'Annem seni çok seviyordu. Gerçekten de. Sen boğulunca içkiye başladı.'

Resmi öpüp tekrar dosyaya koyuyor, ayakkabı bağıyla bağlayıp dosyayı tezgâhın altında bulduğu yere kaldırıyor. O öğle sonrası boyunca bacaklarının hizasında durduğunu hissettiği resim, üzerine düşen pırıl pırıl bir ışık demeti, bir huzur kaynağı gibi geliyor ona.

Bir hafta kadar sonra tezgâhın başında çalışırken ağzından şu kelimeler dökülüyor. 'Kız olsaydın ve oğlanlar arkandan 'möö'leseydi ne yapardın?' Yanıtın, Jimmy'nin kafasında oluştuğunu, ışınlar halinde kendi bacaklarına, oradan da tüm bedenine ve beynine yayıldığını hissediyor. İsa'nınki gibi bir ses duyduğu: 'Aslanın inine düşmüş Daniel'in yerine koy kendini.'

O günden itibaren aklına takılan tüm soruları soruyor Jimmy'ye. Her soruyu özenle seçip tasarlıyor, onu boşuna meşgul etmeye hiç niyeti yok. Sorduğu her şeye de doğru olduğunu bildiği bir yanıt alıyor: 'Evde tamir edilecek neler var bil bakalım!' 'Babamızın bu ara keyfi yerinde, onun tahtalarından kullanmak için izin isteyebilirsin.'

Babaları birden yakın bir dost, gönlü geniş biri olup çıkmıştır. Eve eli kolu çikolatalarla dolu geliyor. Harçlık-

larını artırıyor. Ekim ayında bir cumartesi işten öğlen geliyor, güz renklerine bayıldığını söyleyip onları arabayla kırlara, ağaçları görmeye götürüyor. Yıllardır kırlarda gezinmemişlerdi, anneleri evden çıkmaktan vazgeçtiğinden beri. İki saat boyunca çukurların amortisörleri mahvettiğinden yakınmadan engebeli yollarda gidiyorlar. Babaları neşe içinde gülüyor, ıslık çalıyor, şarkılar söyletiyor. Sonra tekrar kent merkezine dönüyorlar, "Aslında işyerinde önemli bir toplantı vardı, ama neyse," diyor babaları. Girdikleri her etnik mahallenin adını söylüyor, elini bir an direksiyondan çekip ellerini kavuşturarak bağırıyor: "Şimdi Wopville'deyiz!" "Şimdi Humpadonia'dayız!" Kızlar iyi ki arabanın camları kapalı diyorlar içlerinden. Eve dönerken bir restoranın önünde durup onlara büyük boy dondurmalar alıyor. Faturayı görünce gülerek, "Canımız sağolsun," diyor.

O huysuz adama ne oldu? Lou, onun yanında küfür bile ediyor, ya duymazdan geliyor ya da yalnızca, 'Ne biçim birisin!' ya da 'Beni öldüreceksin!' demekle yetiniyor.

Lou ilk önce, 'Harika bir şey bu!' diyor içinden, ama bir hafta geçmeden bu durum sinirine dokunmaya başlıyor.

O aralar herkes sinirine dokunuyor zaten. Herkes midesini bulandırıyor o günlerde. Bir kişi dışında – Sherry, yeni arkadaşı. Sherry, Chicagolu. Babası 'bir kara kancığa' tutulunca, annesi aklını oynatmış, o da burada teyzesiyle kalmaya başlamış. Sınıfta bu deyimin bir hayvan için kullanılmadığını anlayan tek kız Lou.

Sherry, kuzeyli kızların o gözü açılmadık masum hallerini yadırgıyor. 'Chicago'da hiçbir kız makyajsız ölüme bile gitmez,' deyip duruyor. Lou, ona ne zaman uğrasa, saat kaç olursa olsun, portakal rengi allığı, pembe ruju ve siyah göz kalemi sürülüdür. Okula hemen hemen her gün arkadan düğmeli dar hırkalarla geliyor. O ve Lou arka bahçede sigara içip Sandra Dee'nin *Tammy Bana Gerçeği Söyle* filmindeki Güney aksanıyla çene çalıyorlar. "Ay, ne

komik bir durum!" diyorlar. "Ağaca tünemiş kuşlara benziyoruz valla." Lise kısmından bir oğlan gelip Sherry'e yanaşmaya çalışınca Lou başını çeviriyor. "Çok kıyak oğlandı ya," diyor Sherry sonra.

Görünüşleri hesaba katılmazsa, Lou içlerinde esas kötü olanın kendisi olduğunun farkında. Sherry oğlanlarla kırıştırıyor, sigara içiyorsa Lou da hırsızlık yapıyor, sapıklar gibi giyiniyor. Tek fark bu. Sherry aslında bir pazar ayini vaazı kadar saf ve temiz. Lou ne zaman birini pataklayacak olsa, 'Aslında çok iyi biridir,' diye onu savunuyor ya da 'Ne yapsın, kendini tutamadı,' diyor. Her şeyi iyi tarafından görüyor. 'Akıl hastası bir anneyle yaşamaktan iyidir,' diyor Chicago'dan neden ayrıldığını soranlara. Yine de birkaç yıl içinde yaşlı, zengin adamlarla evlenip onlara kalp krizi geçirtene kadar sevişeceğini, sonra da paralarına konacağını da söylemeden edemiyor.

"Neden zengin, *genç* adamlarla evlenip sonra da öldürmüyorsun?" diye bir öneri getiriyor Lou. Sherry, ona içten içe hain bir ruh taşıdığını söylüyor.

Lou ise bin kat daha hırçın ve hain. Bazen öyle öfkeli oluyor ki gece karanlıkta dışarı çıkıp pencereleri ve sokak lambalarını taşlıyor. Bir gece çıkıp yollara ve evlerin çitlerine beyaz tebeşirle '...OLUN' yazıyor.

Rüyalarında ise bambaşka biri oluyor: iyi, masum, küçücük bir kız. Rüyasında hep kendisini ve kardeşlerini, yaşlı adamın kollarında öldüğü o beyaz malikânede mutlu yaşarken görüyor.

Gerçekte ise kardeşleriyle, özellikle de Norma'yla aynı evde yaşamaktan nefret ediyor. Norma onu deli ediyor: domuz gibi yiyişi, domuzlara eş şişkoluğu, oğlanların laf atmasına aldırmayışı. Lou, kimsenin Norma'ya kötü davranmasına dayanamıyor. Norma'yla beraber bir büfeden çıkarken, Norma'nın arkasından möölеyen bir çocuğun kafasına koka-kola şişesi fırlatıyor. Norma'yı ne zaman uzaktan, sokağın başından, mesela okuldan eve dönerken (hep yalnız başına) görse boğazına bir şey düğümleniyor.

Aslında Norma'nın incinmesini hiç istemiyor. Norma'nın hayatını kurtarmak geliyor içinden! Ama tam tersine ona bağırıyor. Elinde değil bu. Lou her arkasını döndüğünde onun gizli gizli bisküvi tıkındığını sanıyor. Ya da Lou'ya ait işlerden birini yaptığını. Bulaşıkları yıkıyor mesela. Öğlen yemeğini hazırlıyor. "Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?" diyor. Lou öfkeden gözlerinden yaşlar boşanarak. Bir gün canına tak ediyor. "Pekâlâ evdeki bütün işleri yapmak mı istiyorsun? Durma. Hepsi senin olsun!" diye bağırıyor.

* * *

Lou'nun yapmayı sürdürdüğü tek iş alışveriş, çünkü ancak böylelikle haftalık kola ve şeker stokunu doldurabiliyor. Cumartesi sabahları babası işe giderken onu alışveriş arabasıyla birlikte markete bırakıyor –"Erken kalkan yol alır," diyor (her sefer bunu söyleyeceğine bahse bile girilebilir)– ama Lou genelde arabadan iner inmez soluğu marketin arkasındaki apartmanlarda, Sherry'nin evinde alıyor, öğleden sonraya kadar da alışveriş aklına bile gelmiyor.

Bir cumartesi biraz gecikince uçar gibi markete koşuyor, tam sahibi kapıları kilitlerken yetişiyor. "Beş dakika," diye uyarıyor adam.

"Üç dakikada gelirim," diyor Lou alışveriş arabasını bırakıp marketin arabalarından birini alarak. Her hafta aynı şeyleri aldığı için hiç vakit yitirmiyor.

Markette ondan başka müşteri yok. Böylece daha da hızlı hareket edebilir. Ama hızla et reyonuna koşuştururken sosislerin önünde, tam kendi yanaşacağı yerde iki kişi görüyor. Tezgâhtar giysili bir kadın ve siyah uzun paltolu bir adam.

Tanımadığı bir kadın.

Ve babaları.

Lou zar zor duruyor, spor ayakkabıları fren yapmış gibi gıcırdıyor. Babaları dönüp bakmıyor. Babalarına çok

yakın duran, hem onunla hem de Lou'yla yüz yüze olan kadın şöyle bir bakıyor. Göğsündeki cepte adı yazılı. Lou okuyor, öyle yakınında ki! 'Vera Produce' yazılı.

"Baba," diyor. Ama sözcük ağzından çıkar çıkmaz bir tuğlaya çarpmış gibi geri geliyor. Babaları Vera Produce'un sol eline yapışmış, aşağıda kırmızı eteğinin hizasında sımsıkı tutmaktadır.

Tam kalça hizasında. Kocaman kalçaları ve çorapsız bembeyaz tombul bacakları var kadının. Ve kırmızı yüksek topuklu ayakkabıları. Tekrar Lou'ya bakıyor, sonra da yan taraftan gelen birine.

'Marketimiz kapanmaktadır,' diyor hoparlördeki ses. 'Lütfen aldıklarınızı kasaya getiriniz. Marketimiz kapanmaktadır.' Vera Produce elleriyle siyah saçlarını düzeltiyor. Babaları ona fısıltıyla bir şey söylüyor. Kadın öne eğik duran başını iki yana sallıyor, bozulmuş gibi yapıyor, sonra başını kaldırıp öfkeli, gözleri yaşlı ona bakıyor.

"Tatlım," diyor babaları. Eliyle kadının başını tutuyor. Kadının kırmızı rujlu dudakları Norma'nın daha dün güzelce ütüleyip kolaladığı gömleğinin yakasına değiyor. Vera Produce gözlerinden oluk oluk yaşlar boşanarak babalarının yakasından parmaklarının ucuna kadar öpücükler konduruyor.

Lou alışveriş arabasını kenara itiyor. Arabayı ve aldıklarını orada bırakıp koridoru geçiyor, marketin kapısına doğru yürüyor. Market sahibi ona kapıyı açarken, "El arabanı unutma," diyor.

Dışarı çıktığı an park yerinin ışıkları gözünü alıyor. En uçta, Kimsesizler Yurdu yardım kutusunun yanıbaşında babalarının aile tipi büyük arabasını seçiyor. Kapı arkasına atılmış kirli bir külot gibi duruyor araba. Sırf oradan geçmemek için eve uzun yoldan gitmeyi seçiyor. İçinde, çok kısa süreceğini bildiği bir soğukkanlılık hissi duyuyor. Boş arabayı iterek ağır ağır yürüyor, bir iteliyor, bir duruyor, pencerelere, taşlamayı aklından bile geçirmeden boş boş bakıyor. Herkes mutfak masalarında akşam yemeği

yemekte. Kendilerininkine tıpatıp benzeyen bir evin önünde –ön bahçenin ortasındaki uzun söğüt ağacı bile aynı, ön kapının üzerinde çizgi film karakterlerinin düşünce balonları gibi duran, aynı hizada üç yuvarlak pencere de öyle– alışveriş arabasının içine oturuyor. Ardından yatak olarak işe yarar mı, diye düşünüp içine boylu boyunca uzanıyor.

* * *

Babalarının arabası garajda değil. Lou bir an için onun ve Vera'nın park yerinde öpüştüklerini gördüğünü sanıyor, midesi bulanıyor. Vera Produce'un tombul beyaz bacakları bir malikânenin önündeki sütunlara benziyor. Babaları onda ne buluyor olabilir? Ya o onda ne buluyor? –esas sorulması gereken bu. Vera Produce aklını kaçırmış olmalı. Deli kancık!

Lou alışveriş arabasını, babaları gelince çarpsın diye tam garajın ortasına koyuyor, sonra bir tekmeyle duvara doğru savuruyor. Namuslu adam ayaklarında onları nasıl da ahmak yerine koyup uyuttuğunu düşününce kuduruyor. Eğer kaçarsa faturaları kim ödeyecek? Sherry'nin babası o Zenci kadınla kaçınca Sherry'nin annesi evi satmak zorunda kalmıştı.

İçeride TV bangır bangır çalışıyor. Norma çekiçle birşeyler yapıyor.

"Neden rahat ve huzurlu bir an bile geçmiyor bu evde?" diye bağırıyor Lou.

Birden sessizlik oluyor. Bır dakika geçmeden Norma bodrumdan çıkıp yukarıya, hole geliyor. Babalarının eski iş tulumlarından birini giyip kollarını kıvırmış, bir de kuzenleri Mary Jane'in kocaman hırkalarından biri var üzerinde, her tarafı talaş içinde. "Yiyecekler nerede?" diye soruyor.

Lou ceketini çıkarıyor. Koltuğa atmak yerine askıya asıp dolaba koyuyor.

"Neler oluyor?" diyor Norma.

Lou'yu iteleyerek mutfağa götürüyor. Doğruyu söyleyip söylememeye karar veremiyor Lou. Norma tekrar yiyecekleri sorarak peşinden gidiyor. Lou iç çekerek bir koltuğa yığılıyor. Norma'nın kaygılı yüzüne bakıyor ve ilk kez tıpkı babalarına benzediğini fark ediyor; gözlükleri, gençliği ve tombulluğu dışında. Ve bir de daha güzel oluşu. Sandy'nin yüzüyse tıpkı annelerininki. 'Benimki,' diyor Lou içinden, 'kimseninki!' 'Onu kızdıracak hiçbir şey yapamamak korkunç bir şey,' diyor içinden, evden kaçmasın diye hep uslu olmaya çalışmak. Kollarını mutfak masasının üzerinde kavuşturup başını ellerine dayıyor. Şu an Norma'ya kötü haberi verecek gücü de yok, cesareti de. "Unuttum," diyor.

"Unuttun mu?"

"Evet unuttum. Oldu mu?"

Norma'yı açık açık söylenen bu yalandan, yiyeceklerin gelmemesinden ve ceketini askıya asmasından çok Lou'nun sesinin tonu endişelendiriyor. Lou ne yapmış olabilir ki? Birkaç hafta önce yollara ve çitlere o kötü sözcüğü yazan Lou'ydu. (Norma atkısıyla silebildiği kadarını silmeye çalışmıştı.) Norma hem yazısından tanımıştı –Lou'nun soyadlarını yazarken kullandığı D'ye benzer T'nin aynısı– hem de başka kimsenin bu kadar ileri gitmeyeceğini biliyordu. Lou'nun hırsızlık yaptığını, o Chicagolu havai kızla dolaştığını da biliyordu. Kardeşleri Jimmy cennetten uyarıyordu.

"Kız kardeşlerini koru." Söylemesi kolay.

"Pekâlâ," diyor Norma her zamanki gibi çaresiz iç geçirerek, "Akşama hardallı sandviç var."

* * *

Yemeğe oturmak için babalarını bekliyorlar. Lou iki-üç dakikada bir pencereden bakıyor. On beş dakika sonra yavaşça, "Orospu çocuğu gelemedi," diyor; Norma

da onun sandviçini sonra yemesi için jelatin kâğıdına sarıyor.

Tam masaya oturacaklarken arabanın yanaştığını duyuyorlar. "Gelin," diyor Lou hole koşturarak.

Babaları onları gördüğüne şaşırmış gibi. "İyi, rahat duruş," diyor kontrol için uzatılmış elleri doğru dürüst incelemeden. Suratı bir karış asık yanlarından geçip yemek odasına giriyor, yanlış eve gelmiş gibi bir hali var.

"Hastalandım, alışveriş yapamadım," diyor Lou. Sesindeki küskün tona engel olamıyor. Paltosunu asarken Lou gömleğinin yakasında Vera'nın kırmızı rujunun izini görüyor.

"Ne?" diyor babaları dalgın dalgın Lou'ya dönerek.

Lou'dan yanıt gelmeyince Norma, "Lou alışverişe gidemeyecek kadar hastaydı," diyor mırıltıyla.

"Ya, önemli değil," diyor babaları. Lou'nun omzunu okşayıp koridoru geçiyor, anneleriyle kendisine ait olan odaya girip kapıyı usulca kapatıyor, daha önce hiç kapı kapattığını görmemişlerdi oysa.

TUTKUNUN ESİRİ

1967

Sandy bir sürü oğlanla çıkıyor, neredeyse çıkma teklif eden herkesle. Birkaç gece önce oğlanın biri onu sevdiğini ve ilişkilerini sürdürmek istediğini söylemişti.

"Peki olur," demişti o da sonunda sevdiğine inanıp.

Park yerinde çocuğun arabasının içinde oturuyorlardı. Öpüştüler, Sandy ağzından başka bir yerine dokunmamaya çalıştı uzun süre. Birden kimdi bu dedi içinden –geçen hafta çıktığı çocuk sanıyordu– gözlerini açıp da yüzünü görünce aklı başına geldi.

"Ne oldu?" diye sordu oğlan.

"Fikrimi değiştirdim," dedi, "böylesi daha iyiydi."

"Neden?"

Tabii ona söylemeyecekti, o kadar da hain değildi. Oğlan elini direksiyona vurup "Şaşkın," dedi. En iyi arkadaşıyla arası açılmıştı. Onun yüzünden, haberi var mıydı bundan? Başını hayır anlamında salladı. En iyi arkadaş demekle kimi kastettiğini bile bilmiyordu. Tam o sırada mutfağın ışığı yandı, babalarının pencereden gözlediğinden korkup hemen arabadan indi.

Babaları oğlanlarla çıkmasına çok kızıyor. On üç yaşındayken ilk kez izin istediğinde, 'On altı yaşına gelince,' demişti. On altı yaşına geldiğinde verdiği sözü unutur görünmüş, anneleri beklenmedik bir şekilde araya girerek ikisini de şaşırtmıştı. 'Bırak kız dünyayı tanısın,' demişti bir yerlerden alındığı belli bir tümce kullanarak, o hüzünlü, durgun sesi belli ki babasını tam yerinden vurmuştu, pes ettirmişti.

Yine de erkek hormonlarının sınır tanımazlığı üzerine nutuklar atmayı sürdürüyor. Evlilik dışı çocuğu olanla-

rın nerelere düştüğünü eklemeyi de hiç ihmal etmiyordu. (Oralarda kızlara yemekte bıçak verilmediğini söylüyordu, bunalımdan ve utançtan kendilerini her an bıçaklayabilir diye. Sandy'nin makyaj yaptığını görecek olursa rimellerini, göz kalemlerini elinden almaya kalkıyor. Dar bir etek ya da kazak, hatta yüksek topuklu ayakkabılar giyecek olursa fahişe ya da striptizci diye ad takıyor.

En azından Sandy'yi hiç dövmüyor; Norma'yla Lou olsa dayağı yemişlerdi. Lou, Sandy'nin annelerine olan benzerliğinden dolayı paçayı kurtardığını düşünüyor. "Bas git de, bundan sonra. Nesinden korkuyorsun?" diye de akıl veriyor Sandy'ye.

Ama çok geçmeden o da dayaktan payını alıyor. Yine azarlandığı bir gün belki yumuşar diye ağlamaya başlıyor. Aslında evden kötü giyimli çıkmaktansa evlilik dışı çocuk doğuran o kızlar gibi kendini bıçaklamaya razı. Annelerine haksızlık olduğunu bile bile babaları yeni bir sevgili bulsun da keyfi yerine gelsin diye dua ediyor.

Aslında onun sevgilileri annelerinin umurunda bile değil. Onlardan babalarının çalıştığı yerden geçici olarak getirdiği arabalar gibi söz ediyor. Sevgililerinden Sandy'ye ilk söz eden de anneleri olmuştu. 'Bonbon şekerleri,' diyor onlara. Babaları tam altı ay hepsine çok iyi davrandıktan sonra bir gün komodinin gözünden sigara aldı diye Lou'ya vurunca, Sandy ağlayarak televizyon odasına gelmiş, anneleri de, 'Son bonbon şekeriyle bozuşmuş olmalı,' diye açıklamıştı.

"Hepimiz ona katlanmak zorundayız," demişti Sandy'nin gözlerindeki yaşları silerek. "Şu aralar onun yanında çıt bile çıkarmamalıyız."

Bir sene önce olmuştu bu. Geçen gece de eve hediyelerle geldi –ördek kafası işlemeli üç çift terlik– Sandy eskiyi hatırlatıp tahtaya vurdu, çünkü hediye ilk işaretti.

Terlikleri yalnızca Norma giydi. Lou'nun aklına hemen kendininkileri, baktığı çocuğa satmak geldi. Sandy de terlikleri kızlara göstermek için işyerine götüreceğini söy-

ledi, oysa niyeti doğruca Mrs. Dart'a vermekti. Kadının sekiz yaşında bir kızı vardı.

Mrs. Dart, Sandy'nin çalıştığı kumaşçının sahibi. Sandy, perşembe ve cuma akşamları ile cumartesileri komisyon karşılığı tezgâhtarlık yapıyor. Geçen ay o mağaza zincirinde yarım gün çalışan kızlar arasında ülke çapında en çok satışı yapınca istediği bir kumaştan bir top almaya hak kazanmıştı (mavi kadifeyi seçti). Mağaza gazetesinin ilk sayfasında da resmi çıkmıştı.

"Fotomodel gibi bir yüzün var," demişti bütün tezgâhtar kızlar. "Keşke boyun biraz daha uzun olsaydı."

Ama Mrs. Dart onlara Sandy'nin daha iyi bir işe layık olduğunu söyledi. Sandy stilist olmalıydı, böyle diyordu Mrs. Dart.

Mrs. Dart, Sandy'yi her an göklere çıkarıyor. Sandy'nin ona terlikleri vermesi az bile. Mrs. Dart uzun boylu, esmer, gözlüklü ve aşırı makyajlı, ağzı bozuk bir kadın, Parkinson hastalığı var, yine de inatla Sandy'nin tıpkı kendisinin yirmi yıl önceki haline benzediğini iddia ediyor. Mrs. Dart, Sandy'nin her giydiğine deli oluyor (Sandy bütün giysilerini kendisi çizip dikiyor). "Titremeler başlamadan önce," diyor Mrs. Dart, "ben de böyle dikiyordum." Sandy'nin satıştaki başarısının sırrının giysiler olduğuna inanıyor; Sandy kusura bakmazsa Fransızların dedikleri gibi, boka üşüşen sinekler gibi akıyor müşteriler içeriye. Galiba doğru bu. Sandy hiç ısrarcı değil, yine de kadınların çoğu ona geliyor.

Sandy'nin terlikleri getirdiği cumartesi, yalnızca onun değil bütün kızların önünde müşteriler kuyruk oluyor. Çünkü o gün büyük ucuzluk günü. Herhangi bir kumaştan üç metre alan müşteriye aynı fiyattaki başka bir kumaştan da iki metre bedava veriliyor. Saat 10.30'da Sandy altmış dolarlık satış yapmıştı bile.

"Savaş alanı gibi burası," diyor bir erkek sesi.

Sandy şaşkınlıkla bakıyor adamın yüzüne. Çünkü dükkâna genelde pek erkek müşteri gelmez.

Adam bir top pazen alıyor. "Hepiniz cetvelleri kuşanmış savaşıyorsunuz," diyor topu Sandy'nin omzuna vurarak. "Birbirinizi geçmeye çalışıyorsunuz. Neyse ki yaralanan yok. Ölen yok."

"Henüz yok," diyor Sandy.

Adam gülüyor, keyif dolu bir gülüş bu, ta ciğerlerinden geliyor kahkaha. Sandy üç metrelik pembe ipek keserken duruyor, kalbindeki çarpıntının yatışmasını bekliyor.

"Üç metre," diyor müşteri sabırsızlıkla.

Kesmeyi bitirip kumaşı katlarken başını eğiyor.

Adamın bacaklarına takılıyor gözü. Kızıl kahverengi bir tüvit pantolon, çok pahalı olmalı. İtalyan malı olduğuna bahse girebilir.

Adam pazen topunu elinden bırakıp kızın peşinden kasaya gidiyor. Yazar kasayı açarken Sandy'nin parmakları kayıyor. Ta parmaklarının ucuna kadar terlemiş.

'Pek yakışıklı değil,' diyor içinden. Müşteriye paranın üzerini uzatırken şöyle bir bakıyor. Tıknaz, saçları dökülmeye başlamış, yaşı otuz beş, belki de kırk.

Gülümsüyor. Gözleri orman yeşili, gözleri küçük sarı benekli. Ördüğü kazak gibi tıpkı. "Kahve molası veriyorlar mı size?" diye soruyor usulca.

Başını sallıyor Sandy.

"Ne zaman?"

"Tam şu sıralar işte."

"Pastanede buluşalım," diyor adam. "Beş dakika sonra."

Kasanın yanında asılı saate bakıyor Sandy. "Yarım saat sonra," diyor.

Adam arkasını dönmüş bile. Elini başparmağı açık yumruk yapıp yarım saat sonrası için anlaştıklarını gösteriyor.

"Hemen geliyorum efendim," diyor Sandy bir sonraki müşteriye. Dükkânın arkasındaki lavaboya gidip kapıyı kilitliyor, tuvaletin üzerine oturup yüzünü elleriyle kapatıyor. Elleri hâlâ ıslak. Ters çevirip her biri şeftali çiçeği

pembesi ojeli tırnağa sanki son kez görüyormuş gibi uzun uzun bakıyor.

* * *

Akşam yemeği, bulaşık, ertesi günün öğle yemeği ve bir sepet dolusu çamaşırdan sonra Norma'nın kendine ayıracak yalnız on beş dakikası kalıyor. Genelde öyle yorgun oluyor ki, yere, televizyonun karşısına uzanmaktan başka bir şey yapamıyor. Saat sekizde kalkıyor. Lou'yla paylaştıkları odaya giriyor, yatma saatine kadar masasının başına geçiyor.

Kurallara göre pazar ile cuma arası her gece iki buçuk saat ders çalışması gerekiyor. Babaları geçen sene lise ikide kaldı diye hemen sığınak lafları etmeye başlamıştı. O zamana kadar notlarını ondan saklamayı başarmıştı, karnelerini annesine imzalatmıştı hep. Ama sınıfta kalınca hem annenin, hem babanın imzalaması gerekiyor, müdür yardımcısıyla görüşülüyor, mektuplar gelip gidiyor.

Geçen bahar, okulun son günü eve yürürken Norma bir mucize olsun da babalarından dayak yemesin diye Tanrıya yalvarmamıştı bile. Tam tersine kendini arabaların ortasına atmış, ama hepsi birden durmuş, bir kamyon şoförü başını pencereden çıkarıp bağırmıştı. "Yolun ortasından çekilsene koca götlü!" Tekrar kaldırıma çıktığında ağzından bilinçsizce ölmüş kardeşlerinin adı dökülmüştü.

Jimmy'nin o çağrıyı duyduğuna hep inanacak. Daha sonraları ne açıklama bulursa bulsun içten içe hep bilecek ki babaları o gün ona elini kaldırmadıysa bu Jimmy sayesinde oldu.

Babaları sevgili değiştirme dönemindeydi, öfkelenmesi ân meselesiydi, yine de o gece karneye baktıktan sonra yalnızca nutuk çekmekle, kendi askerlik günlerinden örnekler vermek ve insanın çok sıkı bir çalışma temposuna girmesinin önemine değinmekle yetinmişti. 'Söylediklerimi anlıyor musun?' diye soruyordu ikide bir, o da, 'Evet,

evet,' deyip duruyordu. Tabii ki kendisine esas gerekenin başka bir şey olduğunu söyleyip de babalarının tepesini attırmadı.

Büyük olasılıkla bir psikiyatriste ihtiyacı vardı. Adı hiç duyulmamış bir ruhsal bozukluğu vardı. Sınav salonu fobisi, diyordu adına. Sınav için spor salonuna girer girmez sıralar öbek öbek gözünü alıyor, baş dönmesi başlıyor. Her yer dönüyor, koltuk altlarından, göğüslerinin arasından terler akıyor, akmaya devam ederse terden bir çığ haline gelip sel gibi sürükleyeceğini sanıyor.

Iki yıl önce bir kez spor salonunda bayılmış, üç oğlan onu hemşire odasına taşımıştı. ('Üç oğlan *ancak* kaldırabildi,' demişlerdi sonra ona anlatırken.) Ama sonra sınavı geçmişti. Şeref listesine bile girmişti, çünkü okul çıkışı boş bir sınıfta kendi başına sınava girmesine izin vermişlerdi. Böylelikle onu korkutan şeyin sınavlar değil, sınav salonları olduğunu anlamış oldu.

'Müdür yardımcısına söyle,' demişti kız arkadaşları, 'sınavlara tek başına girmek için izin iste.'

"Zamanla yenerim," dedi Norma. Arkadaşları dikkati üzerine çekmek istemediğini anladılar.

Arkadaşları da onun gibi. Biri bir doksana yakın, birinin yüzü sivilce içinde, bir başkasınınki ise yağ bezeli. Onlar da Norma gibi kalın camlı gözlükler takıyorlar, herkesin cüzamlıymışlar gibi onlardan uzak durması dışındaki ortak özellikleri bunlar işte.

Norma'nın kendisiyle ilgili şikâyetlerinin en büyüğü bu kızlarla arkadaşlığı kesecek yürekliliği gösterememek. Kendisine işkence edenlerin hiçbirinden nefret etmiyor, ama bu kızlara dayanamıyor, oysa çok sadık ve yardımseverler, onu hiç kırmıyorlar.

Herkes onların göründükleri gibi kibar olduklarını düşünüyor. Yani dış görünüşlerini kapatmak isteyen kızların olması gerektiği kadar kibar. Oysa çok kötü yürekliler. Herkesin dikkatini çekecek bir kusuru olmayan bütün kızlardan nefret ediyorlar. Normal görünümlü bir kız ka-

feteryada masalarının yanından geçmeye görsün, hemen ne kadar aptal, ahlaksız, başka giysilerle ve makyajsız ne kadar çirkin olduğunu konuşmaya başlıyorlar. Norma onları dinlerken güzel bir arkadaşım olsa diye geçiriyor içinden. Kız kardeşi Sandy gibi, bebek kadar tatlı, güzel kızlar. Çirkin kızların huyu da çirkin oluyor, fiziksel çirkinlik içlerini de bozuyor.

Norma kendisini de katıyor buna. Nefret dolu bir insan değil belki, ama içten içe kötü olduğunu, daha doğrusu çekingen ve içe dönük olduğunu, bunun da hainlikten daha beter bir şey olduğunu biliyor. Arkadaşlarına hayatıyla ilgili kayda değer hiçbir şey anlatmıyor. Üstü kapalı yanıtlar bulmakta, lafı değiştirmekte üstüne yok. Yaşadığı yeri bile gizli tutuyor, her öğleden sonra sokağın başında arkadaşlarından ayrılıp ertesi sabah yine orada buluşuyor. Bir keresinde, uzun boylu olan, Norma'ların evinde tuvalete girmek isteyince Norma aldırış etmemiş, 'Tutuver canım,' deyip geçmişti. Annelerinin hastalığıyla ilgili bir şey uydurabilirdi oysa, ama açıktan açığa yalan söyleyemiyordu işte. Kendini çok içten pazarlıklı ve korkak buluyor.

Hayatındaki bütün terslikleri, ev işlerini, ders çalışma programını, arkasından atılan lafları, yalnızlığını sonuna kadar hak ettiğine inanıyor Norma.

* * *

Pastanedeki tek müşteri o. En arka masada yüzü kapıya dönük oturuyor, sigara içiyor.

"Hey, şu işe bakın!" diyor gülümseyerek. "Geldi işte."

"Molalarda hep buraya gelirim," diyor Sandy karşısındaki sandalyeye otururken.

"Yakar mısın?" Sigara paketini uzatıyor.

"Sigara içmiyorum." Her zaman çikolatalı pasta ısmarladığı halde yine de pasta çeşitlerine bakıyor. Sigara paketini uzattığında kolundaki altın zinciri görmüştü. Mü-

cevher takan erkeklerden hoşlanmıyor. Saçının tepesi açılmış olanlardan da.

"Ne güzel bir bebeksin sen," diyor adam.

Başını çeviriyor Sandy.

"Güzel olduğunu söyleyen olmadı mı hiç?"

Başını sallıyor. Kendini ilk mi sanıyor bu? Dükkânda bu adamın nesine heyecanlanmıştı ki, şu an yaşlılığından başka bir şey göremiyor.

"O koca mavi gözler nereye daldı?" diyor gülerek.

Sandy'nin yüzü alev alev yanıyor. İşte hoşuna giden bu kahkahası.

Iki kahve ve iki vişneli çörek ısmarlıyor. Garson kız yanlarından ayrıldıktan sonra bir sigara daha yakıp "Sandra Field. Daha on altısında. Üç kız kardeşin en küçüğü. Herkesin gözü üzerinde, ama ciddi bir erkek arkadaşı yok, aslında buna inanmak çok zor ya..."

Birden iyi bildiği bir korku duygusu sarıyor her yanını. "Nereden biliyorsun bütün bunları?"

"Sordum."

"Kime?"

Başını sallıyor, adam gülümsüyor.

Masanın üzerine eğiliyor Sandy. "*Kime*?"

"Kaynağımı açıklayamam, ısrar etme."

Sandy sandalyenin en kıyısına oturuyor, eliyle alta yapıştırdığı sakızla oynuyor. Annelerinin erkek kardeşlerini Niyagara Şelalesine attığını da biliyor mu acaba? Hayır, imkân yok buna. Kimden öğrenebilir ki? Ama hayatıma ne zaman bir çocuk, bir erkek girse aynı şey oluyor. "Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum," diyorlar ve sonuçta aklı hep o en gizli sırrına gidiyor.

"Hey! Güzel kız." Çenesinden tutmaya çalışıyor. Sandy izin vermiyor. Başparmağı kızın çenesinde geziniyor, derken elini çekip sigarasını alüminyum kül tablasında söndürüyor.

"Pekâlâ," diyor. "Bu kadar yeter. Reg Sherman. Otuz sekizinde bir delikanlıyım. Tek çocuğum. Albert Park Li-

sesinde okurken takımın oyun kurucusuydum. Şimdi de Sherman Ayakkabılarının sahibiyim."

Sandy ona bakıyor. Sherman Ayakkabıları kumaş mağazasının yanıbaşında, birden onu daha önce gördüğünü hatırlıyor. Mavi, bilekten bağlı, yüksek topuklu ayakkabılarını ondan almıştı. Ayağını tutup ayak parmaklarını uzun uzun ovuşturmuştu, son derece yumuşak hareketlerle yapmıştı bunu, bir doktorun kırık bir bacağa dokunuşu gibi.

"Boş zamanlarımda casusluk yaparım," diye devam ediyor. "Şu andaki işim, Sandra Field adlı bir bayanın sırlarını ortaya dökmek." Kahkahayla gülüyor, Sandy de gülüyor, çünkü adamın kahkahasına bayılıyor.

"Evliyim," diyor adam.

Sandy, kâğıt mendille ağzını kapatarak gülüyor.

"On beş yıllık," diyor başını sallayarak, Sandy artık şaka olmadığını anlıyor.

Sandy'nin koluna yapışıyor. Sandy'nin kolunun üzerindeki bu evli adam eli siyah tüylü, esmer tenli. O yaşta birinin kesinkes evli olacağını nasıl düşünemedi.

"Bak," diyor adam. "Sana karşı dürüst olmak istiyorum. Ben evliyim. Mutlu değilim, ama yapabileceğim bir şey yok. Iki çocuğum var. Harika şeyler!"

Sandy bekliyor.

"Bu hiçbir şeyi etkilemeyecek," diyor. Sandy bunun ne anlama geldiğini çıkaramıyor.

"Sandra..." Kolunu bırakıyor. "Tanrım. Şuna bak. Sen tam bir taşbebeksin, farkında mısın?"

"Ben dönsem iyi olacak," diyor bileğindeki saate tersten bakarak.

"Seninle bir araba turu yapalım," diyor adam coşkuyla.

"Şimdi mi?"

"Pazar günü. Pazar öğleden sonra."

Demek niyeti buydu. Yedekte bir sevgili bulundurmak. Onu mutlu edecek bir Bonbon Şekeri.

"Hadi ama," diyor. "Yeni arabamla gezdireceğim seni."

"Peki olur," diyor Sandy, hem kahve molası bittiği için hem de adam babaları gibiyse, karısı ve çocukları zaten ne yaptığına aldırmıyordur diye.

* * *

Yalıtım malzemeleri, ikiye-dört levhalar ve üst kaplamada kullanılacak budak çamlar bir yıldan fazladır aşağıda bekliyordu. Babaları hepsini, aklını kaçırdığı haftalardan birinde alıvermişti. Ertesi gün de geri göndermek istemiş, ama olmamıştı, satılan malı geri almıyorlardı. Öyle öfkelenmişti ki elektrik süpürgesini yemek odasıyla antre arasındaki duvara fırlatıp koca bir delik açmıştı, hâlâ öylece duruyordu delik. Aynı hafta Lou'nun gözünü morartmış, arabayla sokak lambasına çarpmış, bir gece de arka bahçede bir devriye aracı olduğunu sanarak II. Dünya Savaşından kalma silahını sığınaktan çıkarıp kazayla kendi kendini ayağından yaralamıştı. Ondan beri topallıyordu.

Norma bu krizlerin nedenini, sinirlerinin neden böyle bozulduğunu biliyordu. Lou söylemişti. Sandy ile annelerinin bilmediğini sandıkları için de bu hep aralarında kalmıştı.

"Çok üzülürler," demişti Lou.

"Evet," diyerek onaylamıştı Norma. Kendisi de çok üzülüyordu aslında.

Norma, babalarının marangoz atölyesine inip vaktinden önce saçları kırlaşan, ufak tefek, güzeller güzeli anneleri ayaklarını uzatsın diye bir tabure yaptı.

Aradan bir yıl geçti, şimdi babalarının rüyada gibi dolaşmasına yine bir anlam veremiyorlar. Norma yakında geçer diye umuyordu, ama daha birkaç hafta önce eve getirdiği o ördek kafası şekilli üç terlik kötüye işaretti. Norma, onu sevindirmek için ve iyi huylu olduğu şu günlerde,

nasılsa kızmaz diye bodrumu elden geçirmeye niyetleniyor. Bütün yıl o tahtalarla birşeyler yapmaya can atmıştı, sonunda bir cumartesi aşağıya inip budak çamlardan bir parçayı ikiye bölüyor. Cesaret gösterisinden çok ölüme meydan okumak bu yaptığı. Kontrolünü kaybetmek ya da.

Yine de temkinli davranıyor. İşi doğru dürüst yapmak istiyor. Marangoz malzemeleri satan adama teller ve yalıtımla ilgili bilmediklerini soruyor, *Bir Çalışma Odası mı Yapmak İstiyorsunuz?* adlı bir kitap alıyor. Orada bulamadıklarını kendisi tasarlıyor. Aklını kullanması yetiyor, zaten en büyük yeteneği aklını kullanabilmesi, insanların övgüye değer buldukları tek yönü. Üç hafta sonu uğraşıp floresan ışıkları takıyor, iki de yeni duy hazırlıyor. Ardından kabloları duvardan geçiriyor.

Babaları neden sonra olup bitenin farkına varıyor. Bir gece eve erken geliyor, tam akşam yemeği vaktinde (Bonbon Şekeri –Lou bütün sevgililerine böyle diyor– o gece meşgul olmalı), etrafı kolaçan edip bodruma bira içmeye iniyor. "Neler oluyor?" diyor tam merdivenlerin bitiminde. Bir ay önce, Bonbon Şekerinden önce olsaydı, 'Ne haltlar dönüyor?' derdi. Norma'yı aşağıya çağırıyor. "Kim yaptı bunları?" diyor.

"Ben," diyor Norma asık bir suratla. Dayak yemeyeceğinden emin çünkü.

"Sen mi? Kendi başına mı?"

Başını sallıyor.

"Ama nereden biliyorsun bunları yapmayı?" Norma'nın gözünün ta içine içine bakıyor.

Yanıt vermiyor, söylemek istemiyor.

Duvara yaklaşıp dikey desteklerden birini tutuyor. Norma o sırada ceketinin arka dikişinden yırtılmış olduğunu fark ediyor. Hele pantolonu, geçen haftaki yağmurdan beri dubleli paçaları çamurlu. Norma derin bir iç geçiriyor. Kendisinin ve kız kardeşlerinin asla bir eşin yerini tutamayacaklarını görmek hep üzüntü veriyor. "Bu konu-

da yol gösteren bir kitap buldum," diyor yumuşak bir sesle.

"Harika!" diyor babaları. "Bu gerçekten harika!" Gülümseyerek ona dönüyor.

Norma akşam yemeğini hatırlıyor birden.

"Aman Tanrım, ocağın derecesini yükseltmiştim," diye bağırarak mutfağa koşuyor.

O da usulca arkasından geliyor. Merdiven inip çıkarken sakat bacağı yüzünden aksayarak adım atıyor. O olayı anımsadıkça tufaya geldim diyor hep. "Prizler çalışıyor mu?" diye soruyor yüksek sesle.

"Tabii, tabii."

Mutfakta ocağın yanına gelip Norma'nın arkasında duruyor ve elini omzuna koyuyor. "Ne dersin, birlikte çalışalım mı? Bu pazar."

"Tabii," diyor Norma omzundaki elden tedirgin, bu sevgiden kuşkulu.

Pazar günü saat altıda, annesinin televizyonu açtığını duyar duymaz kalkıyor, bütün gün babalarıyla rahat çalışabilsin diye tozları alıyor, iki sepet çamaşırı yıkıyor. Saat yedi buçukta kahveyi koyuyor ki kokusunu duyup uyansın.

Babaları duşta ıslıkla 'Ben ve Sevgilim'i çalıyor. Norma onun mısır gevreğini ve portakal suyunu hazırlıyor. İçi güzel duygularla dolu, eline reçelli ekmek tabağını alıp annelerine arkadaşlık edebilmek için televizyon odasında yiyor. Televizyonda sakallı bir vaiz var, her insanın ruhunun hiç bitmeyen, eksilmeyen bir işkence içinde olduğunu anlatıyor. Kendinizi mutlu hissettiğiniz anlarda bile diyor vaiz, agucuklar dağıtan masum bir bebekken bile ruhunuz kişilik oluşumunun verdiği acılarla boğuşma halindedir. "Ama bu iyi bir şeydir," diyor sonunda. "Yaşamın mutlak gerçeklerinden biridir bu."

"Siz üçünüz pazar ayinlerine el ele tutuşup koşarak giderdiniz," diyor anneleri dalgın. "Oz Büyücüsündeki dans

sahnesi gibi. Hep McGuire kardeşlere benzemenizi dilemiştim."

Norma, babalarının giyindiğini duyunca, mutfağa dönüp onun kahvesini koyuyor.

Koyu mavi takımını giymiş.

"Ben çıkıyorum," diyor gözlerini Norma'dan duvardaki saate kaydırarak. "İşe gitmem gerek."

"Bugün mü?"

"Kader mahkûmlarına dinlenmek haram." Antreye varmış bile. Islıkla 'Paskalya Geçidi'ni çalıyor.

Vakit henüz erken. Sekizi çeyrek geçiyor. Norma ona hazırladığı mısır gevreğini yiyip bulaşıkları yıkıyor, çöpleri boşaltıp annelerinin fincanını dolduruyor. Mutfağı siliyor. Saat dokuzu yirmi geçiyor.

Pencere kenarında durup dallarında tek bir yaprak kalmamış olan salkım söğüdü seyrediyor. Boş dalların yere uzanışı, ona savaş sırasında Vietnamlı çocukların çöp gibi, bitkin kollarını hatırlatıyor, birden karnı acıkıyor. Bir lokma ekmek atıyor ağzına. Bir lokma daha, sonra üçüncüyü. Farkına varmadan ekmeğin neredeyse hepsini yalayıp yutuyor. Aşağıya iniyor.

Floresan lambalarının bembeyaz ışıklarıyla kusursuz çalıştıklarını görünce sanki kendi içinde ışıklar yanmış gibi oluyor. Bir süre durup yapacaklarını planlıyor.

İçinden bir ses, 'Umduğun gibi olmayacaktı belki de,' diyor. 'Dizginleri eline alıp seni köle gibi çalıştıracaktı. Her şeyde bir hayır vardır.'

Nefesini tutuyor. O güne dek resmin önünde durmadığında konuştuğu olmamıştı Jimmy'nin. Birkaç dakika daha, söyleyeceği başka bir şey olabilir diye bekleyip babalarının atölyesine giriyor; kalın, körüklü dosyadan resmi çıkarıyor.

Jimmy sanki çok önemli bir mesaj vermeye çalışıyormuş gibi bakıyor.

"Ne var?" diyor Norma yüksek sesle.

Ust kattan televizyonun sesi geliyor, ocak da yanıyor. Bütün bunları teker teker bilinç akışına yazıyor, şu an kardeşinin sesinin aslında kendi düşüncelerinin sesi olduğunun farkında.

Jimmy cennete uçmadan üç ay önce çekilmiş olan resme bakıyor. Öpüp yerine koyuyor. Her yanını mutlak bir gerçeklikle karşı karşıya olduğu duygusu sarıyor. Öbür odaya dönerken ayaklarının daha ağır, daha güçlü olduğunu hissediyor. Çekici tutan eli de daha güçlü, sorumluluğun tüm ağırlığını taşıyor.

Öğlen mutfağa çıkıp yemeği hazırlıyor. Dün gece geç saatlere kadar bebek bakan Lou daha yeni uyanmış. Pijamalarını çıkarmadan masaya oturmuş, koyu bir fincan kahveyle babalarının sigaralarından içiyor. Uzun saçları taraz taraz ve yağ içinde, benzi çok soluk. Norma bir an için Lou'yu sokağa düşmüş, dilenen biri olarak görüyor. Sigaraları işaret ederek, "Vazgeç şunları içmekten," diyor.

"Bas git!" diyor Lou sabrı taşarak. Derin bir nefes çekiyor. "Giovanni Masturbati yine iş üzerinde ha?" diyor

Giovanni Masturbati, Lou'nun babasına taktığı adlardan biri. Açık saçık bir şarkıdan alınma. Lou bu ayıp şarkıların çoğunu biliyor ve son zamanlarda onları, babalarıyla Bonbon Şekerine uyarlayarak söylemeye bayılıyor. Hiç kuşku yok ki hayatta başlarına gelebilecek en güzel şey babalarının yeni bir sevgili bulması, buna inanıyor.

Norma birkaç saat önce çoğunu yediği ekmeğin kalanına yağ sürüyor. "Annem bir şey yedi mi?" diye soruyor.

"Bir kutu fasulye konservesi verdim," diyor Lou. "Anılarına dalmış, bizim küçükken nasıl el ele kiliseye gittiğimizi düşünüyor."

"Anılara dalmak yaşlılık belirtisidir," diyor Norma üzgün; annelerinin vaktinden önce öleceği duygusuna kapılıyor.

Sandy de mutfağa geliyor, kendisine bir fincan kahve koyup Lou'nun karşısına oturuyor.

"Çok fazla makyaj yapmışsın," diyor Lou.

"Öyle mi?" diye soruyor Sandy telaşla yüzüne dokunarak.

Norma tezgâhtan başını çeviriyor. "Sen ona bakma," diyor.

"Sence makyajım çok mu fazla?" diye soruyor Sandy ona. "Gerçeği söyle."

'Gerçek,' diye düşünüyor Norma üzülerek. Sandy'yi baştan ayağa süzüyor. Saçlarını arkada mavi bir kurdeleyle toplamış. Kendi ördüğü daracık sarı kazağı giymiş, göğüsleri olduğundan daha dik ve büyük görünüyor. Kalçalarını sıkı sıkı saran mavi-sarı çizgili kısacık bir etek. Mavi yüksek topuklu ayakkabılar. Bütün bu mavi ve sarılar gözleri ve saçlarıyla uyum içinde. Gözlerine de mavi far sürmüş. "Kirpiklerin takma galiba?" diye soruyor Norma.

"Takma olduğu belli mi?" diye soruyor Sandy telaşla.

"Evet," diyor Norma. "Bence belli. Aslında takmasan daha iyi olacak."

"Neden birden fikir değiştirdin?" diyor Lou. Ardından başını kaldırıp gelen sesi dinliyor. "Bu araba sesi bizim garajdan mı geliyor?"

Sandy pencereden bakıyor. "Olamaz! Babam geldi!" Sanki o uzaklıktan yüzündeki makyajı görecekmiş gibi eliyle yüzünü kapatıyor.

"Fark etmez, korkma," diyor Norma ona.

"Şansa bırakmak istemiyorum," diyor Sandy. Antreye koşuyor, elinde paltosu yine koşa koşa geliyor ve arka kapıdan koşar adımlarla çıkıyor.

"Allah kahretsin! Ne işi var bu saatte evde?" diye söyleniyor Lou. Kül tablasını dökmek için kalkarken, bir yandan da eliyle sigara dumanlarını dağıtıyor.

Norma pencereye doğru gidiyor. "Birşeyler oluyor," diyor.

"Eğer Bonbon Şekeriyle bozuşmuşlarsa bileklerimi keseceğim."

"Kalp krizi geçiriyor galiba ya da öyle bir şey," diyor Norma.

"Ne dedin?" diyerek Norma'nın yanına koşuyor Lou. Babaları hâlâ arabanın içinde, başı direksiyonun üzerine düşmüş. "Tüh!" diyor Lou sessizce. Birkaç dakika daha izliyorlar, hiç kıpırdamıyor. "Ölmüş," diye fısıldıyor Lou.

Derken babaları doğruluyor.

"Ah, şükürler olsun!" diyor Norma rahat bir soluk alıp.

Arabanın kapısı açılıyor, babaları dışarı çıkıp bir süre eve bakıyor. Gören var mı diye pencereleri kolaçan ediyor. Kravatını gevşetmiş, ağzı bir karış açık.

"Lanet olsun!" diyor Lou ayağını yere vurarak. "Belli ki ayrılmışlar! Şansa bak, lanet olsun!" Ve hızla koşup paltosunu, botlarını alıyor, arka kapıya yöneliyor, paltoyu pijamasının üzerine giyiyor.

"*Böyle mi* çıkacaksın dışarıya?" diyor Norma.

"Burada bir dakika daha kalamayacağım, *inan*."

Bir kapı çarpılarak kapanırken öbürü açılıyor. Norma tabağını lavabonun içine koyup parmaklarının ucuna basarak bodruma iniyor. Antredeki dolaptan gelen askı seslerini, babalarının mutfağa girip buzdolabını açtığını, çatal-bıçak çekmecesinin açıldığını hatta –çıt çıkarmadan öyle heyecanla kulak veriyor ki– bira kutusunun kapağından çıkan gazın sesini bile duyuyor.

Hışımla bir sandalye çekiyor. Çekici eline almaya korkuyor. Norma, babası birden köpürüp bodrumu tamire kalkıştığı için kızmaya karar verebilir ne de olsa. Bu işe kalkıştığına pişman oluyor. Eğer Bonbon Şekerinden ayrıldıysa –ki öyle görünüyor– her şey beklenir.

Ama bir dakika geçmeden tam önündeki pencereden içeri güneş süzülmeye başlıyor, gözünün içine giriyor neredeyse, birden bunun Jimmy olduğunu varsaydığı kutsal gücün bir işareti olduğuna karar veriyor. Yılmamasını, korkmamasını söyleyen bir işaret.

Beline bağladığı alet torbasından çekici çıkarıp bir çivi çakmaya başladığında, babalarının ayağa kalktığını duyuyor, ama yalnızca dolaptan bir bira daha almak için.

Birkaç dakika geçmeden üçüncüyü de açıyor. Kafayı mı bulmaya çalışıyor? Bir keresinde, ilk Bonbon Şekerinden ayrıldığında, bir hafta kadar sarhoş gezmişti, kendine geldikçe de nedensiz her şeye bağırıp çağırmıştı. Sarhoşluğu da öfkesi kadar kötüydü; çünkü hepten şapşallaşıyor, cıvıtıyor, ağlıyor, ne dediği anlaşılmıyor, ayakları birbirine dolanıyor, tam bir sarhoş soytarı olup çıkıyordu. Anneleri bile kendini tutamayıp "Dozunu kaçırıyorsun içkinin," demişti.

Bir bira daha. Dördüncü. Norma tek tek sayıyor, iyiden iyiye kaygılanmaya başlıyor. Altıncıda bırakmazsa fena olacağını biliyor. Ama tuhaf bir şey oluyor, o yukarıda içip içip sefilleşirken, Norma da güçlendikçe güçleniyor. Bu güçlülük duygusu sabahkinden çok daha fazla hem de. Boyunun uzadığını hissediyor birden, tişörtünün omuz kısmı dar gelmeye başlıyor. Güç yükleniyor vücuduna. Pazıları şişkinleşiyor. Kaya gibi sertleşiyor. Çamaşırhaneye koşup lavabonun üzerindeki –çamaşırı annelerinin yıkadığı günlerden kalma– aynada yüzüne bakıyor. Gözlüklerini çıkarıp gözlerini görmek için iyice yaklaşıyor.

"Tanrım!" diyor, çünkü gözleri, Jimmy'nin gözlerinin eğer yaşasaydı olacağı gibi, parlak, iri ve göz alıcı değil. Gözleri aynen babalarının gözleri. Hep mi böyleydi gözleri, yeni mi oldu yoksa? Gözlüklerini takıp yan tarafa geçiyor, babalarının gözlerine sahip olmak onu huzursuz ediyor. Babaları ise yukarıda dolaptan son birayı çıkarıyor. Norma dolapta kaç bira olduğunu çok iyi biliyor. Başka isterse aşağıya inip derin dondurucudan alması gerekecek.

Birkaç dakika geçmiyor ki bir teneke sesi duyuluyor; boş bira kutusu masaya fırlatılıyor. Dolapta bir tane daha aranıyor. Ve aşağıya iniş; alkolün etkisinden ayakları birbirine dolanarak şimşek gibi iniyor. Norma o güçlülük duygusuyla hem bedenen hem de zihnen çok rahat, çok sakin.

Yeni taktığı lambalar babalarının gözünü alıyor, bakamıyor. Gözlerinin kamaşması geçince iki elini beline koyuyor, "Hey," diyor, "neler olmuş bakalım burada?"

Daha tam kafayı bulmamış. Gözleri, Norma'nın gözleri, ama onların feleğini şaşırmış hali. Norma'yı çok üzüyor bu. "Şey," diyor, "şu duvar için kullanılacak tahtaların çoğunu ölçüp hazırladım, yalnızca testereyle kesilecek, sonra takılmaya hazır."

"Çok iyi." Ceketini ve kravatını çıkarıyor. "Testereyi ver bana."

Sevinerek yapıyor bunu Norma. Tahtalardan birini masaya koyuyor.

"Tut şunu," diyor emir verir gibi, Norma da tahtayı işaretlediği yere yakın sıkıca tutuyor. Parmaklarını tehlikeye atmaya aldırmayışına da seviniyor, çünkü bu korkusuzluk ve inanç işareti. O kadar biraya karşın tam işaretli yerden kesiyor. "Öbürünü ver," demek dışında hiç konuşmadan, tahta parçalarını art arda titizlikle testereyle kesiyor.

Babaları, "Biraz dinlenelim," diyor. Dolaptan bir bira alıp ceketinin cebinden de sigarasıyla çakmağını çıkarıyor, yalıtım malzemelerinin üzerine karşılıklı oturuyorlar. Sigarasını içerken alkolün etkisi çok açık görülüyor. Yüzü allak bullak. Bakışları bomboş. Durup dururken içlenip anneleriyle nasıl tanıştığını anlatmaya başlıyor. Norma zaten biliyor bu hikâyeyi. Savaş yıllarında. O asker, anneleri de The Light Fantastics'de dansçı iken. O zarif bileklere ve bacaklarını dümdüz açıp yere oturmadaki ustalığına bitmişti. Ona buna para verip güç bela kulise girmiş, annelerine, uğuruna inandığı için hep yanında taşıdığı böbrek taşını vermişti. İlk buluşmalarında nişanlanmışlar, gerçek yüzük alınana kadar o taş nişan yüzüğü görevini görmüştü.

"Öyle çok konuşurdu ki," diyor. "Hiç durmadan. Susturmak mümkün değildi. Ağzına içki koymazdı. Elini bile sürmezdi şişeye."

Norma gözünün önüne getirmeye çalışıyor. Genç, yerinde duramayan, geveze bir sarışın, ayaklarında çivili

dans ayakkabıları, her adımında ses çıkarıyor, gazetedeki resimde gördüğü tüylü şapkası başında.

"Galiba o sıralar başladı," diyor babaları.

"Neye başladı?"

İçkiye anlamında birasını havaya kaldırıyor. "Bir hafta içinde iki erkek kardeşini birden kaybedince."

"Savaşta mı?" diyor Norma, biraz daha anlattırabilmek için. Dayılarıyla ilgili tek bildiği, annelerinden büyük oldukları ve birinin adının, babalarınınki gibi Jim, öbürünün ise Archie olduğuydu. Küçük olanı, yani Jim ölünce annelerinin babası –adı James Archibald'dı, I. Dünya Savaşında madalya almıştı– ağıla gidip bir dişi domuz vurmuş, eti için kesilmesine de izin vermemişti. Norma bu hikâyeyi babalarından daha önce de dinlemişti. Anneleri, ölen ağabeylerinden hiç söz etmezdi.

"Benden bu kadar," diyor babaları ayağa kalkarak. Dolaptan taşıyabileceği kadar bira yüklenip yukarıya çıkıyor.

Bu demektir ki akşam yemeğinden önce sızmış olacak, belki de sabaha dek ayılmayacak. Yani en azından bu gecelik köpürüp ortalığı dağıtmayacak.

* * *

Sandy yarım saat öncesinden gidiyor. Köşede siyah bir araba duruyor, çünkü bu Reg'inki değil. Onunki kırmızı bir Mustang. Cuma akşamı dükkâna gittiğinde kasanın yanında, üzerinde adı yazılı ve 'gizli' notu düşülmüş bir zarf bulmuştu. İçinden Sherman 'Sher-fit' Ayakkabıları'nın başlıklı kâğıdına yazılı bir not çıkmıştı. 'Bebeğim,' diyordu. 'Pazar günü. Saat 1'de. Gleen Mills Lisesinin park yerinde. Kırmızı Mustang. Orada görüşmek üzere! Reg.'

Cuma sabahı nasıl olup da babalarından yalnızca sekiz yaş küçük bir adamla buluşmaya kalktığını düşünerek uyanıyor, ama o notu hatırlayınca fikrini değiştiriyor, onca zahmete girmiş... daktilo etmiş, hem de dükkânın başlıklı

güzel kağıdına. 'Bebeğim,' demesi de hoşuna gitmişti ayrıca.

Neler olacağını biliyor. İçten içe biliyor yani. Tüm bedenini titreme sarıyor. Dükkândaki tezgâhtar kızlardan birinden, çiftleşme halindeki köpeklerin üzerine asla su dökmemek gerektiğini, çünkü erkek köpeğin şeyi dişinin iyice içine girdiği için erkek şeyi küçülmeden dişinin içinden çıkacak olursa dişinin çatlayacağını dinlerken de dizleri zangır zangır titremişti.

Kırmızı bir araba gürültüyle park yerine girip gaza basıyor. Fren sesini duyana dek, bir an için, kendisini ezip geçeceğini sanıyor.

Reg oturduğu yerden uzanıp yan kapıyı açıyor. Müzik sesi yayılıyor etrafa. Frank Sinatra 'Hayat Bu İşte'yi söylüyor. O binince sesi biraz kısıyor Reg. Siyah deri eldivenler var elinde, yepyeni bir jean pantolon ve siyah deri ceket giymiş. Gözlerini Sandy'den ayırmadan 'kuklayım, şairim, dilenciyim, piyonum, kralım' diye şarkıya eşlik ediyor. Gözleri fıldır fıldır Sandy'nin yüzünün her yerinde dolaşıyor. Sandy nereye gideceklerini soruyor.

"Hele bir gazlayalım da sonra düşünürüz," diyerek müziği tekrar açıyor.

Sandy, babalarında bütün plakları olduğu ve ister istemez babalarının kaçamaklarını çağrıştırdığı için Frank Sinatra'dan nefret ediyor – o sokak kadınları, sigara dumanı, içki ve kahkahalar. İçinden Reg'in başka bir istasyona çevirmesini ya da en azından sesi kısmasını diliyor. Ve yine 'Bebeğim,' demesini, kendisine iyi ki gelmişim dedirtecek birşeyler yapmasını. Arabayı çok hızlı kullanıyor ve ona duyurmak için şarkıyı bağıra bağıra söylüyor: "Kendimi toparladım ve tekrar katıldım bu yarışa."

Kollarını kavuşturup etrafı seyretmeye başlayınca, Reg radyoyu ânında kapatıyor. Sağ elini kızın kalçasına koyuyor. "Bebeğim, bebeğim, bebeğim," diyor yumuşatmaya çalışır gibi hafifçe sıkarak.

Elini koyduğu yerden Sandy'nin vücuduna birşeyler yayılıyor. Ufak ufak sıkıştırmayı sürdürerek "Öyle güzel-

sin ki seni bir lokmada yutabilirim, ağzımın suyunu akıtıyorsun, seni deli gibi istiyorum," diyor. Sandy başını onun omzuna, derinin yumuşaklığına bırakıyor, sanki tüm hayatı hızla üzerinden geçtikleri yolla birlikte akıyor.

Trafiğin azaldığı bir yere gelir gelmez, hiç vakit kaybetmiyor. Ona pastanede buluşmayı teklif ettiği zamanki ciddi ses tonuyla, "Paltonu çıkar," diyor.

Sandy karşı koymuyor.

"Kazağını sıyır," diyor arabanın kaloriferini sonuna kadar açarak. "Yavaş yavaş. Güzel, yavaş," diyor heyecanlı bir sesle.

Kazağını biraz yukarı kaldırıyor. Göğüs hizasında duruyor. Tam orada içinden sanki utanmış gibi durmak geliyor. Oysa, göğüslerini daha önce hiç kimseye göstermediği halde, kız kardeşleri bile irileştiklerinden beri görmemişlerdi, şu an en ufak bir utanma duygusu taşımıyor. Kenarları dantelden papatyalarla süslü, pembe bir sutyen var üzerinde. Kazağını omzuna kadar sıyırırken adamın gözlerinin yol ile vücudu arasında gidip geldiğini fark ediyor. Teninin beyazlığına ve yaşının küçüklüğüne deli olduğunu biliyor.

Artık kırlardalar. Buram buram sumak kokan dar bir yola giriyor, motoru durduruyor, ama kalorifer hâlâ açık. Vites kutusunun üzerinden uzanıp öpüyor onu.

Birkaç dakika vücutları birbirine değmeden yumuşacık hareketlerle öpüşüyorlar. Eli hâlâ sımsıkı direksiyonda, Sandy elini bacaklarının arasına soktuktan sonra olacakları merak etmeye başlıyor. Kalbi tüm vücudunu sarsacak kadar hızla atıyor. Nasıl titrediğini adamın fark etmiş olacağını düşünüyor. Sürekli okşuyor onu, derken eldivenini çıkarmadan parmaklarını usulca Sandy'nin pantolonunun içine sokup elinin boğumlarıyla yumuşacık okşamaya başlıyor. Çok hoşuna gidiyor bu. Adama yaklaşıp kollarını onun boynuna doluyor. İncelemeye başlıyor. Aynı anda da büyük bir acı hissiyle ağzını onunkinden ayırıyor, tam abarttığını düşünürken adam elini çıkarıp

işaret ve ortaparmaklarına bakıyor, ona da gösteriyor, baştan aşağı kanla kaplı. Onunla kanıyla.

"Evet, cennetin kapıları açıldı işte," diyor adam.

Sutyenini, külotunu çıkarttırıyor. İki bacağının ortasına, yüzü ona dönük oturtuyor. Şoför koltuğunu olabildiğince geriye alıyor. Penisini eliyle sımsıkı tutup dimdik ortaya çıkarıyor. Sandy sinirleri bozulmasın diye aşağıya bakmıyor.

"Üzerine otur bebeğim," diyor iniltiyle.

Kendini yukarı çekip ağır ağır oturuyor. Yavaş yavaş kızın içine giriyor. Sandy vajinasının, onun dediği gibi –incilerle bezenmiş bir kapı– onun penisinin de koca bir balyoz olduğunu düşünüyor. İçindeki bütün küçük kemiklerin çatırdadığını hissediyor. Acıdan gözleri yaşlarla doluyor. Onun gözleri, kırışıklıklar dolu gözleri ise sımsıkı kapalı, o da acı çekiyor sanki.

Tümüyle içine girince kızı kalçalarından tutup yavaş yavaş yukarı aşağı oynatıyor. Midesi eziliyor. Adam gözlerini açıp bu kez de göğüslerine yapışıyor. Sandy başının tepesinde, saçsız kısımdaki benlerin J harfi oluşturduğunu fark ediyor. Artık canının acımadığına sevinerek J'yi öpüyor. O da Sandy'nin göğüslerini öpüyor. Onu tekrar yukarı aşağı hareket ettiriyor. Bir daha, daha hızla, daha derine girerek. İçi oyuluyormuş gibi bir acıyla çığlık atıyor Sandy. "Ah bebeğim, bebeğim, ah bebeğim," diyerek göğüslerine sarılıyor ve gözlerini kapayıp başını geriye yaslıyor. Penisi içinde, o sıcacık havuzda küçülüyor.

Ölümüne koşmuş gibi soluk soluğa adam. Yeni jean pantolonunun her yerine Sandy'nin kanı bulaşmış, ama aldırmıyor. Saçlarının dipleri boncuk boncuk ter içinde. Sandy hâlâ yaşadığı o fırtınanın etkisinde terli yerlere dokunuyor. Adamın göğsüne büzülüyor, o da Sandy'nin sırtını okşuyor. Onun küçücük yavru köpeği, bebeği artık.

* * *

Babaları iki hafta boyunca bir sarhoş, bir ayık geziyor. Ayık olduğu saatlerde, yani sabahları ve iş dönüşü, kızların beklediği öfke krizi hiç gerçekleşmiyor. Onlarla konuşmuyor bile zaten. Pencerenin önüne geçip dışarıyı seyrediyor.

Ayyaşlık saatleri biter bitmez Lou, "Bu acınacak zavallı halleri en fazla yirmi dört saat daha sürer," diyor.

Ama günler, haftalar geçiyor; kederli, içine kapanık hali sürüyor. Lou'nun bir gece masada 'bok' demesine bile tepki göstermiyor.

Galiba başını belaya sokmaya gerçekten niyeti yok.

İlgilendiği tek şey bodrumdaki düzenleme.

Akşam yemeğinden sonra umutla Norma'ya bakıyor ve gururunu ayaklar altına alıp 'Birkaç saat boş vaktin var mı?' diye soruyor. Norma'nın katı ders çalışma kurallarını unutmuş görünüyor.

Çok büyük planları var. Taştan şömine ve kendisine bir yatak odası. Dört parçalı bir banyo. Bir bar. Onun için de yalıtıma başlamadan önce su tesisatıyla uğraşmaları gerekiyor. Çalışırken bir yandan da aşama aşama yapılanları nedenleriyle açıklıyor. Norma'nın aralarda soru sorup sözünü kesmesinden hoşlanmıyor. Daha doğrusu kıza en zor katlanabildiği zamanlar, soru sorduğu dakikalar.

Bunun dışında son derece yumuşak, hiç emir vermiyor. Norma'nın lehim yapmasına izin veriyor. Norma, Jimmy'nin ruhunun kendi bedeninden yaydığı o ışık yüzünden, babalarının farkında olmadan, ona bu kadar güvenmeye ve hep yanında istemeye başladığına inanıyor. Özellikle de birkaç bira içtikten sonra kolayca etki alanına girdiğini hissediyor.

Tabii işler her zaman bu düzende gitmiyor. Bazen, neredeyse bütün hafta işi bırakıyor, dolaptan bir bira çıkarıp yere oturuyor, içiyor; Norma işe devam ettiği, yani edebildiği sürece, üç-dört tane daha içiyor. Sanki Norma'da adını koyamadığı bir değişiklik varmış gibi kaşlarını çatıp uzun uzun süzüyor onu. Sonra da aniden ayağa kalkıp yar-

dıma başlıyor. Norma adını koyamadığı bu şeyin kendisinden yayılan güç olduğunu, Jimmy'nin ruhunun onun içmeyi bırakıp işe dönmesini sağladığını düşünüyor.

Bir gece epeyce içtikten sonra dolapta kalan bütün biraları çamaşır leğenine boşaltıyor. Ardından Norma'nın saçlarını okşayarak, "Ne kadar parlak ve sağlıklı, ama daha uzatmalısın," diyor.

Ondan sonraki birkaç hafta Norma hayatının altın dönemlerinden bir yenisine girdiğini hissediyor. Çoğu zaman, okulda bile içi coşku dolu. O büyük gücün ve ışığın verdiği sıcaklığa ek olarak babalarının saçlarını okşayışı da hiç aklından çıkmıyor. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Gece yatağına yattığında hep bunu düşünüyor.

Bir gece dayanamayıp saçını nasıl okşadığını Lou'ya anlatmak istiyor. Lou yatağında kitap okuyor, Norma, kız kardeşinin küçücük başına ve bir örtü gibi dökülen uzun siyah saçlarına bakarak babalarının onun başını da okşamış olmasını, bütün ailenin bu kutsamadan geçmesini dilediğini söylüyor.

"Midemi bulandırıyorsun," oluyor Lou'nun yanıtı.

Norma bir iç çekiyor. Ne bekliyordu ki? Yine de bütün varlığını, gözlerinden bir iyilik ırmağı halinde fışkırtmaya çalışıyor. Lou neden etkilenmemişti acaba? Lou'ya arada erkek kardeşlerini düşünüp düşünmediğini soruyor.

Sessizlik oluyor. "Hayır." Lou tekrar kitabına dönüyor.

"Onun bir resmini buldum."

Lou gözlerini kısarak soruyor. "Nerede?"

"Aşağıda. Babamın tezgâhının altında."

"Nasıl bir resim?"

"Bebekken. Bebekliği tıpkı ben."

Lou'dan yanıt gelmiyor, kaşları çatık bir halde kitabına yumuluyor, ama Norma biliyor ki aslında okuduğu filan yok; Norma bu konuyu kapaması gerektiğinin farkındaysa da gözleri cennetin çağrısı olduğunu düşündüğü o yüce duyguyla doluyor ve Lou'ya her şeyi anlatıyor.

Jimmy'nin resminden gelen sesi duyduğunu. Ona akıl danıştığını. Jimmy'nin yerine geçtiğini hissettiği o günü... Jimmy'nin kendi bedenine girdiğine inandığını. "Duygu ve düşüncelerim," diyor, "çoğu kez onunkilerle aynı. Hatta bedenim bile onunki sanki."

Lou sonunda ağzını açıyor. "Senin bedenin bir erkeğinki ha," diyor kuru kuru.

"Yani güç açısından."

Lou kitabını gürültüyle kapatıyor. "Ne dediğinin farkında mısın sen?"

Norma susuyor.

"Şizofren misin yani şimdi sen?"

"Hayır! Hayır, iki ayrı insan değilim ben. İki insana bölünmüş bir insanım. Tıpkı Tanrının üç ayrı kimliğe bölünmesi gibi."

"İnşallah babamın ruh doktoruna verecek parası vardır. Bütün umudum bu."

"Şizofren değilim ben!" diye avaz avaz bağırıyor Norma. Birden kendine gelip babaları duydu mu diye bekliyor, oysa babaları o günlerde kuzu gibi uysal. Kaldığı yerden sürdürüyor, "İnsanlar İsa konusunda kendilerini hep böyle hissetmezler mi? İsa yüreklerine girer. Işığı içlerini aydınlatır, onlara yol gösterir. İşte benim yüreğime de Jimmy girdi."

"Onun yüce bir aziz olduğuna nasıl inanırsın? Öldüğünde daha minicik bir bebekti, hatırlasana. Bebekti. Altını pisleten, mama yiyen, uyuyan."

Norma yüzünü öbür tarafa, duvara dönüyor.

"Hepsini unut gitsin," diyor.

"Sen unut gitsin," diyor Lou iki yatağın arasındaki lambayı söndürerek. "Bu evde ikinci bir çatlağa dayanamam doğrusu."

* * *

Lou çocuk bakarken çocuklara hep kendisinden uzak durmalarını söylüyor. Sonra da odalardan birine kapanıp ev ödevini yapıyor, sigara içiyor, evde paket bulacak olursa önce onu içiyor. Ev ödevi bitince açık saçık dergi ve kitaplar okuyor. Gittiği evlerin çoğunda en azından bir yerlere gizlenmiş *Playboy* dergileri var.

Kitaplığı olan evlerde de biraz açık saçık şeyler ya en üst rafta ya da kitapların arkasında, gözden uzak bir köşede. Seks kitapları koltuk minderlerinin, çalışma masalarının altında. Bakacağınız yeri bilmeniz yeterli.

En çok da bu saygın insanların nelerden zevk aldığını merak ediyor. Işaretledikleri satırları bulmak için kitapları didik didik ediyor. Sonradan Sherry'ye anlatmak için sayfalar dolusu şey ezberliyor. Oysa Sherry'nin hiç ilgisini çekmiyor bunlar.

"Hepsini biliyorum," diyor Sherry.

Sherry o kadar çok çocukla yatmış ki artık vajinasının tampon tutmadığından yakınıyor.

Lou ise hâlâ bakire, çünkü oğlanlar onunla ilgilenmiyor. Onu çocuk yerine koyuyorlar, göğüsleri daha dik ve iri görünsün diye taktığı ve aynaya baktıkça gözünü alamadığı, hayran kaldığı destekli sutyene rağmen hem de.

Altı aylık bir bebeğe bakıyor; oğlan, sürekli yüzünü onun göğsüne gömüp kabarık süngerli sutyenini emmeye çalışıyor. "Sevişme öncesi cilveleşme," diye anlatıyor bunu Sherry'e şaka yollu.

Esas sevişme kısmıysa bebeğin penisine kiraz aromalı, öksürük şurubu kokulu bir pişik kremi sürerken gerçekleşiyor.

Lou'nun işe başladığı gün bebeğin annesi nasıl yapılacağını göstermişti. Kadın buz hokeyi maçına yetişme telaşı içinde üzerinde pilili mini eteği, ayağında buz pisti botlarıyla bebeği altını değiştirdiği masaya yatırmış, köşe lambasını üzerine tutup bezini açmıştı, işte Lou hayatında ilk penisi orada, o ışığın altında görmüştü.

"İşte onun on kez daha büyük ve şu anki boyunda iki testisi olanını düşün," demişti Sherry sonra.

Üst deride idrar birikmesi yüzünden tahriş olmuştu bebek. "En baştan sünnet ettirmeliydik," diyor annesi bıkkın bir sesle.

Kremi Lou'ya sürdürüyor. Uçtan aşağıya doğru. İyice yayılana kadar ovup sonra bir kat daha sürüyor. Bu arada bebek de canını acıtacak kadar hızlı tekmeler savuruyor.

Kasımda anne ardı ardına buz hokeyi maçlarına katılıyor ve Lou'yu iki öğleden sonra dörtten altıya, pazarları da öğleden beşe kadar çağırıyor. Bebek çok nadir ağlayan türden, birkaç dakika sürüyor ağlaması, o da biberonu filan düştüğünde. Bazen agular, gülücükler dağıtınca Lou dayanamayıp onu kucağına almak istiyor, ama ne zaman bunu yapacak olsa bebek hemen göğsüne atılıyor. Birkaç günden sonra artık bunu komik bulmuyor. "Obur şişko," diyor sinirlenerek; Norma'yı hatırlıyor. Göğsünden uzaklaştırdığı an bebek çığlıklar atıyor, tekmeliyor, suratı pancar gibi kıpkırmızı kesiliyor. Onun için de çok zorda kalmadıkça kucağına almamaya çalışıyor. Bebeği ana kucağı koltuğuna oturtup yemek masasının bir ucuna yerleştiriyor, kendisi de öbür uçta ev ödevini yapıyor.

Başka insanların evindeki normal yaşam akışı huzur veriyor ona. Çalışma hevesi veriyor. Gururla ve inadına daha sıkı çalışıyor. Kimse ondan bu kadar çalışkan olmasını beklemiyor: ne devamsızlığı ve öğretmene karşılık vermesi yüzünden cezalandıran öğretmenleri, ne bir sürtükle arkadaşlık ettiği için onu kınayan öbür öğrenciler, ne de hayatta porno okumaktan başka bir şey yapmadığını düşünen o sürtük.

Lou güzel havalarda bebeği Sherry'lere götürüyor. Evin dışına çıkınca bebek ona bin kat daha şişko ve aptal görünüyor. Bebek arabasını deli gibi itiyor, önüne katıp uçuruyor neredeyse. Sherrylerin evinin yanında bir park var, Sherry ile birlikte bebeği oraya götürüyorlar; Lou, salıncakta onu öyle hızlı sallıyor ki en tepelere çıkarıyor.

Sherry çığlık atıyor. Odaya çıkınca Sherry bebeği usulca dizlerine oturtup 'Burada bir kuş varmış' oynatıyor. Bebek, Sherry'ye hiç huysuzluk etmiyor. Belli ki ondan hoşlanıyor.

"Ben de bir bebek istiyorum," diye sızlanıyor Sherry.

"Bir daha söyle," diyor Lou, Sherry'nin diyaframını çöp kutusuna atacakmış gibi yaparak.

Bir gün Sherry kucağına alır almaz bebek, kızın bluzunun önüne ağzını yapıştırıyor. Sırf vücudu süt salgılasın diye bir bebek evlat edinip emziren bir kadından söz ediyor Sherry.

"Önce sen dene," diyor Lou.

Sherry bluzunu ve siyah sutyenini çıkarıp kocaman, kahverengi memesini bebeğin ağzına tıkıyor. Gürültüyle emiyor bebek. Sık sık kontrol ediyorlar, ama hiç süt göremiyorlar. Öbür meme ucunu da deniyor, ama ondan da sonuç alamıyor.

"Galiba o kadar sık uyarılmak hormonlarımın dengesini bozmuş," diyor Sherry iç geçirerek. Lou'nun da denemesini istiyor.

"Kesinlikle olmaz." Fikri bile Lou'yu irkiltiyor. Bebeği Sherry'den alıp yatağına atıyor.

"Boynunu kırdın," diyor Sherry çığlık çığlığa, çünkü bebekten hiç ses gelmiyor.

"Bir şeyi yok," diyor Lou üzerine eğilerek. Gözlerini hiç kırpmıyor bebek. "Bu bakışı beni öldürebilir," diyor Lou. Gözünü ondan ayıramıyor. İçinden, 'Acaba 1.90 boyunda ve iştahına bakılırsa, 150 kilo ağırlığında bir adam olduğunda bunları hatırlayacak mı?' diyor. Herhalde nedenini bilmeden bütün zayıf, esmer kızlardan nefret edecek. Acaba erkek kardeşleri Jimmy de onun gibi miydi? Galiba bütün bebekler onun gibi (bildiği tek bebek o zaten). "İnsan nasıl olup da böylesi karşılıksız sevebilir onları?" diyor.

"Karşılıksız değil," diyor Sherry itiraz ederek. "Kendilerine bakan herkesi sever onlar."

"O, sevgi değil, hayatta kalabilme içgüdüsü."
"İşte onları şirin kılan da bu ya. Çok savunmasızlar."
"Bana hiç şirin gelmiyor," diyor Lou.

* * *

Norma, Jimmy'ye layık olabilmek için rejime başlıyor ve bir ay geçmeden 7 kilo veriyor. Artık saçları da arkadan lastikle toplanabilecek kadar uzun. Böyle kendinden hoşnut. Arkaya topladıktan sonra önde kalanlar kısa saç görünümü veriyor.

Arkadaşları onunla ilgileniyor artık. Uzun boylu kız, bacaklarının bedenine göre çok zayıf olduğunu söylüyor, "Kiloluyken vücudun daha orantılıydı," diyor. Sivilceli olan da, "Benim böyle sırık gibi bir boyum olsa, ortaya çıkmasını istemezdim," diyor ve ekliyor. "Kendinden başka şey düşündüğün yok."

Norma'nın görünüşüyle ilgili her şeyi kafasına taktığı doğru, ama kendisini başkalarından üstün gördüğü doğru değil. Kafasının içinde hep Jimmy'nin daha iyi huylu olması yolundaki telkinleri çınlıyor. Eskiden arkadaşlarını kırdığı zamanlar bunu kendine dert etmezdi, şimdiyse ediyor. Yine de arada onlardan ayrılıp koridorda tek başına yürüyor, güzel kızları inceliyor. Bunu kendine görev sayıyor. Tanrının kendisine güzellik değilse de güzellikten anlama yetisi, en azından güzele bakma zevki verdiğini düşünüyor.

Ama nedense güzel kızları etkilemek için görünüşünü değiştirmeyi aklından geçirmiyor. Kilo vermeyi yalnızca kardeşi için istemişti, onun ruhunu hoşnut etmek için, saç uzatmayı ise babaları için. İnsanların onu daha çekici bulmaya başlamaları hiç alışık olduğu bir şey değil, onun için de farkına varamıyor. Zaten kimse de bunu açık açık söylemiyor.

Babaları bir daha saçlarından söz etmiyor, ama genel olarak ondan hoşnut olduğu çok açık; aletleri bir ameliyat

hemşiresi titizliğiyle uzatışından, anlattıklarını çıt çıkarmadan dinleyişinden hoşnut. Küçükken koca kulakları yüzünden ona Jumbo dediklerini anlatıyor. Yaramazlık yaptığında, büyükannesi günde en az bir kez uzatıyormuş o kulakları. Babaları da Sandy gibi kulaklarını boş yemek tabağına koyup dinlenmeyi severmiş. Çalışırlarken aklına bir bir bu ilginç anılar geliyor.

Bodrumdaki o odanın dışında, ev halkının içinde ise hâlâ suratı bir karış ve ağzını bıçak açmıyor. Babaları Noel çamı almayı unutunca Lou 24 Aralıkta eve başkasının bahçesinden kazıp çıkardığı, eğri büğrü, cılız, ufak bir çam fidanıyla geliyor.

"Şansımız varsa," diyor, "bize hediye almayı da unutur."

Unutmuyor. Hepsine modası geçmiş yeşil-mavi kareli parkalar getiriyor; Lou ile Sandy'ye ayrıca modası geçmiş desenli diz altı çoraplar.

Norma'nın ikinci hediyesiyse kırmızı bir angora kazak.

"Vay, bu hiç de fena değil!" diyor Sandy şaşkınlıkla biraz da kıskançlıkla.

"Denesene," diyor babaları iki kolunu iki yana açıp kanepenin arkalığına koyarak.

Çok dar geliyor. Norma görür görmez anlamıştı zaten, ama yine de odasına gidip üzerine giyiyor. Aynaya bakmaya içi elvermiyor. İri, iğrenç. Cart kırmızı. Kazağı parçalar gibi çıkarıyor.

Neden kırmızı? O hiç canlı renkler giymez ki! Dar şeyler de giymez, bunu bilmesi gerek. Kazağı elinde akordeon gibi açıp kapıyor. Kendisi için ala ala bunu aldığını düşününce ağlamak geliyor içinden. Neden çekiç filan almadı?

"Nasıl oldu?" diye bağırıyor babaları.

"Harika!"

"Gel buraya da görelim."

"Tamam. Bir dakika." Kazağı tekrar giyip koridora çıkıyor, yürürken hissettikleri okuldakinin aynı: iğrenç, korkunç ama yine de ruhuna kalkan görevi gören o göğüsler.

"Vay anasını!" diyor Lou.

Norma babalarına bakıyor, "Gerçekten çok güzel," diyor usulca.

"Doğru," diyor o da başını sallayarak. "Üzerine tam olmuş."

Norma'yı baştan ayağa süzüyor. Ona acıyor Norma. Onun utancı yanında kendisininkinin hiç kaldığını düşünüyor.

Yine de kazağı giymesini istiyor babası. Noel'in ertesi günü, "Nerede?" diye soruyor.

"Çekmecemde," diye yanıtlıyor Norma şaşkınlıkla, kazağın neden üzerinde olmadığını sorduğunu fark edemiyor. Aslında Sandy'nin çekmecesinde. Çünkü onu Sandy'ye verdi.

"Neden kıyamıyorsun?" diye soruyor. "Git giy hadi."

"Şimdi mi?"

"Tabii. Neden olmasın?"

"Bugün atölyede çalışmayacak mıydık?"

"Bir parça talaş zarar vermez, korkma."

Harcadığı onca paranın boşa gitmesine dayanamadığını anlıyor (Sandy o kazağın en aşağı yirmi dolar olduğunu söylemişti), o kadar paraya yanlış bir şey aldığını kabul etmek istemiyor. Eğer onu kazakla görmek istiyorsa gidip giymeli, Norma bunu biliyor. Ama giydikten sonra bir türlü yatak odasından çıkamıyor. Sonunda üzerine bir de hırka giyiyor, en üstteki düğmeleri de açık bırakıyor ki kazağın balıkçı yakası görünsün. Babaları hiçbir şey söylemiyor.

O gün ve Noel tatili boyunca çalışıp banyoyu bitiriyorlar. Onu mutlu etmek için kazağı hep ya iş gömleğinin ya da hırkanın altına giyiyor. Son gün (son olduğu için de dikkatli olunması gereken bir gün, çünkü bir iş bitince hemen, 'Hadi bunu kutlayalım,' deyip altılık bira paketi açа-

bilir) babaları göğsünü üşüttüğü için sobayı biraz fazla yakıyor, ikisi de buram buram terliyor. Norma'nın alnındaki terleri gömleğin eteğiyle sildiğini görünce ısrarla çıkarmasını söylüyor.

"Kat kat giyinmene gerek yok," diyor.

Aslında bu Norma'yı içten içe rahatlatıyor. Demek dış görünüşüne aldırmıyor. Böyle olduğu gibi kabul edilmek harika bir şey! Ama o kendisini olduğu gibi kabul edemiyor, hele o kazakla. İki büklüm duruyor, kollarını kavuşturuyor.

Son yer karosunu da yapıştırınca vakit geçirmeden içmeye başlıyor babaları. Norma buzdolabının yanındaki çamaşır masasının başına oturup bütün vidaları, çivileri kutusundan boşaltıp tek tek ayırarak oyalanmaya çalışıyor; o haliyle babalarının omzuna konmuş koruyucu meleği andırıyor.

Beşinci biranın ortasında Norma'nın yanına geliyor. Tam önünde yere doğru eğilince başı kızın göğüslerine değiyor.

Norma buz kesiliyor. Gözleri karşılaşıyor, kasıtlı dokunduğuna adı gibi emin.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. Norma'nın biraz uzağında, kutunun yanında duran çekice uzanmaya çalışıyormuş. Çekici ve birasını alıp aksayan bacağını sürüye sürüye duvarın en uzak ucuna gidiyor. Epeyce çabaladıktan sonra kirişlerden birindeki eğri bir çiviyi çekip çıkarıyor.

Norma öfkeden deliye dönmüş bir halde, ruhunu arıtacak bir dua mırıldanır gibi, "İsa bize saf, temiz bir ışık sunmuş," diyor. Utançtan kahroluyor. Aklı karmakarışık. Babaları ise odanın öbür ucunda eli kirişte, sırtı ona dönük duruyor; tozlu, soluk bir gün ışığı huzmesi kolunu sürekli yalayıp geçiyor.

'Tanrı katında tümüyle saf olmak ne demek acaba?' diyor içinden Norma. Tanrı ne kadar kirlenmeye göz yumabilir?

* * *

Salı akşamları altı buçukta ve pazar öğleden sonra bir-de Reg, Sandy'yi otobüs durağından alıyor. Allahtan babaları onun eve giriş-çıkış saatlerine dikkat etmiyor.

Seviştikten sonra Reg soluk soluğa sırt üstü uzanıp "Beni mahvettin," diyor. Ve bir sigara yakıp ayakkabı satışlarından ya da ilk karısıyla, 'taş kafayla' evliyken yaşadığı cehennem azabından söz ediyor.

İkinci karısı, şu an evli olduğu, harika bir anne, çok güzel partiler veriyor; ama Reg'e kalırsa o da gün gün taş kafalaşmaya doğru gidiyor, çünkü sevişmekten kaçıyor.

"O zaman bir sevgilin olduğuna seviniyordur," diye atılıyor Sandy.

"Sen deli misin?" diyor.

Hep kente gelen iki şeritli otoyol üzerindeki eski motellere gidiyorlar. Arkalarında iz bırakmamak için her sefer motel değiştiriyorlar, gitmeye karar verdikleri motele elli-altmış metre kala Sandy arabadan iniyor, Reg önden gidip odayı tutuyor. Mustang çoğu kez park yerindeki tek araba oluyor. 'Böyle yerler nasıl olup da iş yapıyor acaba?' diyor Sandy içinden. Reg hep en son odayı tutmaya çalışıyor, ama bazen nedense vermiyorlar ve Sandy kapının önünden geçerken aralıktan, fısıltıyla bağırma arası bir sesle çağırması gerekiyor. Tek sorun karısının öğrenmesi değil. Sandy'nin yaşı tutmadığı için zorda kalacak olursa en azından kızın kendisini tahrik ettiğini iddia edebilmeli.

Odada önce birkaç dakika paltosuyla aşağı yukarı tur atıyor ve resepsiyondaki çocuğun onu dükkândan tanıdığından kuşkulandığını ya da karısının olanların farkında olduğunu düşündüğünü söylüyor. Sandy banyoya girip hem ışık, hem vantilatör olan düğmeye basıyor. Aynada gördüğü kusursuz yüz içini rahatlatıyor. Ona, Reg odayı turlamayı bitirip yanına gelene kadar yatağın ucunda bir hanımefendi gibi oturacak gücü veriyor.

Reg'in her istediğini yapıyor. Ne istediğini önceden kestirmeye çalışıyor. Onu mutlu etmekten başka isteği

yok, kendisi hiçbir şey istemiyor, ama onun isteklerini kestirmede çok başarılı. Üçüncü buluşmalarında sevişiktten sonra Reg sırt üstü yattığında, karnındaki siyah tüyleri öperek penisine kadar iniyor, penisinin ucunu öpüyor, tümünü ağzına almasını istediğini çok iyi biliyor.

"Evet, evet, bebeğim," diyor yapınca.

Elleriyle Sandy'yi kulak hizasından tutup başını yukarı aşağı hareket ettiriyor. Sandy yeni bir şey keşfettiklerini sanıyor. Reg boşaldığında meninin tadı dişçideki püskürteç sıvısı gibi geliyor, ama bu daha ılık ve tuzlu bir sıvı.

"Yut, bir şey olmaz," diyor soluk soluğa.

Zaten yutuyor.

Sandy'den ayrılacağı gün, Sandy bunu daha arabaya binerken hissediyor. Nasılsa anlıyor, nereden o da bilmiyor. Yol boyu kapıya yaslanıp duygusuz, kıpırtısız kalıyor. Motellerin olduğu yere gelip her zamanki gibi arabayı durdurduğunda, hemen inmemesi gerektiğini hissediyor.

İkisi de ses çıkarmadan akan trafiği izliyorlar. On beş dakika kadar sonra konuşmaya başlıyor.

"Karım biliyor."

"Ya?"

"Çılgına döndü. Aklı başından gitti. Ağladı, bağırıp çağırdı..."

Sandy kendi bembeyaz ellerine bakarken karısınınkileri düşünüyor, 'Elleri yaşından dolayı pürüzlü ve bulaşıktan yıpranmış olmalı,' diyor içinden. Neredeyse anneleri yaşında bir kadın. Çılgına dönmüş. Babaları annelerini yatağa bağlamalarını istediğinde anneleri de ağlamış, bağırıp çağırmıştı. Koridorda Norma'nın bir erkek gibi güçlü olup onu tutması gerekmişti.

"Ama nasıl öğrenmiş?" diye soruyor Sandy.

"Ben söyledim." İç geçiriyor. "Birşeyler olduğunun farkındaydı. Seni son bir kez görmem gerektiğini söyledim ona. Ayrılmak için. Yüce Tanrım!" Başını iki yana sallayıp acı acı gülüyor. "O da gelmek istedi." Parmaklarını, sanki saçı varmış gibi, başının üzerinde gezdiriyor. Bir-

den Sandy'ye çok yaşlı görünüyor. Her şey bir yana, aklı onu nasıl öpebildiğini bile bir türlü almıyor. Gözlerini kapatıyor.

"Ah bebeğim," diyor. "Ah, güzel bebeğim, özür dilerim senden." Eli kızın kalçasına değiyor. "Sana şey yaptıktan sonra söyleyecektim." Sandy gözlerini açıyor. Reg'in yüzünde alık bir gülüş. "Tanrım, farkında mısın, hâlâ çıldırtıyorsun beni. Şurada. Şu an. Son bir kez." Sandy'nin bacağını okşuyor, ağzını kulağına yaklaştırıyor. "Söyle hadi," diyor fısıltıyla. "Ben zayıf adamın biriyim."

Uzaktan bir otobüs görünüyor. Koşarsa yetişebilir Sandy. Çantasını kapıp kapıyı açıyor, iniyor.

"Ben götüreyim seni," diye bağırıyor Reg, sesi giderek uzakta kalıyor.

Salı akşamı tam altı buçukta –onunla hep buluştukları saatte– gözü mutfaktaki saate gidiyor, kalbi deli gibi atmaya başlıyor, derken hiç atmaz oluyor birden. Elini göğsüne götürüyor, atışını duyamıyor. Noel Baba kılıklı o adamın kalp atışlarını duymaya çalıştıkları an geliyor aklına, belki o da ölmemişti. Birden o gün rüya gibi geliyor. Hayatta hiç, ayaklarını o adamın kucağına koyup da onun kendisini saman çöpüyle gıdıkladığı o günkü kadar mutlu olmamıştı.

Ertesi sabah üzerinde külotuyla dolabındaki giysilere bakarken içinden, 'Ne giyeceğimin ne önemi var ki?' diyor. Reg'le buluştukları sürece okuldan hiçbir çocukla çıkmamıştı. Onların o körpe elleri ve pembe dudakları midesini bulandırıyordu. Hepsi basit, laf kalabalığından hoşlanan, boyları uzun, ama zekâları altı yaşında kalmış tiplerdi. İçlerinden biri bir kızla yatacak olsa bütün okul duyuyordu.

Askıdan gelişigüzel eski bir elbise çekerek, "Ah, Reg," diye iç geçiriyor. Ağlamıyor.

Ancak bir hafta sonra fark ediyor ki Reg'le ilgili, gülüşü ve sevişmeleri dışında, hatırladığı her şey, örneğin tepesindeki o kel kısım, sırtındaki öbek öbek siyah kıllar ya

da söylediği Frank Sinatra şarkıları, onu bir daha görmeyeceğine sevinmesini sağlıyor. Hayatında bir boşluk var, ama bu boşluk hoş, güzel giyimli bir beyefendi tarafından doldurulabilir. Bob örneğin, birkaç hafta önce onu otobüs durağından alıp işe kadar götüren o Mercedesli Ingiliz.

"Ben başkasıyla çıkıyorum," demişti ona.

"İşte kartım," demişti adam.

Kart açık mavi üzerine gümüş yazılı: Robert Featherstone, Müdür, Featherstone ve Ridley Şirketi. Reg'den ayrıldıktan iki hafta sonra Bob'ı bir telefon kulübesinden arıyor, ertesi akşam için randevulaşıyorlar.

Onu şehir merkezindeki yeni bir banka binasının on yedinci katındaki bürosuna götürüyor. "İşim bir anlamda gerçek hayatta Monopol oyunu," diyor ne iş yaptığını sorunca. Duvardan duvara sert halının üzerinde giysilerini çıkarmadan sevişiyorlar, adamın paltosu üzerinde, Sandy'nin külotunu çıkarıp içine giriyor. Bürodan ayrılmadan Sandy'nin adının baş harflerini randevu defterine perşembe saat yediye yazıyor.

Sandy'nin perşembe gecesi işe gitmemek için telefon edip hasta olduğunu söylemesi gerekiyor, oysa bu daha önce hiç yapmadığı bir şey. Mrs. Dart anlayış göstererek, "Şu lanet Asya nezlesi tabii," diyor. Sıcak nane limon içmesini öneriyor.

Bob, Sandy'yi eskiden Reg'i beklediği otobüs durağından alıyor. Arabaya biner binmez de elini kızın külotunun içine daldırıp parmağını tam bacak arasına sokuyor.

"Büroya bir uğramam gerek," diyor Rex Harrison'ı andıran bir ses tonuyla.

Parmağı orada takılı kalıyor. Sandy ne kımıldayabiliyor, ne de bir şey söyleyebiliyor. "Küçük bir balık yakaladım," diyor kırmızıda durunca. Bu, şehre varana kadar böyle sürüyor. Park yerine geldikten sonra bile hemen bırakmıyor, Sandy bir an onun sapık olduğundan ve külotundan tutup arabanın dışına, sokağın ortasına çıkaracağından kuşkulanıyor.

Tabii ki öyle bir şey olmuyor. Elini çektikten sonra Sandy şirket sahibi biri hakkında böyle saçma şeyler düşünmekle aptallık ettiğini hissediyor.

Büroda, Sandy önden masaya doğru yürüyor. Adam kapıyı kapatıp kilitliyor, bir saniye geçmeden de kızın eteğini kaldırıp arkasına tüm bedeniyle yaslanıyor. Penisi dimdik.

Orada, ayakta sevişiyorlar. Adam onu kalçalarından kavrıyor, Sandy de kollarını masadaki yeşil deri dosyaya dayıyor! Tam karşısında elle yazılmış bir mektup duruyor. 'Sevgili Bobbo,' diye okumaya başlamışken Bob kalanını eliyle kapatıyor.

Sandy'nin, üzerine bulaşan meniyi silmek için bir kâğıt parçasına uzandığını görünce, "Al, bunu kullan," diyerek ona masadaki temiz, beyaz keten mendili uzatıyor.

Sandy, karısının çamaşır yıkarken ne diyeceğini düşünerek, "Emin misin?" diyor.

"Benim biraz daha kalmam gerek," diyor Bob.

"Tamam. Ben dışarıda beklerim." Sandy mendili bacaklarının arasında tutarak yüzünü ona dönüyor.

Bob iki elini çenesinin altında dua eder gibi birleştirerek usulca, "Olmaz," diyor. "Olmaz. Çünkü en az bir saat sürebilir işim."

"Ya!" Büroya 'bir uğramam' gerek deyince Sandy oradan başka bir yere, bir motele gidecekler sanmıştı, böyle olacağını hiç düşünmemişti.

"Hadi uslu bir kız gibi aşağıya in," diyor. "Ben sana taksi çağırırım." Cüzdanından birkaç kâğıt para çıkarıp ona verirken mendilini de geri alıyor.

Paralar yirmilik. "Bu çok fazla," diyor Sandy.

"Üstü kalsın," oluyor yanıtı. Bu kez adını yazmak için randevu defterinde boş bir gece aramıyor.

* * *

Babaları bodrumla uğraşmaktan vazgeçiyor. Eve uğradığı ender gecelerde de akşam yemeğinden sonra hemen çıkıyor. Oysa yeni bir Bonbon Şekeri yok. Olduğuna dair hiçbir işaret yok.

Anneleri, babalarının probleminin artık kendisinin devreye gireceği boyuta geldiğini anlamış görünüyor. Sığınak macerasından beri yemeklerini hep televizyonun karşısında yiyordu, ama babaları bodrumda çalışmayı bıraktıktan sonraki sabah, kahvaltı masasına gelmeyi uygun buldu. Uzun beyaz saçlarını tarayıp iki kulağının arkasından tokalamış, sabahlığının üzerine de yeşil bir kuşağı gevşekçe bağlamıştı, bu kadarıyla bile oldukça özenli görünüyordu.

Yemek boyu normal bir eş gibi sohbet ediyor, yarım saatte bütün bir ay konuştuğundan fazla konuşuyor. Ama işe yaramıyor, Lou bile görüyor ki babalarının suçu yok. "Harold herkesin diline düşmediği sürece," diyor anneleri bir ara, babalarının epeydir sütsüz içtiği kahvesine süt koyarken. Oysa sözünü ettiği adamın adı Arnold, Harold değil, beş yıl önce de babalarının çalıştığı yerden ayrılmış. Anneleri söze gülerek devam ediyor, "Zaman nereye uçuyor dersiniz?" ve pencereden dışarı bakıp park yerindeki arabanın kimin olduğunu soruyor. "Ama seninki beyaz değildi Jim," diye itiraz ediyor. Babaları gitmek için kalkıyor. Annelerini sakinleştirmek bütün günlerini alacağa benziyor.

Lou, yine de annelerinin göz yaşartıcı çabasını takdir ederek, "Suratsız adam," diyor arkasından.

Anneleri saçındaki tokaları yavaş yavaş çıkarıyor. "Üzülüyor," diyor.

"Ne yapalım yani?"

"Bir derdi var," diye yineliyor anneleri gözleri dolarak.

Bodrumdaki düzenlemeye gelince, Norma duvar kaplamalarını tek başına yapıyor. O da babaları için kaygılanı-

yor. 'Ne yapmalıyım acaba?' diyor kendi kendine, içindeki sesten yanıt bekliyor sanki.

"Kiliseye git," diyor ses.

On yıldır kiliseye adımını atmadı. Kendi bağlı oldukları Protestan Kilisesi yerine Katolik Kilisesine gitmeye karar veriyor; nedense Tanrının Katolikleri daha fazla koruduğunu düşünüyor. Sıra sıra mumların önünde diz çökerek duvardaki büyük resimde Mary'nin kollarında yatan çocuk İsa'ya yakarıyor. "Babama yardım et," diyor duasında. "Bana yanlışlıkla dokunduğunda gözlerimdeki kuşku dolu bakışı gördüyse, onu gerçekte öyle bir şey görmediğine inandır lütfen."

Haftalar geçiyor. Bazen dua ederken kalbinin deli gibi attığını hissediyor. Bunun nedeninin İsa'nın bebekliğini görünce heyecanını yenemeyen kendi kardeşinin bebek ruhu olduğuna inanıyor. Saçlarının evde temiz ve bakımlı olmasına ve ders çalışma planını aksatmamaya özen gösteriyor. Hatta bir keresinde yalnızken kırmızı kazağı bile giyiyor.

Babaları, bir gece saat dokuz sıralarında, bira almak için aşağıya gelince dualarının kabul olduğunu düşünüyor. Hatırladığı kadarıyla onunla çalışmaktan vazgeçtiğinden beri bodruma ilk inişi. Yorgun, ama sakin görünüyor. Birayı açıp yanına, testereyle çalıştığı yere geliyor.

"Duvar kaplamalarını bitiririm sanmıştım," diyor Norma utana sıkıla. Babalarının berbere gitme vaktinin geldiğini fark ediyor. Fırça gibi saçları, kışın bahçedeki otlar gibi yan yatmış. Onu en çok böylesi perişan göründüğü zaman seviyor, heyecandan kalbi güm güm atıyor.

"Kilo mu verdin sen?" diye soruyor babaları kaşlarını çatarak.

"Biraz," diyor Norma, çünkü buna da bozuluyor olabilir. Aslında on kilo verdi.

Başını kaldırıp ona yan yan bakıyor. "Kaç yaşındasın? On dokuz mu?"

"On sekiz."

"Sana araba kullanmayı öğreteyim mi?"

Norma bakakalıyor. "Gerçekten mi?"

"Neden olmasın?" Birasını bir dikişte bitiriyor. "Çoktan zamanı geldi."

"Ama..." Derin bir iç geçiriyor. Belliğini mi yitiriyor acaba? Arabasını üçüne de vermeye niyeti olmadığını, kızların araba kullanmaması gerektiğini söyleyen o değil miydi?

"Tabii, olur," diyor. "Tabii."

Babalarının yüzünde zorlama bir gülümseme var.

* * *

"Yetti artık ama," diyor Lou bebeğe. Bebek elindeki ilaç tüpünü tekmeliyor. "Senin suçun yok," diye iç geçiriyor Lou ve o günlük kremi sürmemeye karar veriyor. Pek yararı da olmuyordu zaten; penisi, bakmaya başladığı günkü kadar kırmızı. Aslında onun için üzülüyor – bacaklarının arasında yaralı bir parmak, ona daha iyi bir ilaç alamayacak kadar meşgul bir anne, daha iyi bir bakıcı bulamayacak kadar meşgul.

Bezini tekrar bağlayarak ana kucağına oturtup yemek odasındaki masanın bir ucuna yerleştiriyor. Kendisi de ödevini yapmak için öbür uca geçiyor. Ama bir türlü zihnini toparlayamıyor, aklı darmadağın. Bu sabah o uykudayken babaları Norma'yı araba kullanmayı öğretmeye götürdü. Lou buna inanamıyor. O da araba kullanmayı öğrenmek istediğini söylemiş, ama babaları, 'Yalnızca Norma,' demişti. Lou ne gerekçe bulduysa işe yaramamıştı, son çare, süpermarkete giderken arabaya ihtiyacı olduğunu bile söylemişti, yine de izin vermemişti.

"Peki, başkasından öğreneyim o zaman!" demişti en sonunda. "En azından ara sıra arabayı ödünç alabilir miyim?"

Ona da hayır demişti başıyla.

"Haksızlık bu!" diye çığlığı basmış, babaları bodruma inerken önüne geçip kollarıyla onu durdurmuş, çığlık atmayı sürdürmüştü. Babalarının şakağındaki damarın kabardığını gördüğü halde susmamıştı Lou, daha da yükseltmişti sesini.

Babaları kafasına bir yumruk atınca bir an göz göze gelmişler, eskiyi hatırlamışlardı. Sonra Lou'yu itip geçmiş, o da yukarıya, Norma'yla paylaştıkları yatak odasına koşmuştu.

Norma oturmuş dalgın bakışlarla saçını tarıyordu. Gözlüklerini takmamıştı. Lou'nun kulağı hâlâ acıdan uğulduyordu. Norma'nın o olgun, çekici görüntüsü onu rahatsız ediyordu. Düzgünce arkaya taranmış siyah saçlarıyla yuvarlak yüzüyle bir yabancı gibiydi. Doğu Avrupalı kadınları andırıyordu. Egzotik ve kırılgan.

Norma aynadan Lou'ya bakarak özür diler gibi, "Ben en büyüğünüzüm," demişti.

"Ne var bunda?" demişti Lou. "Ben de araba kullanacak yaştayım."

"Kızların araba kullanmasına karşı olduğunu biliyorsun," demişti Norma saçını at kuyruğu yapıp bir lastik bant takarak. "Benim kullanmama bile zar zor razı oldu."

"Neden izin verdi peki?"

"Bilmiyorum. Belki de bodrumda yaptığım işler yüzünden."

"Saçma!" Lou buna Norma'nın da inanmadığına emindi. Babaları ne zaman ödüllendirmişti ki onları? "Boktan bir neden," demişti Lou.

Norma ona uzun uzun, acı dolu gözlerle bakmıştı.

Bebek ağlıyor. Battaniyeyi, nasıl olduysa boynuna dolamış.

"Uslu uslu yatsana," diyor Lou başını kaldırıp battaniyeden kurtarırken, "hiçbir şey yok." Bebek ona bakıyor, ardından gördüklerine dayanamıyormuş gibi gözlerini sımsıkı kapatıyor.

* * *

Yolun kenarına park ediyorlar, babaları kalorifer çalışsın diye motoru kapatmıyor, bir yandan da birasını yudumluyor, ikisi de dikenli telin ötesindeki kapkara, çıplak ağaçlarla dolu, karla kaplı tarlalara bakıyorlar. Böyle günlerde gökyüzü hep kapalı oluyor, Norma bunu, göklerin babaları için yas tutuşu olarak yorumluyor. Onunla yan yana otururken aklından neler neler geçiyor. 'Gördüğümüz her şeyin Tanrıdan gelen bir mesaj olmadığını kim söyleyebilir,' diyor içinden. O ânı, göklerin babalarına mesajı olarak yorumluyor Norma, çünkü onun için çok dua etti ve onun gibi mutsuzluk ile mutluluk arasında gidip gelen insanların başına mucizeler geleceğine inanıyor.

Aslında ona araba kullanmayı öğretmekten hiç hoşlanmadığına ve bunu kafasına Tanrının soktuğuna emin, ikisini tekrar bir araya getirmek, yanlış anlaşılmaları önlemek için.

Ama babaları başına gelenden hoşnut değil. Şu an son Bonbon Şekeri ile araba gezintisini yeğleyeceği açık. Pencereden dışarı bakıp iç geçiriyor. Norma'ya nereye döneceğini söylemek dışında hiçbir direktif vermiyor. Ona bakmıyor bile, ancak bir köşeden çok hızlı döner ya da çok sert fren yaparsa, o zaman da biraz kızarak ama yine ilgisizce, "Yavaş," ya da "Ağır git," diyor ya da eğilip birkaç saniye direksiyonu o eline alıyor.

Bu araba kullanmayı öğrenme işinden önce, babalarının ne kadar ümitsiz bir durumda olduğunun bu kadar farkına varmamıştı. Arabasına ve trafik kurallarını çiğnemeye aldırmaması aslında çok fazla içmesinden daha kaygı verici bir gösterge; hatta çok daha açık bir gösterge.

"Pekâlâ, biz ara yollarda çalışalım," diyor, Norma ehliyet için başvurmaktan söz edince.

Başka bir gösterge de şu: Hiç konuşmuyor. Bodrumda çalışırlarken sürekli konuşurdu, içmeye başlayana kadar yani. Arabada da, bodrum dışında nasılsa öyle. Norma bu sessizliği fırsat bılıp sohbet konuları yaratmaya çalışıyor,

ama o, gözlerini kapatıp sanki çok karmaşık ve önemli bir şey düşünürken rahatsız edilmiş gibi, "Şşşt," diyor. Kırlara doğru sürmesini istiyor, sonra da devlete ait bir arazide park ettiriyor, bu arada da altılık bir bira paketini halledi-yor.

* * *

Okulun yemekhanesinde bir kız Sandy'ye, Lou'nun arkadaşı, Sherry'nin nimfomanyak olduğunu, tanımadığı erkeklerle yattığını söylüyor.

Başka bir kız da, "Nimfomanyak o demek değil," diyor. "Nimfomanyak sekse doymayanlara denir."

İki tanım da Sandy'ye uyuyor. Birden gözlerinden oluk oluk yaşlar boşanıyor. Tuvalete koşup bundan sonra kendisiyle çıkmak isteyen hiçbir erkeğe yüz vermeyeceğine söz veriyor.

Kendini biraz daha temiz hissediyor artık. Tertemiz değilse de kapkara da değil. Ama öyle yalnız ki. Reg'in kendisine âşık olup olmadığından emin değilse de Bob'ın olmadığına emin, ama onu, dayanılmaz bir şekilde istediklerini, elbiselerini çıkarmasını bile bekleyemediklerini görünce sevildiğini sanmıştı.

Reg'le karşılaşmamak için kahve molasında kumaş mağazasının karşısındaki sokakta salaş bir yere gitmeye başlıyor. Oraya kendisiyle hep aynı zamanlarda geldiğini fark ettiği bir adam var. Ne zaman okuduğu moda dergisinden kafasını kaldırsa ona gülümsüyor. Şakakları kırlaşmış, çok iyi giyimli, garson kızlarla gülüşüp şakalaşan biri.

Bir gün oturduğu masaya kadar geliyor.

"Okuyorum," diyor Sandy. Yine de geçip karşısına oturuyor. Adamın kırışık, sevimli yüzüne bakıyor; tıraş losyonunun kokusu geliyor burnuna.

İsmi Rob. 'Reg' ile 'Bob'un karışımı oluşu dikkatini çekiyor. O gece iş çıkışı Sandy'nin yaylı yataklarını övdüğü Yol Üstü isimli bir motele gidiyorlar. Kızın vajinasına

mentollü şekerler sokup diliyle onları çıkarmaya çalışıyor. Onu gıdıklıyor, fıkralar anlatıyor. Adama her şey komik geliyor, seks bile. İçine girerken, "Harika vakit geçiriyorum," diyor kahkahalar atarak.

Sandy de öyle.

Bir alüminyum şirketinin gezici satış elemanı olduğu için Sandy'yi istediği her an görebiliyor. Yani haftada iki-üç kez. Gündüzleri gittiği kasabalardan ona açık saçık espirili kartlar getiriyor. Sandy kendisine yetişkin bir kadın gibi davranılmasından hoşnut.

Mart ayında karısıyla on günlüğüne Florida'ya gidiyor, Sandy onu deli gibi özlüyor. Döndüğü gece tam üç kez sevişiyorlar. Sonra arabada ona biraz değişiklikten hoşlanıp hoşlanmayacağını soruyor.

Ne demek istediğini, tam olmasa da anlıyor. Seksle ilgili bir şey, ama tam olarak çıkaramıyor. "Bilmem," diyor.

"İkiz erkek kardeşim var," diyor. "Seninle tanışmak istiyor."

Konuyu değiştirmek için söylediğini sanarak, "Tek yumurta ikizi mi?" diye soruyor.

Gülüyor. "Öylelerini mi tercih edersin?"

Ondan sonraki buluşmalarında Sandy'yi almaya ikisi birlikte geliyor. Şoför koltuğunun yanında oturan dışarı çıkıyor. "Selam, ben Ron," diyor Rob'un ses tonuyla, kolunu Sandy'nin omzuna atıyor. Çenesindeki yer fıstığı biçimindeki mor lekeyi gösteriyor. "Tek farkımız bu," diyor.

Ama Sandy bir değişiklik daha görüyor – Ron'un parmağında alyans yok.

Ön koltuğa ikisinin arasına oturuyor. Ayna gibi hissediyor kendini. "Saçınızın kırları bile aynı," diyor bir o tarafına bir bu tarafına bakarak. Her iki tarafından da büyük bir kahkaha kopuyor.

Yol Üstü Moteline gidiyorlar. Ron bagajdan bir kasa bira ve beyaz kurdeleli bir şişe şeri çıkarıyor, üzerinde 'hanımefendiye' yazılı, onun için de motel odasında kendisi-

ne uzatılan kadehi almaktan başka şansı kalmıyor. Oysa hayatında şeri, şarap ya da bira içmemişti, Rob bunu biliyor. Yine de efendice davranıp onu ele vermediğine seviniyor. Yatakta onun yanıbaşına oturuyor, Ron da önlerinde ayakta komodine yaslanmış duruyor. İki kardeş fıkralar anlatıyor, birbirlerini kızdıracak şeyler söylüyor ve başlarını arkaya atıp aynı gümbür gümbür kahkahayla gülüyorlar. İki tane Rob'la birlikte olmanın şaşkınlığını yaşıyor hâlâ.

Şeriyi bir tek kendisi mi içiyor? Şişe yarılanmış, ama kadehini doldurduğunu hatırlamıyor. Şerinin tadı Lou'nun aynı adlı arkadaşı gibi. Hatırladığı kadarıyla viskiden çok daha güzel bir tadı var.

Birden aklına geliyor. "Ron'a o hikâyeyi anlatsana," diyor Rob'a kıkırdayarak. "Çıplak erkeğin sigara makinesi olduğunu sanan sarhoş kadının hikâyesini."

"Şu bedava el kremi mi?" diyor Ron.

"Biliyormuşsun!" diye çığlık atıyor Sandy kahkahalarla. Bu kendisinin fıkrasıydı, Reg anlatmıştı, Rob'a da daha birkaç gün önce anlatmıştı.

"Galiba hepsini biliyor," diyor Rob kolunu onun omzuna atarak.

Kahkahalar içinde omzuna yaslanıyor. "Bedava el kremi!" diyor. Kahkahalarına engel olamıyor.

Rob onu yatağa yatırıp yüzünün her yanını öpmeye başlıyor.

"Rob," diyor gülerek. Kalkmaya çalışıyor.

"Bir şey yok," diyor Rob. Onu omuzlarından sımsıkı tutuyor. Artık gülmüyor Sandy. "Çok güzel vakit geçireceğiz," diyor Rob bluzunun düğmelerini açarken.

Bütün düğmelerini açıyor. Sandy gözleri adamın gülen gözlerinde kıpırdamadan yatıyor. Sonra göğüslerini okşamaya başlıyor, Sandy ondan kaçmaya çalışıyor. Kolundan yakalıyor, "Ama kardeşin seyrediyor," diyor fısıltıyla.

Kardeşi bir kahkaha patlatıyor. "Siz işinize bakın canım," diyor. "Bana aldırmayın."

"Gel bebeğim," diyor Rob yalvararak. Bebeğim – bunu ilk kez söylüyor. Yatağa büzülüp dudaklarından öpmesine izin veriyor, yalnız olmadıklarını tümüyle unutuyor, ta ki eli bacağına gidene dek.

"Yapamam," diyor, yüzünü kaçırıyor.

"Bana bunu yapma," diyor Rob. Sesi öyle tuhaf ve soğuk ki Sandy'nin aklına kötü şeyler geliyor.

"Sen Ron musun?" diyor fısıltıyla.

"Oysam ne olur?"

Ondan kurtulmaya çalışıyor.

"Hey hey, sakin ol. Rob Amcanı tanımıyor musun sen?" Parmaklarının tersiyle kızın yanağını okşuyor. Yüzünü yanağına değdiriyor.

Tekrar öpmeye başlıyor. Sandy zaten onu mutlu etmek için orada olduğunu düşününce karşı koymaktan vazgeçiyor. "Işığı söndüremez miyiz?" diye soruyor.

Ron hemen uzanıp söndürüyor. Yine de park yerinden biraz ışık sızıyor. Rob'un gözlerinin akını görüyor. Bedenini hayal meyal görüyor, herhangi bir erkeğinki olabilir. Sandy'yi soymaya başlıyor.

Örtünün altında olunca Ron'a aldırmıyor artık. Nasıl olduysa hiç sesi çıkmıyor. Kahkahaları yok, saçma sapan konuşmuyor. Karanlıkta Ron, Rob ile ne yaptıklarını görmüyor olabilir.

Hayal meyal her iki yanında da bedenler ve kıpırdanmalar hissediyor. Bedenine önden ve arkadan bedenlerin dayanıp dört elin üzerinde gezdiğini hissediyor.

Ama o olanların farkına varana kadar sesler başlıyor – bir inilti birinden, bir inilti öbüründen, sanki bir sesin yankısı gibi.

"Tanrım!" diyor.

Onu tutmaya çalışıyorlar. İkisini de yumruklayıp kurtuluyor, banyoya koşuyor.

"Hey, gel buraya. Ne oldu? Lanet olsun. Sandy!"

Kapıyı kilitliyor. Hıçkırıklarla sarsılarak tuvaletin üzerine oturuyor.

Kapı tıklatılıyor. Biri –hangisi olduğunu nereden bilsin– kapıyı açmasını söylüyor. "Seninle konuşmak istiyorum," diyor. Yanıt vermiyor Sandy. "Bebeğim?" Rob olmalı. "Ne oldu? İyi vakit geçirmiyor muyduk? Hadi ama. Herkes eğleniyorsa bir kötülük yok demektir."

"Git başımdan!" diye haykırıyor. Tomar tomar tuvalet kâğıdı koparıp ağlamayı sürdürüyor.

Bir süre sonra ağlaması kesiliyor, lavabonun üzerindeki aynaya bakıyor. 'Nimfomanyak,' diyor içinden öfkeyle. Öbür taraftan, odadan ses gelmiyor. Bir ufak el havlusunu ıslatıp akan rimellerini siliyor, çantasını da içeri almadığına hayıflanıyor, makyaj çantasında temizleme sütü vardı. Saçını parmaklarıyla tarayıp bedenine bir havlu sarıyor, hiç konuşmadan giyinip bir taksiyle eve gitmeye karar vererek kapıyı açıyor.

Yatağın üzerinde yan yana oturmuş bira içiyorlar. Ne kadar benzediklerine şaşıyor bir kez daha. Omuzlarda aynı çıkıntılar, aynı koca göbekler. Aynı mavi külotlar. Ona daha yakın olanı kalkıp yanına geliyor.

"Gelmeyeceğim işte," diye geveliyor Sandy, bir adım gerileyip adamın sol eline bakınca alyansı görüyor.

"Pekâlâ, ben yanına geleyim," diyor Rob. Kapıyı kapatıp tuvaletin üzerine oturuyor, onu da kucağına oturtuyor.

"Çok iğrençti," diyor Sandy mırıltıyla.

"Kim demiş?"

"Öyleydi işte."

"Sen de eğleniyordun."

Ondan uzaklaşıyor. "Hayır eğlenmiyordum."

"Ama gözlerimle gördüm," diyor onu sımsıkı tutup gülerek. "Dinle, bir şey olmaz. Utanacak hiçbir şey yok. Herkes çift yapıyor bunu. Film yıldızları yıllardır yapıyorlar. Frank Sinatra, Dean Martin ve Natalia Wood. Üçü hep beraber yatarlarmış."

"Nereden biliyorsun?"

"Herkes biliyor. Gazeteler yazıyor."

Kulağının arkasındaki kır saçları parmağına doluyor Sandy. Kendini çocuk gibi hissediyor, onu kaybetmekten korkuyor.

"Ron sana bayılmış," diyor.

Rob'ın gözünün içine bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Senin kadar güzel kız görmediğini söyledi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Öyle."

Kucağına iyice gömülüyor. "Şeri kaldı mı?" diye soruyor.

O gece ışığı hep açık tutuyor, ikide bir yataktan kalkıp tuvalet aynasına bakıyor. Ondan sonraki iki gün boyunca yaptığı şeyi her düşündüğünde bayılacak gibi oluyor, ama yine de yapmak istiyor. Lou'nun sözlüğünden nimfomanyağın anlamına bakıyor. 'Kadınlarda aşırı cinsel istek' yazıyor. Çift yapmaya bakıyor. 'Eşini paylaşan kişi' yazıyor.

Çarşamba gecesi Rob yalnız geliyor. "Ron nerede?" diye soruyor Sandy.

"Ben yetmiyor muyum sana?" diyor Rob gülerek.

Anlaşılıyor ki yetmiyor. Sandy yatakta bir eksiklik hissediyor, bu duygu, o eksikliği hissetmenin verdiği utançtan daha güçlü. Fısıltıyla, "Kardeşini sevdim," diyor.

Pazar günü kardeşi de yanında, ön koltukta oturuyor, yeni bir şişe şeri getirmiş. İki kardeşle birlikteyken, yani yatakta olmadığı zaman içme ihtiyacı hissediyor. Ama yatakta, ikisinin ortasında yatarken her şey yoluna giriyor. Birisi vajinasına boşalıyor, öbürü ense köküne. Ardından hep birlikte şerileri yuvarlayıp uykuya dalıyorlar. Rüyasında babalarının, saçlarındaki meni konusunu fark ettiğini, nimfomanyak olduğunu anlayıp onu yılanlarla dolu bir çukura attığını görüyor. Ter içinde uyanıyor. Sonra tekrar hafif bir uykuya dalıyor, evde olduğunu, küçükken olduğu gibi kız kardeşlerinin ortasına yattığını, üçünün birlikte

uyuduğunu düşlüyor. Müthiş bir huzur duyuyor. Derken tekrar uyanıp nerede olduğunu görünce gözyaşlarına boğuluyor.

Solundaki adam uyanıp "Hadi ama, Tanrı aşkına!" diyor.

Sağındaki adam, "Ne oldu?" diye soruyor.

Onlara biraz anlatmaya çalışıyor, nimfomanyak olmadığını yani, ama ne demeye çalıştığını anlamıyorlar, o da vazgeçiyor. Geçmişi düşünüyor, huzur buluyor, ama birkaç dakika geçmeden bütün kaybettikleri için –Rapunzel, Jimmy, Noel Baba kılıklı yaşlı adam, annesinin saçlarının kırlaşmadan önceki hali– hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor.

* * *

Lou, bebek arabasını sokağın tepesinde elinden bırakır. Hep yapıyor bunu; çok eğilimli değil yol. Ama bu kez araba aşağıya çok hızlı iniyor. Karşıdan da bir araba geliyor.

"Dur!" diye bağırıyor. Olabildiğince hızlı koşuyor. Kollarını sallıyor. Sürücünün onu ya da bebek arabasını fark etmeyişine inanamıyor. Araba gittikçe hızlanarak kavşağa doğru iniyor. Bir ok gibi hızla ve çılgınca.

Lou, bebek arabasıyla otomobilin hemen hemen aynı anda orta yerde karşılaşacaklarını görüyor. Çığlık atıyor. Araba da acı bir çığlıkla fren yapıyor. Bebek arabasına çarpıp havaya uçuruyor. Bebek dışarıya, kaldırımın hemen yanına düşüyor.

Lou da onun yanına düşüyor. Bebek yerde sırt üstü ağlıyor. Yüzü kan gibi kıpkırmızı, ama kanama yok. Lou kapüşonunu ve yün şapkasını giydiriyor.

Sürücü koşarak yanlarına geliyor. "Bir şeyi yok ya?" diye soruyor. Dizlerinin üzerine çömeliyor. "Tanrım, sizi bile görmedim."

Sizi mi? Lou'nun arabanın başında olduğunu sanıyor olmalı. Adama bakıyor. Babalarının yaşında biri. "Gittiğiniz yere daha iyi bakın," diyor adama kızgın bir sesle.

"Biliyorum," diyor adam. "Üzgünüm. Tanrım!"

Bebeğin başının arkasında kırmızı bir şişlik var." Yüce Tanrım!" diyor adam, ayağa kalkıp telaşla gidiyor.

"Bir şey yok, tatlım, bir şey yok," diyor Lou bebeğe. Şişliğe eliyle dokunuyor. Bebek daha çok ağlamaya başlıyor. Yumuşak hareketlerle yerden alıp hırkasını çıkarabilmek için dizlerine koyuyor.

Adam geri geliyor. Bir pardösü uzatarak, "Buna sarın," diyor. "Sizi hastaneye götüreyim."

"Bir şeyi yok," diyor Lou. Pardösüyü alıyor yine de, katlayıp bebeği üzerine yatırıyor. Artık pantolonunu çıkarabilir.

"Şu şişlik kötü görünüyor," diyor adam.

"Yumuşak değil," diyor Lou. Yumuşak olunca iç kanama işareti olduğunu duymuştu.

Çevrelerinde bir kalabalık oluşuyor. İki çocuk ve kırmızı kareli fırın eldiveni takmış bir kadın. "Birden çıktılar önüme," diyor adam kadına.

"Ambulans çağırayım mı?" diye soruyor kadın.

"Hayır!" diye atılıyor Lou. Sonra daha yumuşak bir sesle ekliyor: "Basit bir şişlik."

"Neden üzerindekilerin hepsini çıkarıyorsunuz?" diye soruyor kadın.

Çünkü başka yara var mı diye bakıyor. Ciddi bir yara. Çoraplarını ve bezini çıkarırken abarttığını fark ediyor. "Onu bu pardösüye sarayım," diyor sert bir sesle, sanki bunu yapmak için soyması gerekmiş gibi. Ensesine dokunmamaya çalıştığı halde, bebek çırpınıyor ve debelenerek cıyak cıyak bir ağlama tutturuyor. Çok acayip bir ses çıkardığı için Lou'nun gülesi geliyor. Bebeği kahkahayı önlemek ister gibi sımsıkı göğsüne bastırıyor, ayağa kalkıyor, çocuklardan birine emreder gibi giysileri toplamasını söylüyor.

Adam da bebek arabasını düzeltiyor. Tekerleklerinden biri eğilmiş. "Bunu bagaja koyup ikinizi de hastaneye götüreyim," diyor, bu kez biraz isteksiz, kabul ediverir diye kaygılanıyor sanki. Oysa Lou çoktan yola koyulmuş. Adam *hastane* lafı eder etmez gözünün önüne işgüzar bir doktor bey ve yanında da bir polis geliyor.

"Bir baktırsanız iyi olur aslında," diyor kadın.

"Baktırırım," diye yalan atıyor Lou. "Babamla birlikte götürürüz." Giysileri toplamasını söylediği küçük çocuk kaygılı bakışlarla hepsini eline tutuşturuyor. "Bir keresinde koca bir kurbağa yakalamıştım," diyor. "Kanca etine geçince o da tıpkı böyle ağlamıştı."

Eve varmadan bebek susuyor. Lou içeride, antrede, pardösüyü açıp tekrar yarası var mı diye gözden geçiriyor. O şişlik dışında hiçbir şeyi yok. 'Bu mucizevi bir şey!' diyor içinden. Şişlik şimdi daha büyüyüp koyu bir renk almış, ama dokunduğunda bebek artık yaygara koparmıyor. Biberonu eline alıp bebeğin yüzüne yakın sağa sola hareket ettiriyor. Gözler radar gibi takip ediyor, gözleyebildiği tek bilinç işareti bu olduğu için, beyninde hasar olmadığına karar veriyor.

Kafasında bir hikâye kuruyor: Bebeği dolaştırırken buzlu bir yerde kayıp bebek arabasıyla birlikte düştüğünü anlatacak. 'Keşke bu berbat hava koşullarında onu dolaştırmamı hiç istemeseydiniz,' diyecek. Ücretinin artırılmasını isteyecek. Bileğini de sargı beziyle saracak.

Sütünü ılıtmak için yalnız bırakınca bebek ağlıyor, ama biberonu eline verir vermez susuyor. Üzerini tekrar giydirirken pardösüyü birkaç dolara nereye satabileceğini düşünüyor. Bebek kucağında oturma odasına geçiyor, büyük koltuğa oturur oturmaz tekrar ağlamaya başlıyor.

Biberonu bitene dek ağlıyor Lou ve 'Üzgünüm,' diyor bebeğe. Bunu gerçekten hissedebilse keşke. Onu sevmek istiyor, onu sevdiğini bilmesini istiyor. 'O daha küçü-

cük bir bebek,' diyor kendi kendine, ama tek hissedebildiği kollarındaki müthiş ağırlığı.

⁂

Yine aynı yere gidiyorlar. Yolda Norma arabayı üç kez ön camın ve gözlüklerinin buğusunu temizlemek için durduruyor. Sonunda kaloriferden soğuk hava girdiğini fark ediyor, kapatmak istiyor. Babaları izin vermiyor. Arabasıyla ilgili bir sorun olduğunu asla kabul etmez.

Norma'nın üzerinde yalnızca ince bir baharlık ceket var. Çünkü babaları evden çıkarken eline bunu tutuşturmuştu. Önemli bir randevuya geç kalınıyormuş gibi acele ettirmişti onu. Sanki bu çamurlu yolun ortasındaki park yerini birisi kapacakmış gibi.

Norma bu araba gezintilerinden yorulmuştu artık. Bıkmıştı, işin doğrusu buydu. Ona arkadaşlık etmekten, güzel şeyler düşünmeye çalışmaktan, onun için sürekli dua etmekten... hiçbir şeyin faydası olmuyordu işte. Hatta eskisinden de sıkıntılı görünüyordu. Araba kullanma işine gelince, bir ay önce bile sınava girse kazanacak durumdaydı, babaları bunu bildiği halde sınav yerine gitmek için arabayı almasına izin vermemişti. İnanılmaz bir şeydi bu. 'Psikopat bir alkolikten başka ne beklenir?' diyor Lou kendi kendine.

Norma babalarına bakıyor. O da altılık bira paketini haklamış olmanın verdiği uykulu ifadeyle Norma'nın koluna bakıyor. Norma'ya kalırsa altı taneden de fazla içti, evden çıkmadan önce de içmiştir çünkü. Direksiyonun üzerinden eğilip ön camı siliyor. İleride küme küme kara bulutlar görünüyor, sanki sıra sıra ateş yakılmış gibi. İçtikten sonra böyle gözünü dikip bakması Norma'yı rahatsız ediyor. Neyse ki bu dönme vaktinin yaklaştığına da işaret.

"Kar fırtınası gelecek gibi görünüyor," diyor Norma, "hadi dönelim artık," demesini bekliyor.

"Üşüyor musun?" diye soruyor babaları birden.

"Evet, donuyorum."

Bir dakika anlamında parmağını kaldırıp kapıyı açıyor. Kaputa sıkı sıkıya tutunarak buzun üzerine basıyor, bagaja kadar zar zor gidip uzun uzun ceplerinde yedek anahtarlarını arıyor. Norma battaniyeyi çıkaracağını biliyor, gerek yok demenin hiç faydası yok. Ona motorun üzerindeki anahtarları vermeye hazırlanırken, babalarının elindeki anahtarların yere düştüğünü duyuyor, birkaç saniye geçmeden tekrar düşürüyor. En kolayı Norma'nın gidip bagajı açması olacak, ama o haldeyken işini elinden almaya cesaret edemiyor. Lou'nun söylediği bir şey geliyor aklına. Geçen gece mutfakta otururlarken, anneleri televizyon odasından, 'Biraz daha kahve,' diye seslenmiş, Lou da viski şişesini dolaptan çıkarırken, "Yetişme şeklimize bakılırsa içimizden birinin normal olması bile şaşırtıcı," demişti. Kendisini kastettiğine hiç şüphe yoktu.

Babaları ön kapıyı açıyor. Yüzünde bir zafer ifadesi var. Boğuk bir sesle, "Bu seni ısıtır," diyerek koltuğa oturuyor.

Norma iç geçiriyor.

"Şşşt," diyor.

Battaniyeyi Norma'nın bacaklarına örtüp düzeltiyor.

Norma son derece tedirgin oluyor, ama onu incitmekten de çekiniyor. Babaları çok ağır, abartılı ve beceriksiz hareketlerle düzeltmeyi sürdürüyor. Norma pencereden dışarı bakıyor.

Elini battaniyenin altına sokarken yine düzeltir gibi hareketler yapıyor, nereye dokunduğunun farkında değilmiş gibi davranıyor. Soluk alışı hızlanıyor. Norma ise soluğunu tutuyor.

Norma'nın bacağını okşuyor. Bacaklarının üzerini, karnını.

Kazağının altını.

Norma nefesini bırakıyor.

Eli buz gibi.

Başı Norma'nın göğüslerine düşüyor.

"Yapma, diyor Norma fısıltıyla.

Eli her yerinde geziniyor.

"Lütten," diye fısıldıyor. "Baba!"

Birden yeni uyanmış gibi şaşkın gözlerle başını kaldırıyor. Norma bira kokan soluğunu hissedebiliyor. Üzerinden itince külçe gibi yan kapıya düşüyor.

Norma kapıyı açıp çıkıyor. Battaniye sol bacağına sarılı kalıyor, koştukça sallanıyor. Kurtulamıyor ondan. İki eliyle tutup atması gerekiyor.

Yolun sonunda koşmayı bırakıp arkasına bakıyor. Olduğu yerle araba arasında ortalarda bir yerlerde kalan battaniye bir hayvan gibi görünüyor. Ezilmiş bir leş gibi. Araba bir çukura giriyor. Battaniye, araba, tarlalar, hepsi orada kalıyor.

Kalp atışları kulaklarında uğulduyor, sanki çanlar çalıyor. Babalarının dokunduğu yerler yanıyor. Ceketini, kazağını çıkarıp alev alev yanan bedeniyle buzların üzerine uzanmak istiyor. Yüzünü elleriyle kapatıp birkaç dakika kendini iğrenti ve şaşkınlığın o derin karanlığına bırakıyor.

"Jimmy," diyor ellerinin arkasından.

Babaları ne yapıyor? Ağlıyor. Gözünün önüne onun pişmanlık içinde ağlayan yüzü geliyor. İçine bir sancı saplanıyor ve rüzgârda yakılmış bir kibrit gibi hızla her yanını sarıyor. Derken soğuğu hissediyor. Arabaya dönüyor, buğulu camların gerisinden babalarını seçebiliyor. Sigara içiyor galiba.

Kapıyı açıp bir dakika kadar binmeden bekliyor. Babaları küllüğe uzanıp sigarasını söndürüyor. Norma binene kadar da çoktan yana dönüp başını koluna dayıyor. Uyuduğuna inanmıyor Norma.

Kaloriferi kapatıp ön camı silmeden sürmeye başlıyor. Yolu hayal meyal seçebiliyor.

MÜZİĞE AYAK UYDUR

1968

Norma ertesi sabah o güne kadarki hayatının değerlendirmesini yapıyor, erkek kardeşlerinin ruhuna dua edip dilekler diliyor. Lou da onun bu haliyle dalga geçmeyi ihmal etmiyor.

Eski günlerini düşünmek içini rahatlatıyor, uzun zamandır bir kenarda bekleyen o eski halini. O gün kırlardan eve dönerlerken dikiz aynasında gördüğü güçlü biriydi. Bu, ne Tanrısal bir güçtü ne de bedensel. O eski sağduyusuydu yalnızca. Ona ek olarak bir de dayanıklılık. O andan başlayarak iki şeyden çok emindi. Birincisi anneleri gibi olmadığından, kendini her şeyden çekip işleri Lou ve Sandy'nin üzerine yıkmayacağından. İkincisi de bu yeni güç duygusuyla babalarının hakkından geleceğinden.

Onu aklına bile getirmemeye çalışıyor. Yalnızca aksak ayaklı bir gölge o. Lou, "Aksak ayağını kendini acındırmak için kullanıyorsun," diyor yüzüne.

"Belki bacağım tümden tutmaz olur," diye yanıt veriyor gururu incinmiş gibi.

Norma bu acıklı gözlerden etkilenmiyor. Artık ona hiç aldırmadığı için bağışlamayı da aklından geçirmiyor.

Ehliyetini alıyor, saçlarını kısa kestiriyor, kırmızı angora kazağı yeniden Sandy'ye veriyor. Rejim yapmayı da bırakıyor ve iki ayda on iki kilo alıyor.

Arkadaşları başkası olmaya özenmediği için onu övüyorlar. Ama aşırı rahat davranışlarına da kızıyorlar, tehlikeli buluyorlar, oysa zayıfken aynı davranışlara züppelik diyorlardı.

"Birbirimizden hiç ayrılmamalıyız," diye uyarıyorlar onu. "Ne demiştik sana?" diyorlar koridorlarda yalnız başına yürüyüp de ıslıklandığı zamanlar.

"Rahatsız olmuyorum ki, diyor Norma, gerçekten de olmuyor. Eski korkularının hiçbiri yok artık. Beden eğitimi dersinde sınıftaki kızlarla beraber soyunuyor, alay etmelerine aldırmıyor. Sınavlarda sınıfta yalnız olduğunu varsayıp sakin sakin yazıyor. Yazın çalışmak için bir hırdavatçıya başvuruyor ve işe alınıyor, dükkân sahibi becerikli oluşuna, eli çabukluğuna hayran kalıyor. Pazarları evi temizliyor. Akşamları geçide gidip köprünün altında trenlerin geçişini izliyor.

Bodrumun daha yarısı yapılmayı bekliyor, ama devam etmeye niyeti yok. Çamaşır dışında aşağıya inmiyor zaten. Babaları da inmiyor artık aşağıya. İçmeyi bıraktığı için oradaki buzdolabına gitmesi gerekmiyor. Zaten ayağı yüzünden merdivenlerden rahat inemiyor.

Temmuzda hastaneye gidiyor, bacağını kestireceğini söylüyor herkese, oysa niyeti yalnızca ayağını yıllar önceki, vurulmadan önceki haline geri getirmek.

Ameliyat başarısız oluyor, bunu öğrendiği an öfke krizleri başlıyor. Daha taburcu olmadan hastane ve işini iyi yapmamakla suçladığı doktorlar aleyhine dava açıyor. Günlük gazetelere mektuplar yazıp devlet soruşturması istiyor. Lou'nun doktora önerisi, 'Lobotomi yapın,' oluyor. Doktorlarsa ona yüklü bir para verip davadan vazgeçmesini sağlamayı yeğliyorlar. Paranın bir kısmıyla çalıştığı yerdeki arabalardan bir tane alıyor. Beyaz bir Oldmobile, 'Yosma tuzağı, diyor Lou buna, oysa o sıralar Bonbon Şekeri peşinde koşturduğu yok. Yine o eski haline dönüyor —barut gibi öfkeli, yasalara saygısız. Ama Lou'ya ya da Norma'ya dayak atmıyor, öfkeden en çıldırdığı anlarda bile. Dayaktan tümüyle vazgeçmiş görünüyor.

Lou bu ölçülü davranışların süreceğine inanmıyor. Yine de sürse iyi olacak, babaları açısından yani. Kendisine en son el kaldırdığında, yani Norma'ya araba kullanmayı öğretmeye başladığı gün, bir daha parmağını sürecek olursa onu öldürmeye söz vermişti içinden. Hatta hastanede yattığı günlerden birinde sığınağa inip duvardan onun II.

Dünya Savaşından kalma silahını almış, ranzada yattığını varsayıp kafasını koyduğu yere nişan bile almıştı. Tetiği çekebilir miydi bilmiyordu, ama bildiği en azından kendini artık o güçte hissettiğiydi.

Hastaneden çıktığından beri, ondan her azar işittiğinde silahı doğrultası geliyor, ama kendını tutuyor. Bazen hiç yokmuş gibi davranıyor, babaları işte en çok o zaman çileden çıkıyor. Norma tepkilerini küstahlıkla güç gösterisi arasında hassas bir çizgide tutmayı başarıyor.

Kardeşleriyle ilişkisiyse başka bir hikâye. Bir gün, hem yıllardır neden öyle davrandığını açıklamak hem de üçü arasında sohbet yaratmak için, "Bu ev tarihi bir yıkıntı üzerine kurulmuş ve bir zorba tarafından yönetilen tehlikeli bir ülkeye benziyor," diyor.

Norma ve Sandy soracak olsalar, yıkıntı anneleri. Ama sormuyorlar. Ah, Lou biliyor neden sormadıklarını. Hep onlara çektirdikleri yüzünden, özellikle de Norma'ya. Son günlerde o kadar da kötü değil aslında. Kendını tutuyor. Kimsenin kendisini sevmediğini düşünüyor, bunu düşünecek kadar hassaslaşmaktan da kaygı duyuyor. Norma'ya bulaşıkları yıkarken yardım ediyor, ama Norma öyle fazla müteşekkir davranmıyor. Aslında Norma'nın düşünmesi gerek ki Lou son kez kurulama bezini eline bir yıl önce almıştı. Lou eskiden Norma'yı bir günce kadar okunması kolay ve güvenilir bulurdu. Şimdiyse Norma da, Sandy de kapalı kitap gibiler. Yabancı dılde kitaplar. Çevrilmesi mümkün olmayan.

Babalarının bu soğuk havayı çok tehlikeli bulduğu kesin. Akşam yemeğinde onları ciddi ciddi birbirlerine düşürmeye uğraşıyor. "Lou, Sandy'nin söylediklerıne kızdıysan söyle. Açık açık konuş." Keyifli olduğu zamanlarda da hepsine şarkılar söyletıyor, kilise ıçın boş şişe toplamak gibi ailece yapılacak şeyler planlıyor. "Hadi, kıpırdanın bakalım," diye takılıyor. Lou muzip muzip gülerek kardeşlerine bakıyor, onlarsa Lou'ya bakıyorlar. Babalarının planladıklarına karşı çıkarken bile birlik yok aralarında. So-

numda Lou hevesini kaybediyor. 'Canları cehenneme!' diyor kendi kendine kararlılıkla, ama bu kararlılık çok yapay. Bir erkek arkadaşı olsun istiyor. Delice âşık olacağı biri.

Sandy, Rob'ı özlemiyor. İkiz kardeşini de. Başka yaşlı erkekleri de. Yalnızca birkaç hafta geçmeden yeniden başlayacağından, alışkanlık geliştirdiğinden korkuyor. Yine de bazen içinde nedensiz özlemlerle sancılar hissetse bile, bunları o eski yoldan gidermeyi istemiyor. Artık o zamanlar yaptıklarının iyi olmadığından çok emin: Bütün o yalanlar, gizlice kaçışlar, tehlikeli kaçamaklar; kısa etekleri yüzünden babalarının dalga geçerek, 'Köhne bir otele mi gidiyorsun?' demeleri, gerçekten köhne bir otele gitmek üzere yola koyulacağını babasının aslında bilmemesi, kimseyle çıkmamasının arkadaşları arasında ciddi bir merak konusu oluşu. İçlerinden biri, "Bilmen iyi olur diye düşündüm. Orada burada lezbiyen olduğun söyleniyor," diyor. Sandy'nin ödü patlıyor, hemen telefonu kapıp birkaç kez çıktığı bir çocuğu arıyor, dev gibi bir çocuk, kendisini bowlinge götürmesini istiyor.

Rob'dan ayrıldıktan sonra sık sık bu çocukla çıkmaya başlıyor. Adı Dave. Ondan iki yaş büyük, boyu da iki karış. Lise iki veya üçte okuyor, futbol oynuyor.

Eline ne geçse onarabiliyor. Okuldan sonra, babasının elektrikli aletler dükkânının onarım bölümünde çalışıyor. O da Sandy gibi çalıştığı yerde kendini hemen belli ediyor. Sandy bunu fark eder etmez sutyenini açmasına izin veriyor.

"Teşekkürler," diyor çocuk.

Göğüslerine daha önce hiç erkek eli değmediğini düşünmesini istiyor. Gidip herkese, 'Lezbiyen değil, ama basit bir kız da değil,' demesini bekliyor. Ama çocuğun kocaman elleri göğüslerini yumuşacık sararken, onunla yatsa bile aynı şeyi düşüneceğini anlıyor.

Yine de birkaç gün sonra elini 'orasına' koyup koyamayacağını sorduğunda, "Hayır," diyor.

"Peki," diyor o da. Hiç kırılmadan, kibarca. Onu çok uzun zaman engelleyemeyeceğini bilse de bu yeni duyguyu, sevişmeden sevildiğini hissetmeyi seviyor.

Dave, Sandy'yi evinden almakta ısrar ediyor. Sokağın başında beklemeyi ya da (Sandy'nin ikinci önerisi) bir restoranda buluşmayı kendisine yakıştıramıyor. "Annenin içki sorununu biliyorum," diyor yüreklilikle.

Olabilir, ama babalarını tanımıyor. Sandy aylarca, Dave'le çıkacağı her gece, antrede bekleyip araba evin önüne yanaşır yanaşmaz dışarı koşuyor. Bir gece Dave, Sandy daha odasında hazırlanırken, yarım saat erken geliyor ve Sandy davranmadan babaları açıyor kapıyı.

"Ne var?" diyor çocuğu tehdit eder gibi.

"İyi akşamlar efendim," diyor Dave. "Sandy'yi almaya geldim."

"Öyle mi?" diye bağırıyor babaları.

Sessizlik. Sandy, babalarının şaşkınlıktan konuşamadığını tahmin edebiliyor. Sandy o yaşa kadar arkadaşlarının, kız veya erkek, eve uğramalarına engel olmaya çalışmıştı. İçgüdüleri öyle yapmasını emrediyordu. Tam odasının kapısını açıp, "Arabada buluşalım," diyecekken babaları, "İçeri gir!" diye gürlüyor.

"Teşekkürler," diyor Dave. "Galiba biraz erken geldim. Kusura bakmayın."

"Adın neydi senin!" diyor babaları hâlâ bağırarak.

Dave de adını bağırarak, üzerine basa basa söylüyor; tam Sandy içinden, 'Allahım sen koru,' derken babaları yalnızca yüksek sesle, "Bizim işyerinde de bir Dave var," diyor. Sandy odasının kapısını kapatıyor, saçındaki bigudileri çıkarmaya başlıyor.

Holden telaşla koşarak geldiğinde babalarını rahat ama hâlâ şaşkın buluyor. "Hazırsın galiba," diyor bağırarak.

Çizmelerini giymek için iskemleye oturuyor. Babalarının yıllar önce elektrik süpürgesini fırlatarak açtığı delik tam karşısında. Dave'e onun neyle açıldığını nasıl anlata-

cak? Babaları çimleri saatlerce buduyor, ama o deliği hâlâ kapatamadı.

"Hazırım," diyerek kalkıyor Sandy. "Hoşçakal."

Babaları Dave'in omzuna vuruyor. "Grup sekste iyi eğlenceler!" diyor, Dave gülüyor.

"Keşlerden uzak durun ha!" diyor sonra takılarak.

Bu kez Sandy de gülüyor. Babalarının bu kadar iyi davranmasına şaşıyor. Belki Dave'in saçları da kendisininkiler gibi fırçaya benzediğindendir. Babalarına bakıyor. 'İşte hep böyle olması gerek,' diyor içinden –şakacı, samimi– savaş yıllarında anneleriyle tanıştığında olduğu gibi.

* * *

Lou rüyasında kendini Dover'in Beyaz Kayalıkları olduğu söylenen bir yerin eteğinde görüyor. Yanında İngiliz aksanıyla konuşan, her parmağı yüzüklü bir oğlan var. Yarı uykuda, yarı uyanık görülen bir rüya bu. Bu rüyaya yüzüklerin neden olduğunu anlıyor. O oğlan Tom olmalı ve Lou, onu John Lennon yerine Ringo Starr'la karıştırmış olmalı.

Tom okula yeni geldi. Tom Fenton. Thomas. T.F.Tom ve Lou. T.F. ve L.F. Lou her yere, bütün defterlerine, ayakkabılarının altına bunu yazıyor, silgisinin üzerine yazıp kâğıda basıyor. İğneyle bileğine yazıyor: Kandan noktalarla T.F.; bir gece kendini iyice kaptırıp karnına jiletle iki çizgi çizerek T yazıyor. Onu sevdiğini sanan kızların hiçbiri o John Lennon suratının, tel çerçeveli gözlüklerinin ve İngiliz aksanının ötesini göremiyor, Lou bundan emin. Gördüğü, hayran olduğu, gözlerindeki o sakin ifade. Kendisinde de aynı bakışların olduğunu düşünüyor.

İngilizce dersinde aynı sınıftalar. Öğretmenlerinin yere göğe koyamadığı Robert Frost'a Tom, üçüncü sınıf bir şair diyor. 'Geceyle Tanıştım' şiirinin insanın insana zulmü değil, insanın içindeki hiçlik üzerine yazılmış olduğu-

nu söylüyor. Koridorlarda çoğunlukla kütüphaneden aldığı kitapları okuyarak tek başına, ciddi ciddi dolaşıyor.

Lou, daha hiçbir kıza çıkma teklif etmediğini söyleyince Sherry, "On dolarına iddiaya varım ki homo bu," diyor. Sherry okuldan ayrıldı, yaşını büyütüp On Dokuzuncu Delik'te, golf kulübünün restoranının barında, garsonluğa başladı. Sherry Ingilizlerin ya tümüyle ya da yarı yarıya homo olduklarını söylüyor. "İnan bana," diyor.

Lou önce bu korkunç gerçeği duymak istemiyor. "Tom hariç," diyor. Eşcinsellerin fazla neşeli ve mutlu göründüklerini biliyor. Bu Tom'a uymuyor.

Sherry baş ve işaretparmaklarıyla bir delik yapıp öbür elinin işaretparmağını içine sokup çıkarıyor. "Öğrenmenin tek bir yolu var," diyor.

"Biraz zaman geçsin," diyor Lou.

Aynı şeylerle ilgileniyormuş gibi yaparak Tom'un dikkatini çekmeye çalışıyor. Bütün ipuçları (Sandy'nin moda dergilerine bile bakacak kadar alçaltıyor kendini, Jean Peters'ın *Aşk Çeşmesi* filminde Louis Jourdan'ı ayartmak için yaptıklarını hatırlıyor) bir araya gelince 'Aynı Şeylerle İlgilenmek' formülü ortaya çıkıyor. Kütüphaneden onun elinde gördüğü kitapları alıyor: *Siddhartha, The Fountainhead, Wallace Stevens'ın Seçme Şiirleri.* Bunları dolaşırken okuyor. Tel çerçeveli bir gözlük alıyor. Onun okul çıkışı eve dönerken sigara içtiğini görünce o da koridorlarda sigara içmeye başlıyor.

İki şey içini rahatlatıyor. Bir, başka kızlara da baktığı yok. İki, o kızların hiçbiri kendisi kadar zeki ve rahat değil. Onu ayartmak için her şeyi yapabilir. Her şeyi.

* * *

Stella, yıldız demektir, *Arzu Tramvayı*'nı gören herkes (ki Norma üç kez izledi) bunu bilir.

Stella'nın ailesi acaba o filmdeki kız yüzünden mi ona bu adı vermiş, yoksa doğduğunda göz kamaştırdığı için

mi? Norma hep bunu düşünüyor, merak ediyor. Stella onun rüyalarındaki kız. Okuldaki çocukların yarısının da rüyalarını süslediği kesin. Ama hiçbiri onunla çıkmaya cesaret edemiyor. Stella'nın boyu 1.80'den fazla, saçları sapsarı ve beline kadar uzun, yüzü bir bebeğinki kadar güzel. Ailesinin neden bu şansı zorlamak istemediği belli (Stella tek çocukları). Ona tapıyorlar adeta. Tatillerde Karayipler'e götürüyorlar. Norma, Stella hakkında hemen her şeyi, dışarıdan olabildiğince biliyor.

Şükran Günü tatilinden sonra, Norma kafeteryada sırada Stella'nın arkasına geçmeyi başarıyor. Bütün istediği, hayal ettiği bu Norma'nın. Hep bunu düşlediği halde fazla umutlanmıyor.

Stella bir haftadır yoktu, Jamaika'daydı, güneşten çok fena yanmış. Süt paketini almak için uzanan zarif eli su toplamış. Norma bunu görünce iç geçiriyor, Stella da duyup dönüyor ve ona bakıyor.

Norma kıpkırmızı kesildiğini hissediyor. Aylardır böyle kızarmamıştı, bunu yendiğini sanıyordu. "Eline kalamin yağı sürmen gerek," diye mırıldanıyor.

"Efendim?" diyor Stella. Saçlarını arkaya atıyor.

"Kalamin yağı."

Stella ses çıkarmıyor.

"Acıyı dindirir, soyulmayı da önler," diyor Norma. Birden utanıp omuz silkiyor. "Yalnızca bir öneri."

Ama Stella çok ciddiye alıyor. Başını yana eğip "Reçetesiz alınır mı?" diye soruyor. Fiyatını soruyor. Sonra da , "Ah, çok teşekkürler," diyerek Norma'ya öyle muhteşem, öyle tatlı gülüyor ki, Norma içinde unuttuğunu sandığı bir sancı, bir erdemli olma dürtüsü hissediyor, Stella'ya evden bir şişe kalamin yağı getirebileceğini söylüyor.

"Ah, olmaz!" diyor Stella. "Yani çok teşekkürler, ama sizinkini bitirmek istemem." İncecik, yanık eli Norma'nınkine değiyor. "Bak ne yapalım?" diyor. "Eve beraber yürüyüp yolda bir eczaneden alalım."

Çok iyi arkadaş oluyorlar. Bu Norma'nın başına gelen en şaşırtıcı şey. Ders bitiminde o muhteşem kız Norma'nın dolabının yanında bekliyor, Norma eve onsuz gitmiş olabilir mi diye telaşla etrafına bakınıyor. Hiç olur mu?

Stella'nın huyu, rengi, güzelliği Norma'ya Sandy'yi hatırlatıyor. 'Seni çok seviyorum,' derdi eskiden Sandy. "Harikasın sen," diyor Stella da, Norma bir matematik problemi çözünce ya da beden eğitiminde diski herkesten uzağa atınca. Stella, Norma'nın kolundaki kaslara dokunuyor, hayranlıkla sıkıyor. Kendi enfes saçlarının hep dolaştığından, her şeyin içine girdiğinden yakınarak Norma'nın saçının çok kullanışlı olduğunu, annesi izin verse kendisinin de öyle kestireceğini söylüyor.

"Sakın yapma bunu!" diyor Norma.

Birlikte yürüdüklerinde Stella bazen onun elinden tutuyor.

* * *

Dave'in babasının arabasının ön koltuğunda (çünkü arka koltuk, Waring marka blender kutularıyla dolu) ikinci filmin başında Sandy ile Dave o işi sonuna dek yapıyorlar.

Sandy vajinasını kasıp (Dave'inki boyundan umduğu kadar büyük değil) acı çığlıkları atıyor. "Özür dilerim," diyor Dave. "Üzgünüm! Üzgünüm!" Sandy filmi izliyor. Sütçüleri yiyen canavar bir bebek var filmde.

Bebeğin doğumunu ve hava boşluğundan kaçışını gösteren ilk birkaç dakikada Dave, Sandy'nin içine giriyor ve boşalıyor. Gözlerini açtığı an (bebeğin tam günışığına çıktığı sahne) araba ekrandan yansıyan ışıkla yıkanıyor. Sandy'ye öyle müteşekkir bakışlarla bakıyor ki, Sandy hemen o an tekrar yapmaya hazır hissediyor kendini.

Fakat yapmıyor. Koltuğa birşeyler damladığını hissederek kâğıt mendillere uzanıyor. Hazırlıklı gelmişlerdi. Bu

büyük geceyi flörtlerinin tam üçüncü ay dönümüne denk getirmişlerdi. Sandy'nin âdet kanamasının da ilk gününe, tabii Dave bu kısmı bilmiyor.

"Hayat işte," demişti Dave, Sandy'nin, Niyagara Şelaleleri de dahil, bütün sırlarını dinleyince. Ona eline silah alıp insanları vurabileceğini de söylese yine iki kolunu upuzun açıp sarılarak hayat işte, diyeceğine adı gibi emin. Yine de ona kel kafalı, evli ve kaderin tecellisi olarak isimleri hep R ile başlayan adamlarla ilişkilerini anlatmaya gerek görmüyor. Dave'in de sırrı var, bir kez kan verirken bayılmış; Sandy, bir ağacın devrilişi gibi bir gümbürtü hayal ediyor. Yine de kendi kendine, 'Onu daha şimdiden incitmenin âlemi yok,' diyor.

Dave evleneceklerini sanıyor. Mezun olduktan sonra dükkânın üzerindeki dairede yaşayacaklarını, kendisinin onarım kısmında, Sandy'nin de gebe kalana kadar kasada çalışacağını planlıyor. Hem de Sandy'nin yıl sonunda okuldan ayrılıp biriktirdiği paralarla üniversitede moda ve tasarım eğitimi görmeyi hayal ettiğini bildiği halde. Ya üniversiteden kabul gelmeyeceğine ya da o gün gelince vazgeçeceğine inanıyor olmalı. Ya da kabul edilmenin ne anlama geldiğinden gerçekten haberi yok. Ona çizimlerini gösterdiğinde tek söylediği, "Sen kendi giysilerini dikersen çok tasarruf ederiz," oluyor. Sandy de fazla üzerine gitmemeye karar veriyor. Nasılsa yakında kalbi kırılacak. Kabul gelse de gelmese de sevmediği biriyle evlenemez. O arada kendisini hayatının sonuna kadar birlikte yaşamayı isteyecek kadar (evli olanlar istememişti bunu) seven biri için yapabileceği en kolay şey, o işi yapmasına izin vermek.

"Şu kana bak!" diyor Dave, kâğıt mendilleri ışığa tutarak. Hem endişeli, hem de gururlu.

Sandy filmi izliyor. Şu an bir yakın çekim var, bebeğin ilk yakın plan görünüşü. Uzaktan sevimli görünüyor bebek. Ama yaklaştıkça gözlerindeki sapıklık fark ediliyor. Kamera kocaman açılmış ağzında, burun deliklerinde, siyah-kırmızı bir tünelde –yani yutulan sütçünün gittiği yerde– dolaşıyor.

Dave de ekranı izlemeye koyuluyor. "Doğum kanalı," diyor bilgiç bilgiç.

Sandy kahkahalarla gülüyor.

"Ne var?" diyor. Sandy konuşamıyor, yalnızca başını sallıyor. "Söylesene," diye gülüyor o da, "nedir komik gelen?"

Söylemiyor. Kahkahadan fırsat olmuyor, ayrıca neyin komik geldiğini de bilmiyor. Ekranı işaret ediyor, birkaç dakika içinde hatasını kendisi anlasın diye.

* * *

Müdür yardımcısı Lou'yu koridorda sigara içerken yakalıyor ve okuldan uzaklaştırmakla tehdit ediyor. Aynı gün İngilizce dersinde de Tom, Charlotte Corday'in bir azize olduğunu söyleyince, Lou ertesi gün okula ekmek bıçağıyla geliyor ve müdür yardımcısı bir daha tehdit edecek olursa kullanacağını herkese yayıyor. Bütün cesaretini toplayıp bir kabadayılık gösterisine kalkışıyor, tam müdür yardımcısının kapısının önünde sigara yakıyor.

Arkasından Tom'un geldiğini fark etmiyor. Bir el uzanıp ağzından sigarasını çekince müdür yardımcısı geldi sanıyor. "Değmez buna," diyor Tom.

Dili tutuluyor.

Tam sigaradan bir nefes çekiyor. "Birisine kafa tutmak istiyorsan," diyor, "Washington'a git. Nixon'ın kapısına dayan." Sigarayı yere atıp kahverengi süet çizmelerinin tabanıyla söndürüyor. "Cennet yolunu kapatma."

"Hiç şansım yok," diyor Lou, cenneti kastederek. Kahkahası çok tiz ve deli gibi çıkıyor. "Neyse," diyor attığı kahkahaya sinirlenerek, "biraz daha alıştırma yapmam lazım," ve çantasındaki bıçağı çıkarıp müdür yardımcısının kapısının yanındaki tahtaya saplıyor. Ve hayran hayran bakıyor bıçağa.

Tom, onu kolundan tutuyor. "Gidelim," diyor usulca. Koridor boyunca sürükleyerek yan kapıdan dışarı çıkarı-

yor. Karşı koymadığı halde hâlâ kolundan tutarak park yerine, köşedeki hippivari kırmızı Volkswagen'e götürüyor. On kapıyı açıyor. "Bin," diyor, sonra önden dolaşıp sürücü tarafındaki kapıyı açıyor, kitaplarını arka koltuğa fırlatıp biniyor.

"Bu senin mi?" diye soruyor Lou şaşkın.

"Hayır." Dik dik bakıyor, çakmağı çalıştırıyor.

"Kimin öyleyse?"

"Bilmiyorum. Kapıları açıktı."

"Ya!" diyor Lou neşeyle, ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını ön tarafa uzatıyor. Etekleri açılıyor, baldırları görünüyor. Bir gece önce bacaklarındaki tüyleri tıraş ettiğine, müdür yardımcısını bıçaklamak zorunda kalmadığından çok daha fazla seviniyor.

Tom sigarasını arabanın çakmağıyla yakıp sonra o sigarayla bir tane daha yakıyor. Getirip ağzına koymasını bekliyor Lou, ama hiç bakmadan eliyle uzatmasına da, sanki buna alışıkmış gibi şaşırmıyor.

Lou, anahtarı üzerinde olduğu için arabayı çalmayı öneriyor, sonra da kendi evlerinin önünde durup babalarının silahını almayı ve Washington'a gitmeyi. "Deli kız," diyor ona. Sesindeki hayranlığı sezebiliyor Lou. Bundan cesaret alıp "Sen esas annemi gör," diyor.

Tom motoru çalıştırıyor, ama yalnızca kalorifer için, bir yere gitmek için değil. Tekrar Nixon'dan söz ediyor. "Nixon istese Vietnam Savaşını yarın bitirir," diyor, "ama o mafya kafası yüzünden yapmıyor." Nixon'ın tam bir hıyar olduğunu söylüyor. Sigarasından emer gibi nefesler çekip öfkesinden öldürebilecek gibi bakıyor, Lou ise aşktan sarhoş. Onun öfkesi kişisel, babalarıyla, kendi yaşamındaki haksızlıklarla ilgili. O andan sonra Nixon ve Vietnam konusunda da öfkelenmeye karar veriyor. Savaş konusunda. "Dünyada iyi savaş yoktur," diyor Tom. "Benjamin Franklin."

Lou pencereden dışarı bakmasını fırsat bilip onu iyice yakından inceliyor. Bir cüce kulağını andıran sağ kulağını,

yer yer kızıl tüylü favorisini, o asıl burnunu. Bundan daha mükemmelinin olamayacağını düşünüyor. Aynı zamanda da zihnini toparlayıp savaşla ilgili okuduklarını, geçen yıl İngilizce'de inceledikleri şiirin ilk ikı satırını hatırlamaya çalışıyor: Wilfred Owen'ın şiiri, 'Silahlar ve Çocuk.' Ezberden okuyor:

"Bırakın dokunsun çocuk bu keskin süngüye
Çeliğin soğuğunu duysun, kana doymaz açlığını."

Ama aklı aslında hep Tom'un ona dokunup dokunmayacağında, öpüp öpmeyeceğinde. Ona çıkma teklif edip etmeyeceğinde.

Üç on beş zilini duyunca arabadan ınmek zorunda kalıyorlar, Tom birdenbire, "Neden bu gece bize uğramıyorsun? Benimkiler dışarıda olacaklar. Keyfimizce davranabiliriz."

Eve koşarak gidiyor. Yolda sakat bir köpeği gezdiren tek kollu bir adam görüyor. Köpeğe acıyor daha çok. Adamın onu tekmeleyip sakat bırakmış olabileceğini düşünüyor. 'Tek kollu olduğu için kompleksten sapıtmış olabilir,' diyor içinden. 'Tom kusursuz,' diye düşünüyor, onun için de güveniyor ona, kibar sayılmaz, orası bir gerçek, ama bundan çok daha fazlasına, çok daha iyisine sahip: akıllı, geniş görüşlü.

Banyo yapıp bacaklarını tekrar tıraş ediyor. Sonra da duş alıp saçlarını yıkıyor, küveti doldurup Sandy'nin yasemin kokulu yağıyla bir daha yıkanıyor, daha önce görmemişti bu yağı, yeni olmalı. Sonra saçlarını artık soğumuş olan suda bir daha yıkıyor.

Hem mutlu, hem korkuyor, yoksa yalnızca korku mu bu, emin değil. Çok aşırı mutluluk ve korku onda hep aynı etkiyi yapıyor. Bildiği tek şey şu: Cinsel deneyimsizliğini biraz olsup kapatmak için tertemiz olmaya çalışıyor. O güne dek bakire olmaktan hiç rahatsızlık duymamıştı. Şimdiyse bu azap verici bir sorun halinde önüne dikiliyor.

Okuduğu bütün o pornolara ve Sherry'nin anlattıklarına karşın öpüşmeyi bile bilmiyor.

Tom onu nasıl biri sanıyor acaba? Küfürlü konuşmaları ve ekmek bıçağıyla onu yanılttığına çok pişman. Düşüncelerini okuyacak izler bulmak için Tom'un yüzünü gözünün önüne getirmeye çalışıyor, ama canlandırabildiği yalnızca Lennon'ın *Revolver* albümünün kapağındaki yüzü.

Yine de sevdiği insan o. Tom. Emin olmak için karnına jiletle çizdiği haçın üzerindeki kabuklara bakıyor. Sevgisine karşılık verecek olursa bu haçın ne anlama geldiğini anlatacak ona.

Tom ona şöyle bir bakarak, "Geldin mi?" diyor ve yürüyor. Lou da peşinden koridoru, mutfağı geçiyor, bodrum merdivenlerini iniyor.

Lou, orada İngiltere'ye ait tek şeyin merdivenin üzerinde çapraz asılı iki kılıç olduğunu fark ediyor. Eliyle dokununca plastik olduklarını anlıyor. Başka insanların evlerinde hep duyulan o çürük kokusuna benzer koku, normal bir evde hep olduğunu düşündüğü, ama şu an pişmiş et kokusu olduğunu iyice anladığı o koku da olmasa bu evin kendi evlerinden pek farkı yok. Kendi evlerinde, sosu dışında, et hep pişmiş konserve olarak yeniyor.

Tom merdivenin bitiminde durup pantolonunun cebinden bir anahtar çıkarıyor, kapıyı açıyor. Bu, Lou'ya Lance Nipper'ın apartmanın çamaşırhanesinin kapısını açışını ve çiviyle içini deşişini hatırlatıyor, titremeye başlıyor, o kadar küçük yaşta nasıl bu tacize uğradığını aklı almıyor. 'O an ile bu an arasıntaki tek fark suç ortaklığı duygusu,' diyor içinden. Tom'a kapının neden kilitli olduğunu soruyor. "Kimse girmesin diye," diye yanıtını alıyor. Tom bir kibrit yakıyor.

Önce yatağı görüyor Lou. Tom sırayla bütün mumları yakıyor. Masanın üzeri, kitaplık, pencere içi hep kola ve bira şişesi dolu. Mum ışığı Lou'ya sığınak ışığını hatırlatı-

yor. Kapalı yerde olma korkusu yaratıyor. Tom kitaplığın önüne çömelip en alt raftaki plakları karıştırmaya başlıyor. "Sen otursana," diyor Lou'ya.

Bir tek yatak var. Lou önce ceketini çıkarıyor, aldırmaz bir tavırla yere bırakıveriyor. Yatağın ucuna, Tom'dan uzağa oturuyor, sırtını tahta panelli duvara yaslıyor, dapdaracık jean pantolonunun içinde bacakları bir insana ait olamayacak kadar uzun ve ince görünüyor (son dakikada Sandy'ye jean pantolonunu daraltırmıştı). Bu halde beğenecek mi acaba onu? 'Umurumda bile değil,' diyor içinden. Geldiğinden beri hissediyor bunu, bütün bakirelere mi özgü bu duygu, yoksa yalnızca kendisine mi, şu anda kaçıp gitmek için yeterli neden var mı bilmiyor. Şu an onu sevdiğinden de emin değil zaten.

Tom bir plak koyup ayağa kalkıyor, kitaplığa dayanıp yüzünü Lou'ya dönüyor. Bob Dylan'ın bir plağı, sesinden tanıyor Lou, şarkıyı bilmiyor. "Keşke burnu biraz daha küçük olsa," diyor.

"Şarkıyı dinle," diye homurdanıyor Tom.

Lou'nun kalbi güm güm atıyor. Mumların alevi iyice yükseliyor. Tom o şarkı ve ondan sonrakinin büyük bir bölümü boyunca ayakta kollarını kavuşturmuş duruyor, kaşları çatık, gözleri tam önüne, boşluğa takılı. Sonunda konuşuyor, "Dylan günümüzün az sayıda akıllı söz yazarından biri," diyor ve iki sigara yakıp birini ona veriyor; şarkı sözü yazarlarından söz etmeye başlıyorlar. Lou, Lennon'a hayran olduğunu söylüyor, Tom'a ne kadar benzettiğini ekliyor. "Bence benzemiyoruz," diyor Tom umursamaz bir tavırla. Lennon'a "Dâhi olduğunun farkında olmayan bir dâhi," diyor, yine de seviyor. Ardından dâhilik üzerine bir nutuk çekmeye koyuluyor. Odayı üç koca adımda arşınlayıp yatağın öbür ucuna pervasız uzanıyor, derken ayağa fırlayıp plağın arka yüzünü koyuyor ve turlamaya başlıyor. Lou ise tedirgin, uysal ve kapalı yerde bulunmaktan hafif terli, onun ilk adımı atmasını bekliyor. Komodinin üzerinde ufak bir pipo, çocukların köpük çu-

buklarına benzer bir pipo görüyor, hemen gidip eline alıyor.

Tom geldiklerinden beri ilk kez gözlerinin içine bakıyor. "Haşhaş içmek ister misin?" diye soruyor.

"Tabii," diyor Lou, hep içermiş gibi.

Tom pencereyi birkaç santim açıyor. Soğuk hava pervazın üzerindeki mumların alevini titretiyor. Yatağın üzerine, Lou'nun yanına oturuyor, kolları birbirine değiyor. Lou gözlerini Tom'a dikiyor, Tom ise gözlerinde hain bir pırıltıyla pipoyu yakıyor, bu çocukta düşlediği her şey var. Şu an onu sevdiğini söyleyebilir. O ne yaparsa aynısını yapıyor. Derin derin nefes çekip, dumanı içinde tutuyor. Öksürmeye başlayınca Tom sırtına vuruyor.

Ona bu kadar yakın olmak, dudaklarının dokunduğu yere dudağını sürmek, onunla yasaları çiğnemek, âşık olduğunu hissetmek, daha önce içindeki aşk duygusunu başka duygulara (çoğunlukla öfkeye) döndüren o şeyi –o tutukluğu, o tuğladan duvarı, o kuşkuyu– hissetmemek bu ânı hayatının en değerli ânı yapıyor. Aşktan başı dönüyor. Yastıkların üzerine bırakıyor kendini.

Tom başka bir Bob Dylan plağı koyuyor. Kitaplığın yanında durup Sigmund Freud'dan, kadınların rahimlerinden dolayı içgüdüsel olarak çanta taşıdıklarından söz ediyor. Mum alevi titriyor. Lafları ağzının içinde geveliyor. Lou ciğerlerinin üzüm taneleri kadar küçüldüğünü, pencereden içeriye dolan, ağzına kadar giren buz gibi hava dalgasının bile onları körükleyemediğini hissediyor. "Taş kesildim," diyor içinden. Kaç dakika geçtiğini bilmiyor. Kafasını kemiren bir düşünceyi çıktığı yere kovalamaya çalışıyor, ama düşüncenin, yani o gece onunla sevişecek mi ya da en azından öpecek mi düşüncesinin, gerçekleşip gerçekleşmeyeceği aklını kurcalıyor.

Tom ön kapının açıldığını duyar duymaz haşhaş paketini ve pipoyu kitapların arkasına atıp pencereyi kapatıyor. Mumları üfleyip tepedeki ışıl ışıl lambayı söndürüyor. Bir film izlenmiş de bitmiş gibi.

"Hadi gidelim," diyor Tom.

Yukarıda, mutfakta, daha şapkalarını çıkarmamış iki ufak tefek, korku dolu bakışlı insanla karşılaşıyorlar. "Anne, Baba-Lou Field," diye mırıldanıyor. Tom yanlarından geçerken.

Lou'ya kaygıyla gülümsüyorlar, baba daracık jean pantolonuna bakıyor. "Meraklanma," demek istiyor Lou ona, "bir bok olmadı." Antrede sessizce ceketini giyiyor. Tom onun için kapıyı açıyor.

"Hoşçakal," diyor Lou aldırmaz bir sesle, ondan da aynı şeyi bekliyor.

Ama Tom gizli bir anlaşma havası içinde, "Yarın okulda görüşürüz," diyor, Lou, onun ellerinin saçlarının ucunda gezindiğini hissediyor.

Uyumasına imkân yok. Küçük ışığını yakıp birkaç gün önce kütüphaneden aldığı Wallace Stevens'ın kitabını okumaya başlıyor. Üç şiiri ezberliyor. Ertesi gün öğle yemeğinde Tom masasına geliyor, birlikte yiyorlar. Bütün kızlar öfkeden kuduruyor. On yıl da geçse o çaresiz bakışları hep zevkle hatırlayacak. Sözü Wallace Stevens'a, özellikle de ezberlediği o üç şiire getiriyor: 'Siyahın Hâkimiyeti', 'Hiçlik Tüm Çıplaklığıyla Bahar Yolculuğunda' ve 'Gecelikli Kız', çok uzun aradan sonra hatırlamaya çalışır gibi yapıyor. Bu şiirleri başlıklarındaki cinsellik çağrışımlarından ve satırlarının nispeten kısa oluşundan dolayı seçmişti, ama Tom bu satırların onun için ne ifade ettiğini bir türlü kestiremiyor.

"Tavus kuşları, Afrodit ve duyuların uyanması," diyor Tom. "Bu üçünün ne ortak yanı var? Freud olsa nasıl açıklardı?"

O günün sonunda ikisinin çıktığı söylentileri yayılıyor. Lou da yalanlamıyor. Tom'un da kulağına gitmiş ve etkilenmiş olmalı, çünkü her öğlen onunla birlikte yiyor. Bazı günler dolabının yanında onu bekliyor, eve birlikte yürüyorlar. Kapısı açık bir araba bulunca içine girip haşhaş içiyorlar, haftada bir kez de, Tom'un annesiyle babası

şehirdeki İngiliz Barına gidince, bodrumdaki yatak odasında içiyorlar.

Hep okuduklarından söz ediyorlar. Lou, ona yetişebilmek için gece ikiye, üçe kadar kütüphaneden aldıklarını okuyor. Hep yorgun hissediyor kendini. Yalnızca gece geç yatmaktan değil, hep onun hoşuna gideceğini düşündüğü şekilde, yani dünya olaylarıyla müthiş ilgili ve öfkeli davranmaktan da yorgun. Sherry'ye yattıklarını söylüyor, ama bir ay olmasına karşın onu dudağından bile öpmüş değil. Bazen ayrılırken yanağına şöyle bir dokunuyor, bir kere de aynı şemsiyeyi kullanırken kolunu omzuna atmıştı. Ondan hoşlandığı belli (birlikte olduğu tek kişi o), ama âşık olup olmadığından emin değil Lou. Belki de biraz ağırdan alıyor. Belki Lou'nun bilmediği flört kuralları var.

Belki de neden Lou? Bu fikir hoşuna gitmiyor, çünkü erkeklerin kendisini çekici bulduğunu biliyor. Sandy'nin mini eteğini giyince işçiler hep laf atıyor.

"Allahın cezası ne istiyor?" diye bağırıyor. Lou aynanın karşısında, cinsel deneyiminin olmayışıyla ilgili korkusundan eser yok artık.

Hayallerinde ilk adımı hep kendisi atıyor. O kadar çok fırsat oluyor ki onu öpebileceği. Cesaret edememesinin nedeni reddedilme korkusu değil (her türlü küçük düşmeye hazırlıyor kendisini, sonradan pişman olup öfkelenmeye de), sevecek başka kimse bulamama korkusu.

* * *

"Cennet bu olmalı," diyor Norma, Stella'yla birlikteyken. Bazen Stella'nın bir melek olduğunu düşünüyor. Öyle çok neden var ki bunun için, Norma artık dua etmiyor, ama Tanrıya ve mucizelerin varlığına hâlâ inanıyor.

Stella çok güzel, kusursuz. Melekleri andıran saçları pırıl pırıl omuzlarından aşağı dökülüyor, cildi süt gibi duru, pürüzsüz, dişleri bembeyaz ve düzgün. Hep bebe pudrası kokuyor. Norma öteden beri meleklerin uzun boylu

olduğuna inanıyor. Öylesi kusursuz bir varlık, hiç kuşku yok uzun boyludur.

Stella, (daha başka türlü düşünmesi öğretilmediği için) "Bütün insanlar temelde iyidir," diyor. Annesiyle babası onu 'tavşancık' diye çağırıyorlar. Her yanlarına gelişinde heyecana kapılıyor, ayağa kalkıp onu kucaklıyor, öpüyorlar. İkisi de orta boy ve kiloda, kumral, herhalde böyle bir kız yaratmış olduklarına inanamıyorlar.

Stella beş yaşındayken çok sevdiği amcası ölmüş. Annesiyle babası acılarını gizlemiş, ona amcasının bir dünya turuna çıktığını söylemişler. Hatta eve düzenli olarak yabancı ülkelerden kartlar gelmesini sağlamışlar. Bu beş yıl sürmüş, ta ki bir gün Stella, 'Bilmem-ne-amcayı doğru dürüst hatırlamıyorum bile, diyene kadar, ancak o zaman gerçeği söyleyebilmişler.

Ona balıkların oltanın kancasından acı duymadığını söylüyorlar. Çok yüksek notların güzel kızlara yakışmadığını savunarak orta notlarla dolu karnesini göklere çıkarıyorlar.

"Öyle değil mi Norma?" diye de onaylatıyorlar.

"Evet, öyle," diyor Norma. O da en az onlar kadar bu harika kızın gerçeği öğrenip üzülmesini istemiyor.

Norma ağzından çıkanlara dikkat etmediği günlerde babalarının kendisine dayak attığından söz etmişti. Bunun çok önemli olmadığını düşünmüştü. Ama Stella dehşete kapılmış, kendini kaybetmişti. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayınca Norma, onu susturmak için şaka yaptığına, babalarının bir sineği bile incitmeyeceğine yemin etmek zorunda kalmıştı. Onun için her şeye yemin edebilirdi. Stella'nın yatağına oturmuşlar, Norma, Stella'ya sımsıkı sarılıp çok güzel bir çocukluk hikâyesi uydurmuştu.

Norma o ânı günde belki yirmi kez yeniden yaşıyor. Hatta Stella'yı başka bir kötü anısını daha anlatıp üzmeyi, kollarına atılmasını sağlamayı bile düşünüyor. Ama sonra böyle zalimce bir şey düşündüğü için önce kendisi üzülüyor.

Stella'nın yapmaktan hoşlandığı her şey –moda dergileri okumak, kendi kendine makyaj denemek, meyve suyu tenekeleriyle saçını sarmak, okulda olanlardan söz etmek– hep zararsız, kızlara özgü şeyler. Bir azizeye bile basit gelecek türden şeyler bunlar Norma'ya göre, ancak içinde kötülük ve dünyevi kaygılar taşımayan bir meleğe yakışacak şeyler. Yine de Norma için Stella'nın yaptıklarını izlemek, cenneti dünyada yaşamaya eş. Çok güzel bir bebeğin oyun oynayışını izlemek gibi. Norma'nın Stella'yla birlikteyken kendini kötü hissettiği tek an, Stella'nın Sandy olduğu yolundaki o garip duyguya kapıldığı an, işte o zaman Sandy'nin nasıl mini etekler, dar kazaklar giyen, oğlanlarla oynaşan bir kız haline geldiğini düşünmeye başlıyor. Ve bunu düşünmeye başlar başlamaz da eski haline dönüyor, her şeyden –Sandy'nin yaptıklarından, her şeyden– kendisini suçluyor. Bu duygu çok uzun sürmüyor. Yalnızca birkaç dakika filan. Sonra hemen toparlanıyor.

* * *

Tom on beş dakikada, yarım tablet çekmeleri şartıyla, Noel'e kadar kafayı bulacak mal olduğunu hesaplıyor.

Saat on bire çeyrek var. Tom yatağına uzanmış, Lou da dolabın yanında ayakta duruyor. Bütün mumlar yanıyor, pikapta Jefferson Airplane çalıyor. Tom'un annesiyle babası İngiliz *Pub*'ında.

"*Yarım mı*?" diyor Lou parmağını LSD tabletlerinden birine bastırıp eline alarak. Kare biçimli bir boncuk gibi, ama ondan daha ince. Yarısının yetmeyeceğini düşünüyor, çünkü bu sıralar kafayı bulması için çok çekmesi gerekiyor. "Senin karşında uyuşturuculara direnci son safhada olan bir kadının kızı var," diyor.

"Bütün bir tablet beynini şu pencereden dışarı uçurur," diyor Tom. Tableti başparmağıyla itiyor, öbürünün yanına, alüminyum kâğıdın içine bırakıyor. "Öyle olsun bakalım," diyor.

Niyeti onu etkilemek değil. O gecenin bakire olarak geçireceği son gece olmasında kararlı, bu uyuşturucular sayesinde üzerindekileri çıkarma cesaretini bulacağını düşünüyor. Eğer çıplaklığı onu harekete geçirirse en azından ilk niyetin kendisinden kaynaklandığı ortaya çıkmamış olur. *Time* Dergisinde insanların LSD'nin etkisiyle soyunup pencereden atlama arzusuna kapıldıklarını okumuştu. Bunu Tom'a söyleyince yanıtı, "Bodrumdayız zaten," oldu. Belki de Tom'un o gece kendisini soymaya niyetlendiğini düşünüyor, ama emin olamıyor. Öyle olsa çoktan öpmeye yeltenip havayı yoklaması gerekirdi.

"Çok ciddiyim," diyor Lou. "Hadi ikimiz de birer bütün tablet çekelim."

Tom aynadan dalga geçer gibi bir gülüşle bakıyor. "Hele bir geceyarısı olsun da," diyor. "O zaman daha fazla istersen sana engel olmayacağım."

On beş dakika dolunca, LSD'yi birayla içiyorlar, ardından yatağa uzanıp bekliyorlar. Tom tek dirseğinin üzerinde yan yatıp en son merakı olan *Tibet Ölüler Kitabı*'ndan cümleler okuyor: "Korkuya hiç yer yok. Ölüm lordları boşluğun, sizin karmaşık yansımalarınızın doğal biçimleridir, sizse boşluksunuz..."

Yirmi dakika kadar sonra kitabı kapatıp gözlüklerini çıkarıyor. Lou da artık gözlük takmıyor. Birkaç hafta önce yeni aldığı gözlük kırılmıştı ve sırf Tom camların numarasız olduğunu anlar diye yeni bir gözlük almamıştı. Tom'u ilk kez gözlüksüz görüyordu. Gözleri yeşildi, kirpikleri upuzun, esrarengiz.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor Lou.

"Duruma bağlı." Lou'nun yanıbaşında geriniyor ve kollarını başının altına koyuyor. Lou dönüp ona yaslanmamak için zor tutuyor kendini. Çok zor tutuyor.

"Niye sordun?" diyor Tom bir dakika sonra. "Bir şey mi olması gerek?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Birazdan göreceksin." Lou'ya bunun üçüncü LSD partisi olduğunu söylemişti.

Plak bitiyor, kalkıp Jimi Hendrix koyuyor. Lou müziğin arasında kendi kalp atışlarını duyuyor. Duyduğu en içli müzik bu. Gözleri yaşlarla doluyor. Derken yavaş yavaş yerden yükseldiğini hissediyor, aynı anda da beyninde ışıklar çakıyor ve uçuyor. Daha okumadığı halde *Tibet Ölüler Kitabı* beynine akıyor. İçindekileri *biliyor*, her şeyi biliyor.

Her uçuşun son dakikalarında, trans boyu ne iniş-çıkış, ne hayal kırıklığı yaşanırsa yaşansın, dünyaya gözlerinizi açtığınız dakikalardaki boşluk duygusunun saflığına dönüldüğünü biliyor. Bunun daha baştan belli oluşu komiğine gidiyor.

"Buradayım," diyor Tom.

Lou ise neredeyse tavanda. Tavana dokunmaya çalışıyor. Kolu kırmızı kareli bir otoban kadar uzun; parmaklarından ateş çıkıyor.

"Ah!" diyor.

"Kendini o akışa bırak," diyor Tom sesinde binlerce piyano tınısıyla.

O gece Tom'un annesiyle babası çoktan dönmüş ve yatmışlar. Lou çıkarken, Tom antredeki dolapta duran galoşlarını gösteriyor.

"Hay Allah," diyor Lou fısıltıyla, Tom'un bir annesi ve babası olduğunu ancak o an hatırlayarak.

"Boş ver, çoktan dalmışlardır," diyor Tom. Lou'ya biraz beklemesini söyleyip koşarak aşağıya iniyor, babaları pijama partisine gittiğini sansın diye yanında getirdiği valizi uzatıyor.

"Ah, doğru ya," diyor Lou valizi alırken. Tom usulca dudaklarından öpüyor ve Lou kapıdan dışarı süzülüyor.

Hava çok soğuk. Güneş yeni doğuyor, gökyüzü kapalı bir televizyon ekranı gibi mat gri renkte. Sokak boyunca sıralı küçük evler bodur boylarıyla ışıl ışıl çaydanlıklar gibi tütüyorlar.

O gece Tom'la sürekli öpüştüklerini hatırlıyor. Ardından ikisi de giysilerini çıkarıp öpüşmeyi sürdürmüşler, ama her seferinde kafaları dağılmış, duraksamışlardı. Bilinçleri yerinde değildi. Tom'un penisi bir sertleşiyor, bir yumuşuyordu. Lou, yüksekçe bir yerden üzerine doğru geldiğini, bacaklarının arasını hedef aldığını, Lou'nun da cinsel organlarındaki kılları kıvrılıp bükülen yılanlara benzetip hayrete düştüklerini hatırlıyor.

Hiç korkutucu değildi ama. Hiçbir ânı. Tom bütün gece John Lennon'ın sesiyle konuşmuştu. Bir ara Lou ondan 'Hayatımın Bir Günü'nü söylemesini istemiş, o da söylemişti. Sonra kalan yarım tableti de çekmişlerdi.

Tekrar öpüşmüşler, Tom ellerini onun her yerinde gezindirmişti, ikisi de çıplaktı. Ama –ancak şu an düşünebiliyor bunu– sonuna kadar gidip gitmediklerini hatırlamıyor. Yürürken birden durup orasında ne hissettiğini yokluyor. Tüm bedeni uyuşmuş durumda. Acıyor mu, acımıyor mu? Hiç bilmiyor.

Evde bir tek anneleri uyanık. Televizyondaki uyarı sinyalini izliyor, Lou da onun ayaklarının dibine yığılıp onunla birlikte ekranın etkisine giriyor.

Anneleri Lou'nun elini tutuyor, bugünlerde Lou ne zaman yanına gitse yapıyor bunu. Annelerinin ufacık, yumuşacık eli bir çocuğunki gibi. Beyaz saçlarıysa yaşlı bir kadınınki gibi. Lou'nun elini sıkı sıkı kavrayan el, hem bir çocuğa hem de yaşlı bir kadına ait.

Lou annelerinin elini aşağıya, gözünün önüne doğru çekip uzun uzun inceliyor, her bir gözeneğine, ince çizgisine hayran hayran bakıyor. Bu ellere bakan, annelerinin bir çiftlikte yetiştiğine asla inanmaz. Belki de bütün işleri iki ağabeyi yapıyordu. Anneleri bir keresinde güneşin ağabeylerinin üzerinde doğup battığını sandığını söylemişti. Birinin adı Jim'di. Annelerinin bebeğe onun adını verdiğini, kocasının adının da aynı olmasının rastlantı olduğunu düşünüyor. Etrafında o kadar Jim olunca (babasının adı da Jim'di) erkek bebeğe Jim adı vermek gerektiğini düşünmüş

olmalı. Annelerinin yanında bebeklerden söz etmek imkânsız. Ya da savaşta ölen kardeşlerinden: Duymamış gibi yapıyor hemen. Yanında konuşulmayacak başka bir şey de saçlarının bir gecede beyazlaması.

Lou saçlarına bakıyor. 'Bu saçlar tam o aslında,' diyor içinden. Saf ve beyaz. Lou birden içine bembeyaz bir hayret duygusunun aktığını hissediyor, tıpkı ne olursa olsun kaybolan o lekesizlik duygusu gibi. Lou'ya göre bu bembeyaz hayretin anlamı, herkese kızsa da bir tek annesine kızamayacağı. Nasıl kızsın? Lou bu beyazlığın, bu öfke yoksunluğunun annelerini cennete götüreceğinden emin.

"Mutlu musun?" diye soruyor annelerine, uzanıp bembeyaz saçlarına, yani kendi içindeki saflığa dokunuyor. Annelerinin çok mutlu olması gerektiğini düşünüyor.

"Ah evet," diyor anneleri ve ikisi tekrar ekrandaki görüntüyü izlemeye koyuluyorlar.

Ama bir dakika geçmeden anneleri, "Yine de ara sıra o en korkunç şeyin olmasını arzuluyorum," diyor.

Ekrandaki görüntü jilet darbelerine, jilet bıçaklarından yapılma hapisane parmaklıklarına dönüşüyor. Lou, annelerinin elini bırakıyor.

"Bazı günler," diyor anneleri, "o en korkunç şeyin eşiğinde olmayı özlüyorum."

Lou ayağa kalkıyor. Anneleri neden ona bunları anlatıyor. Lou ona mutlu olup olmadığını sorduğunu unutuyor. "Tuvalete gitmem gerek," diye mırıldanarak odadan çıkıyor Lou.

Tuvalette öbür saflık işaretini, küçümsediği şeyi hatırlıyor. Pantolonunu ve külotunu indirip iki parmağını içine sokuyor. Engel yok. Lou yılbaşı günü boyunca bebek düşleri görüyor. Bu düşler gebe kalma korkusundan kaynaklanıyor denemez, çünkü gebe olma olasılığı âdet kanaması gecikene kadar aklına bile gelmiyor.

Ertesi gün öğle tatilinde Lou, Tom'a müdür yardımcısının kapısına bıçak sapladığı gün gittikleri o eski püskü kırmızı Volkswagen'e gitmeyi öneriyor. Nefes

alış-verişlerinden arabanın camları hemen buğulanıyor, dışarıdan hiçbir şey görünmüyor, görünse de çıkarırdı Lou zaten bluzunu. Tom'un beklenmedik temkinli tavırları ('Yapmasan iyi olur,' diyor ne zaman düğmelerini açmaya kalksa) Lou'nun elini ayağını hepten dolaştırıyor. Son düğmeyi de açınca başını geriye atıp şuh bir kahkaha patlatıyor.

Hemen her gün okul çıkışı Tom'un bodrumdaki odasına gidiyorlar. Annesine bir kimya ödevini yetiştirmeye çalıştıklarını, duman kokusu duyarsa şaşırmamasını söylüyor Tom. Ortak bir tane yakıyorlar, her zamanki gibi ilk adımı atmak Lou'ya düşüyor, ama atar atmaz Tom da hemen girişiyor. Lou'nun karnının üzerine boşalıyor. Lou yalnızca bir kez, o da Tom içinden çıkarken onun orgazm oluşunu görünce, orgazm olabiliyor.

"Seni seviyorum," diyor Tom'a.

"Biliyorum," oluyor yanıtı, Lou bunun hiç tartışmasız onun da kendisini sevdiği anlamına geldiğini düşünüyor.

Öyle mutlu ki! Herkese çok iyi davranıyor –içinden öyle geliyor– Tom'un yanındaysa gerçek çılgın haline dönüyor. Nihayet! Onu etkileme çabaları bitti sonunda! Artık onun her okuduğu kitabı da okumuyor ve bir zaman bunu onu etkilemek için yaptığını itiraf ediyor. Aklına her geleni söylüyor. Tom bazen duyduklarına çok şaşırsa da hiç kızmıyor. "Hadi gel odama gidelim," diyor. Sonra mutfakta annesinin ikram ettiği çayı içiyorlar, anne üzerindeki ev elbisesi ve önlüğüyle sıkıcı, asık suratlı, eski kafalı bir kadın; yan odadan biri tarafından uyarılmış gibi normal davranmaya çalışıyor. Masaya oturduklarında hep onlarla ilgilendiğini gösterecek birtakım laflar ediyor: "İyi beslenmeden iyi bir iş çıkaramazsınız.", "Bunu hak ettiniz sanırım." Tom'a bakılırsa kadın bir kütük kadar kaba, Lou'ya böyle söylüyor. Çaylarını koyar koymaz yanlarından ayrılıyor.

Lou, Tom'un annesine gerçeği söylemek istiyor. Hiç kötü hissetmiyor kendini. Tam tersine, kutsanmışlık hissediyor; içinden dışarıya, her yöne aşk fışkırıyor. Babalarını bile seviyor. Bonbon Şekerleri olduğunda nasıl değiştiğini, nasıl davrandığını anımsıyor ve anlıyor ki bunlar şu an kendi hissettiklerinden farklı değil. 'O kızların hepsine âşık olmasa öyle mutlu ve kibar görünemezdi,' diyor içinden.

Tabii Lou, Tom'un annesine gerçeği söylemiyor. Kimseye söylemiyor, Sherry dışında, o da zaten Tom'la bunu aylardır yaptığını sanıyordu.

"Ne zaman tanıştıracaksın beni?" diye soruyor Sherry.

Lou tırnağını dişlerine vuruyor, artık tırnaklarını yemiyor. Uyuşturucu partilerinden önce Tom'dan gizlediği şeylerden biri de en yakın arkadaşı yüzünden okuldan uzaklaştırıldığıydı. Şimdiyse Tom'u şaşırtmak hoşuna gidiyor. "Bir gün çalıştığın yere uğrarız," diyor Sherry'e.

Ertesi gün gidiyorlar oraya. Lobide golf kulübünün üyeleri için gümüş sigaralıklara konmuş olan bütün sigaraları ceplerine dolduruyorlar. Bu bir anlamda Tom'u kapitalist mabedi olarak gördüğü o yere getirebilmenin ödülü. Tom bir avuç da kibrit atıyor cebine. Sonra tepede kocaman golf topları gibi ışıkları olan yeşil tüylü halı kaplı koridordan geçiyorlar.

"Bu iş çok uzamasa keşke," diye söyleniyor Tom.

Sezon daha açılmadığı için bar tümüyle boş sayılır. O loş ışıkta Sherry bir spot ışığı gibi göz alıyor. Kimliklerini soran kısacık saçlı adama, "Tamam, tamam!" diyor. "Benim arkadaşlarım onlar," diye ekliyor. Ve yanlarına koşuyor.

Lou, Tom'un gözüyle bakınca, bu göğsü açık, dar beyaz elbiseli, yüksek topuklu beyaz çizmeli, havalı sarışının kendi arkadaşı olduğuna inanamıyor. Hain gibi hissediyor kendini. Sherry'nin peşisıra bir masaya doğru giderlerken

Sherry gözucuyla Tom'a bakıyor. "Bunu tuhaf bir macera say," diyor fısıltıyla.

Sherry bara gidip bir tepsi içinde üç bardak kolayla dönüyor.

"Alkol yok ha?" diyor Lou.

Sherry içini çekiyor. "Aptal bir kural koymuşlar, ben içki veremiyorum. Ne saçma değil mi?"

Lou kısa saçlı adama bakıyor. "Tek çatlak benim babam sanırdım," diyor.

"Baban da mı erken boşalanlardan yoksa?" diyor Sherry. "Gino öyledir de."

Tom utanarak gülüyor.

"Gerçekten öyle," diyor Sherry ciddi ciddi. "Bu yüzden başı hep dertte. Çok üzücü bir şey."

"Sherry'nin melek gibi bir kalbi vardır," diye açıklama yapıyor Lou, Tom sigarasını yakabilsin diye ayağa kalkıp ona doğru uzanıyor. Nasılsa Tom'la Sherry yumuşacık ikili deri koltukta yan yana, Lou'ysa aradaki koca masanın öbür ucunda tek başına kalıyor.

"Konuşsana," diyor Sherry Tom'a. "Aksanını duymak istiyorum."

"Tanrı aşkına," diyor Lou, çünkü Tom aksanından söz edilmesinden hiç hoşlanmıyor. Ama Sherry'ye gülümsüyor ve İsa'dan bile popüler olduğunu söylüyor.

"Hatırlasanıza?" diyor Sherry heyecanla. "Beatles'ın başına ne boklar açılmıştı, hatırlasanıza? Tanrım!" Tom'a doğru dönüyor, dönerken de dekoltesi iyice açılıyor. "Inanamıyorum. Sanki buraya, On Dokuzuncu Delik'e John Lennon gelmiş gibi. Yani," –Lou'ya bakıyor– "sen kendini John Lennon'la yatıyor gibi hissediyorsundur herhalde."

Lou'nun gözü Tom'da, onunki ise Sherry'nin göğüs uçlarında.

Sherry konuyu değiştirip yattığı şöyle böyle meşhur tipleri saymaya başlıyor: Sokağın başındaki Chevrolet bayinin sahibi, radyoda helikopterler için trafik haberlerini sunan adam. Lou aylardır ilk kez kin duyuyor. Bu duygudan nefret ediyor, ama bir türlü atamıyor. Tom'un dikka-

tini çekmek, onunla bir olup Sherry'yle dalga geçmek istiyor, ama Tom ağzı bir karış açık, gözlerini dikmiş oturuyor.

Sonunda Lou dayanamıyor. Ayağa kalkıp bara doğru yürüyor. Oranın sahibi gibi arkaya geçip şişeler arasında dolaşıyor ve bir bira bardağına vermut dolduruyor. Barmen o ara başka yöne bakıyor, biriyle konuşuyor. Lou iki koca yudum alıp bardağı tekrar dolduruyor ve alıp masaya dönüyor. "Al bakalım," diyor, Tom'un önüne küt diye bırakarak, Sherry'yle daldığı o derin sohbeti kesiyor.

"Bu ne?" diye soruyor Tom.

"İçki," diyor Lou. "Bedava ve ithal marka." İkili koltuğun sapına oturuyor.

Tom bir yudum alıyor, gülümseyerek bardağı Lou'yla Sherry'nin arasında havaya, şerefe kaldırıyor.

Eve dönerlerken yol boyu Tom'un yüzünden gizemli bir gülüş eksilmiyor. Lou ondan Sherry'yi basit ya da aptal bulduğu yolunda hiçbir söz duyamıyor.

"Onunla dostsun sanıyordum," diyor Tom parmağını havada sallayıp gülümseyerek.

"Öyleyim!"

Lou'yu eve davet etmiyor.

Okula da gelmiyor. Lou evini arıyor. "Okulda," diyor annesi. Ertesi gün Lou nerede olduğunu sorunca, "Sen benim gardiyanım değilsin," diyor. Eve dönerken yol boyu hiç konuşmuyorlar. Çünkü Lou olacakları hissediyor, Tom'un put gibi duran koluna yapışırken aşağılanmış olmaktan, onu kaybediyor olmaktan hasta gibi hissediyor. Yine de pes etmiyor. Tom evin köşesinde duruyor.

"Beni davet etmeyecek misin?" diye soruyor. Bunu sormak zorunda çünkü.

Tom onun gözlerinin içine bakıyor. "Bazı konularda," diyor, "o kadar safsın ki!"

"Seni orospu çocuğu seni," diye bağırıyor Lou. Suratına bir tokat atıp kafasının içi öfkeden uğuldayarak koşmaya başlıyor. Onu öldürecek.

Silahını alıp sığınakta deli gibi mermi aranıyor. Kırk sekiz saat kendine gelemiyor, sonraysa gerçek çok komik geliyor. Intikam duygusu geçtiği gibi, onu tümden silip attığını da hissediyor.

Hiçbir yerde bulamıyor mermileri. Belki de o bok çuvalı babalarının yalnızca bir kurşunu vardı, onunla da ayağını vurdu. Lou ranzalardan birine oturup soğuktan kızarmış çelimsiz bacaklarına bakarak derin bir iç geçiriyor. Şu an öldüremiyor olmaktan daha fena bir şey olamaz.

Eve çıkınca Sherry'yi arıyor, önce Tom'la yattığını inkâr ediyor, sonra itiraf edip özürler diliyor, sonra çok kötü geçtiğini söylüyor, bir daha para bile verseler yapmam diyor.

"Sen benim düşmanımsın artık," diyor Lou, ona buz gibi bir sesle. Aynı şeyleri söylemek için Tom'u da arıyor, ama ağzından çıkan ilk sözler, "Sen orospu çocuğu değilsin," oluyor.

"Öyleyim," diyor Tom. "Her şey bitti," diyor.

"Sherry işi umurumda bile değil," diye yalan söylüyor Lou.

"Bunun Sherry'yle ilgisi yok." Derin bir iç çekiyor. "Bak ben seni seviyorum."

"Sevmen gerekmiyor."

"Çok üzgünüm."

"Bu konuşmanın her kelimesi küçük bir ölüm benim için," diyor Lou. "Küçük ölümler birike birike gerçek ölüm olurlar."

"Ölemezsin," diyor Tom.

Lou bir umut ışığı seziyor. "İstemiyorum zaten," diyor titreyen bir sesle.

"Bedenin paramparça olsa bile," deyince Lou hemen bunun *Tibet Ölüler Kitabı*'ndan alınma olduğunu anlıyor, "atlatırsın."

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırarak telefonu hırsla kapatıyor.

* * *

Lou, bebek arabası o arabayla çarpıştığından beri ağlamamıştı, Rapunzel vantilatör kayışının arasına sıkıştığından beri de insan içinde ağlamamıştı. Norma yalnızca Rapunzel için ağladığında görmüştü. Lou'nun yatağının ucuna oturup saçlarını uzun uzun okşuyor. Lou'nun ağlaması sıradan bir ağlama gibi değil. Anneleri kulak kabartacak olsa, içlerinden birinin doğum sancısı çektiğini filan sanabilir. Norma, Lou'nun sırtının orta yerinde parmaklarını kocaman açıyor. Eli neredeyse tüm sırtını kaplıyor, Lou öyle zayıf ki! Ama bir tahta kadar da sert. Norma küçükken kendini kötü hissettiğinde elini Lou'nun dümdüz ve sert sırtına koyardı. Sandy ise kulağını boş yemek tabağına koymayı severdi.

"Orospu çocuğu!" diye ağlıyor Lou. O âna kadar ağzından tek çıkan bu. "Orospu çocuğu, pis orospu çocuğu!" Babaları evde olmadığına göre Tom olmalı bu. Norma birden her şeyi anlıyor ve içinden, 'Lou, Tom'la yatıyor olmasaydı bu kadar perişan olmazdı,' diyor.

"O çocuğu hiç gözüm tutmamıştı zaten," diyor hırsla, bu yargıya yalnızca renkli gözlük camları yüzünden vardıysa da doğruyu söylüyor. Yatağın başucundaki saate bakıyor. Altıya çeyrek var ve daha akşam yemeğini hazırlamaya başlamamış bile. Hiçbir faydası olmayacağını bilse de, "Babam neredeyse gelir," diye uyarıyor.

Ama bir dakika geçmeden o çaresiz, iç parçalayan hıçkırıklar kesiliyor ve Lou kendini sırt üstü yatağa bırakıyor. "Ben bir hiçim artık," diyor. "Hiç kimsem yok."

"Ben varım," diyor Norma. "Ve Sandy var." Duruyor. "Ve annem." Lou'nun eli Norma'nın bacağına düşüyor, Norma bileğindeki damarı yokluyor, atıyor mu diye. Aslında Lou'nun ne demek istediğini anlıyor. Stella onunla arkadaşlıktan vazgeçse kendisi *ne hale* gelirdi acaba? Ah, bunun düşüncesi bile aklını başından alıyor!

"Yaşıyor muyum ben?" diye soruyor Lou cansız bir sesle.

"Görebildiğim kadarıyla evet." Norma başparmağı ve işaretparmağıyla Lou'nun incecik bileğini kavrıyor. Nabzını dinliyor. Hayatı boyunca Lou'yla özbeöz kardeş oluşuna hep hayret etmiştir.

Norma akşam yemeğinden sonra Stellalara yürüyor. Şubat ayı için ılık bir hava, biraz da rüzgârlı. Norma öyle coşkulu hissediyor ki kendini. Oysa Lou'nun için kan ağlarken nasıl böyle mutlu olabilir? Yine de öyle işte. Kendini rüzgâra bırakıyor ve içten içe, doğru olmadığını bildiği türlü biçimlerde hissediyor –bir tüy kadar hafif, büyüleyici ve gizemli– kollarını iki yana açıp uçar gibi koşuyor, okulu geçti mi tamam.

"Bil bakalım ne oldu?" diye karşılıyor Stella onu kapıda. "Annemle babam çıktı."

Stella da tuhaf ve coşkulu görünüyor. Saçlarını enfes bukleler halinde tokalarla tutturmuş, parlatıcı ve çok hafif allık sürmüş. Çılgın birşeyler yapmak istiyor. "Bak ne yapalım," diyor. "Sarhoş olalım!"

Norma ona bakakalıyor.

"Yoksa?" Stella alınmış görünüyor. "İstemiyor musun?"

Norma konuşamıyor. Aklına yıllardır düşünmediği bir şey geliyor: Lou ile birlikte annelerini bağladıkları gün.

O toparlanamadan, Stella biraz önceki coşkuyla onu kolundan tutup sürükleme başlıyor. "Peki, daha iyi bir fikrim var."

Oturma odasına gidiyorlar, Stella radyoyu açıyor. "Hadi dans edelim!" diyor heyecanla.

Çalan eski bir rock and roll şarkısı olduğu için ne yapacaklarını şaşırıyorlar. Annelerinden biraz bir şey öğrenmiş olan Norma başı çekiyor. Stella'nın hareketleri ise tutuk ve ritmsiz. Çapkın çapkın gülümsüyor. Bir sonraki şarkının başında 'I'm a Believer,' diye bir çığlık atıp radyonun sesini açmaya koşuyor. Sonra koşa koşa geri gelip Norma'nın önünde duruyor, o upuzun gövdesi, uzun saplı bir süpürge gibi sallanıyor.

"Hadi ama!" diye çığlık atıyor. "Canlan!"

Norma biraz daha zor figürler deniyor. Stella'nın bu çılgın hali çok etkileyici. Galiba çoktan kafayı bulmuş. Saçındaki tokalar bir bir çıkıyor, bukleler gevşeyip kâğıt şeritleri gibi çözülüyor. İkisi de her düşen tokaya kahkahalarla gülüyorlar. Stella çığlık çığlığa gülüyor.

Şarkının sonunda koltuğa yığılıyorlar. Sonra Stella tekrar fırlayıp, "*Cherish*!" diye bir çığlık patlatıyor. Norma'nın elini yakalıyor. "Bu şarkıya bayılıyorum," diye haykırıyor.

Yavaş dans edilecek bir parça bu. Norma önce ileri geri bir ritm tutturmaya çalışıyor. Ama Stella beceremiyor ve sıkılıyor. "Hadi normal dans edelim," diyerek daha yaklaşıp başını Norma'nın omzuna yaslıyor.

Ayakları hep aynı noktada sallanıyorlar. Norma'nın kalbi koca bir tulumba gibi, göğüslerinin birbirine dokunduğu noktada sanki iki kişilik atıyor. Şarkı bitince haberler başlıyor, Stella istasyon düğmesiyle oynayarak yeni bir dans müziği bulmaya çalışıyor, bulamayınca da radyoyu kapatıyor. Norma hâlâ uçuyor. Usulca koltuğun ucuna oturuyor.

'*Sevdiğim Adam,*' diye bir şey okuyor Stella *TV Dergisi*'nden. "Bir gece kulübü şarkıcısı aslında sosyeteden bir kadına âşık olan piyaniste âşıktır! Hadi bunu seyredelim, tamam mı?" Norma başını sallıyor. Stella televizyonu açıyor, Norma'nın kucağına bir yastık koyup başı yastıkta koltuğa kıvrılıyor. "Yastık yerine hep annemi kullanırım," diye de açıklıyor.

Bir dakika geçmeden Norma, Stella'nın kalan iki buklesini tutan tokaları çıkarıyor. Stella'nın saçlarını elleriyle tararken Lou'nun yatakta ağlayışı geliyor aklına.

Stella'nın güzelim saçlarını eliyle tarayıp parmaklarına doluyor. Stella birkaç kez kalkıyor –tuvalete gidiyor, kola ve kurabiye getiriyor– sonra tekrar Norma'nın dizine yatıyor. Uykuya dalıyor. Norma onun saçlarını öyle yumuşacık okşuyor ki bir meltem esintisi gibi geliyor.

Norma şu ânın, hayatında çok önemli ve kaçınılmaz bir dönemeç olduğunu hissediyor. 'Bu âna gelene kadar ne aşağılık, iğrenç olaylardan geçtim,' diyor içinden. Bütün yaşamının doruğu şu an. Dönemeci dönüyor artık.

Sıra Stella'nın dönüm noktasında. Norma, biraz da filmdeki aşk üçgeninin etkisiyle yavaş yavaş bu düşünceye kaptırıyor kendini. Stella'nın çok geçmez bir erkek arkadaşı olur. Gelecek yıl üniversiteye başlayınca. Zararı yok, olsun. Bundan birkaç saat önce Stella'yı kaybetme düşüncesine dayanamıyordu. Artık önemli değil, çünkü Norma şu an yaşamının ulaştığı noktadan Stella'nın bir erkek arkadaşının olmasının kaçınılmazlığını, hatta geç bile kalmış olduğunu görebiliyor. Stella evlenecek ve ömür boyu mutlu olacak. Başından sonuna dek kusursuz olacak Stella'nın yaşamı. Bazı yaşamlar kusursuz olmak için yaratılmışlardır. Başka yaşamlara –kendi yaşamına, Lou'nun yaşamına– örnek olmak zorundadır bazı yaşamlar, bu kaçınılmaz.

Lou. Elinin altında bir telefon olsa Norma hemen Lou'yu arayacaktı. Diyecekti ki... ne diyecekti? 'Beni yine kandırdın,' demeyecekti bu kez, oysa şu an, gerçekten içinden gelerek, söylemek istediği buydu. Hayır, gerçeğe daha yakın bir şeydi söyleyeceği – Lou'nun incecik bileğinde nabız atışları duymaya çalışırken hissettiği o yumuşaklık, o tatlı şaşkınlıktı.

* * *

Mart sonlarına doğru Lou bir aydır âdet görmediğini fark ediyor. Telaşlanmıyor. Tom'un kendini çekmediğine emin olduğu tek sefer yılbaşı gecesi, o zamandan beri bir de kanaması olmuştu.

Nisan ortalarında boş bir turşu kavanozuna idrarını yapıyor, otobüse binip penceresinde el yazısıyla kocaman 'GEBİLİK TESTİ! 2 SAAT İÇİNDE AÇIKLANIR' ilanı bulunan bir eczaneye gidiyor. Gebeliğin yanlış hecelenmiş olması ve ünlem işareti, ona sahibinin her gelene eyvallah

diyen kolay biri olduğu izlenimini veriyor. Aslında cahil bir eczacının ne düşüneceğine aldırdığı yok ya!

Iki saatı bir restoranda geçiriyor, pencerenin yanında bir köşede kahve içiyor. Yanından rastlantı eseri hep bebekli ya da küçük çocuklu anneler geçiyor. Bebeklerin çoğu ağlıyor, yaramazlık yapmayan çocuklarınsa tümü mutsuz görünüyor. Öfkeli görünmeyen annelerin tümüyse uyurgezer gibi.

Eczaneye döndüğünde eczacı bir kutu içindeki kartları karıştırarak soyadlarını okuyor. "Ferguson, Farquar, Feldman..." Bütün bu kadınlar gebelik testi mi yaptırmışlar? "Field," diyor sonunda. "Negatif."

"Ya," diyor Lou. "Lanet olsun!"

Eczacı onunla aynı yaşta görünüyor, saçı bir eczacı için fazla uzun, kıvrım kıvrım omuzlarına düşüyor. "Negatif," diyor Lou'ya bir kez daha, "iyi haberdir."

Sonraki ay da kanaması olmuyor. Göğüsleri şişiyor, dikkat çekmeye başlıyor, sabahları canı öyle çok Twinkies gofret istiyor ki okulu asıp bakkala gidip alıyor.

"Ben kesin gebeyim," diyor kendi kendine. Yine Tom tam zamanında kendini çekmemiş bile olsa, vücudunun o orospu çocuğunun spermlerine geçit vereceğine inanmıyor. Çocukça bir inanışla sevmeden gebe kalınamayacağını sanmıyor tabii. Tom'u aklından bile geçirince iç organları öylesine kasılıyor ki. Onunla Sherry'yi birlikte düşünmekten safrakesesi taşı oluşmuş olmalı.

Mayısın üçünde bir test daha yaptırmaya niyetleniyor. Boş ya da yarı yarıya boş bir kavanoz veya küçük şişe bulamadığı için bir viski şişesine yapıyor çişini. "İnanmayacaksın, ama bu bugün ikinci," diyor eczacı Canadian Club etiketine bakarak.

Sonuç pozitif çıkıyor. O genç, uzun saçlı eczacı veriyor haberi. Pozitifin her zaman doğru çıktığını, ilk sefer negatif çıkmasının nedeninin gebeliğin çok başlarında oluşu ya da idrarının sulanması olabileceğini söylüyor.

Başını sallıyor Lou. Arkasında sırada bekleyenler olduğu halde çekilmiyor. Öylece eczacıya bakıyor, sanki yaşamının nasıl o noktaya geldiğine ilişkin bir kıtap dolusu açıklama bekliyor.

Eczacı bir parça kâğıt alıp birşeyler karalıyor, sonra sayfayı yırtıp ikiye katlıyor ve esrar paketi verir gibi eline tutuşturuyor.

"Bu adamı ara," diyor usulca. "Çok iyidir."

Lou kâğıdı, üzerindeki yazılar düşecekmiş ya da o kâğıt parçası kalan tek umuduymuş gibi, eline tutuşturulduğu şekliyle sımsıkı taşıyor. Birden kendini dokuz aylık gebe hissediyor. İçinde bir bebek taşıyor, daha doğrusu kötü huylu bir ur taşıyor gibi hissediyor. Geçen her saniye daha büyüdüğünü düşününce bayılacak gibi oluyor.

Restoranda, lavabonun girişinde jetonlu telefon var. Kürtajcının adı Dr. Dickey. Gözünün önüne bir homo geliyor. İki kere meşgul çalıyor, birden midesinin bulandığını hissederek kadınlar tuvaletine koşuyor, başı iki dizinin arasında tuvalete oturuyor.

Ama nasıl gebe olabilir? Ah o orospu çocuğu! Ona söylemeli. Ödünü patlatmalı. Okulda önünden tırıs geçip gidiyor. Bir tek geçen hafta o da gözucuyla bakmıştı Lou'ya. Kafeteryanın önünde karşıdan geliyordu, yavaşladığı ve başını salladığı için Lou sonunda kendisiyle konuşacak cesareti topladığını düşünmüştü. Ama üç-beş metre kala yüzünde hiçbir ifade göremedi, hepsi o kadarla kaldı, demek fark etmemişti bile. Lou yanına gidip yolunu kesti. O cesareti nasıl buldu Tanrı bilir, eline yapışıp bir motoru çalıştırmaya çabalar gibi defalarca aşağı yukarı silkeledi, "Aptal!" diye bağırdı suratına. Tom telaşlanmış, canı sıkılmıştı. Birkaç saat sonra koridorda karşılaştıklarında Lou'ya, tıpkı telaşla koşturan bir köpek gibi bir yan bakış attı, geçti.

Ona söylemeli. Nasıl terlediğini görmeli. Bu fikre kendini kaptırınca bulantısını unutuyor. Tuvaletten çıkıyor. Lavabonun üzerindeki aynada yüzünü inceliyor. Bir yerde gebeliğin cıldi güzelleştirdiğini okumuştu. Tom'un

beklenmedik bir şey yapıp kendisiyle evleneceğine inanıyor o an. Birlikte sigara çaldıklarında ("Onları özgürlüğe kavuşturuyoruz," demişti) hızla dükkândan kaçmaya çalışırlarken kapıyı tutup bayanlara yol vermişti. Sözümona modern bir Ingiliz centilmeni.

Onunla evlense nasıl olur? Birkaç adım gerileyip kendisine bakıyor, kollarında bir bebek ve bembeyaz, süt dolu göğüslerle Tom'un onu sevmek zorunda kalacağını düşünüyor.

Açıkça görüyor bunu. Evet, hiç de fena olmazdı. Lavabodan ve restorandan çıkıyor. Kaldırımda bir adama tosluyor, "Önüne baksana!" diye homurdanıyor adam. Bu, bir hipnozcunun parmak şıklatmasıyla aynı etkiyi yapıyor. Koşarak restorana, telefonun başına dönüyor. Ceplerinde bozuk para aranırken, 'Nedenini bilivorum,' diyor kendi kendine, hormonlarım uyarıcı mesajlar gönderiyor. Hormonları onu köşeye sıkıştırmaya çalışıyor.

Kürtajcının telefonu hâlâ meşgul.

"Allah cezasını versin!" diyor almacı küt diye indirirken. Karnına bakıyor. On beş dakika öncesine göre iki kat büyük görünüyor. Bir günah bu, bir ceza. Bütün acılarının birike birike aldığı hâl ya da.

* * *

Şikâyetlerinin nedeninin soğuk algınlığı ya da boğaz ağrısı değil gebelik olduğunu öğrenmek Sandy'yi allak bullak ediyor, uzun zamandır beklenen, ama bir anda karşısına çıkan bir haber bu. Şaşkınlığının başka gerekçeleri de var. İki hafta önce kanaması olmuştu, hayatında orgazm olmamıştı oysa, o âna kadar gebe kalmak için olması gerektiğini sanıyordu –ve öyle sanmaya da devam edecekti– ama bebek fikri aklına gireli beri bedeninin asıl işlevinin bu olduğunu anlıyor. Tek istediği karnını vantuzla içine çekivermek. Okuldan eve erken dönüyor ki bunu yaparken rahatsız edilmesin.

Ertesi sabah bir viski şişesine çişini yapıp otobüsle geçerken kocaman gebelik testi ilanını gördüğü eczaneye gidiyor. Hiç kuşkusu yok aslında, doğrulanmasına ihtiyacı yok. Eczaneye yalnızca gitmesi gerektiğini düşündüğü için gidiyor. Oradan da çocuk doktoruna gidilir. O andan itibaren bir anne adayının yapması gereken her şeyi yapmaya kararlı.

Bebeğini daha şimdiden öyle çok seviyor ki! Çocuk doktoruna söylemeyi planladığı ilk şey, 'Bebekle benim aramda bir seçim yapmanız gerekirse bebeği yaşatın,' olacak. İçinde onun varlığını hissetmek bir mucize gibi, bir melek karnına dokunmuş da bu bebek oluşmuş gibi sanki.

Dave'den olabileceğini pek aklı kesmiyor. Tabii onunla evleneceği kesin, ama yine de ona hemen duyurmanın anlamı yok. Üzerinde inildeyen, gidip gelen, terler döken Tom ile ne bebek ne de kendisi arasında bir bağ kuramıyor. Bakireyken bunun nasıl bir duygu olduğunu bilmiyordu. Şimdi biliyor. İçindeki bu bebekle kendini derinlemesine temiz hissediyor.

"Miss Jones?" diyor eczacı.

Sandy takma isim vermişti. "Evet!" diyor.

"Pozitif. Hamilesiniz."

"Evet, biliyorum." Orada öylece durup adamın başka bir şey söylemeyeceğine emin olana dek bekliyor.

Canı yatağına yatıp ellerini karnının üzerine koymak dışında hiçbir şey yapmak istemiyor. Hâlâ haberin etkisinde. Gözleri doluyor, Tanrıya iyi bir anne olacağına dair söz veriyor. Norma'ya söylemek geliyor içinden. Gebelik testinden sonra, o gece, eskiden olduğu gibi Norma'nın yatağına tırmanıp fısıldayıvermek istiyor.

Ama ya Norma çok şaşırırsa? Sandy, Norma'nın daha hiçbir erkekle öpüşmediğine emin. Ya Lou uyanıp ikisinin ne konuştuğunu öğrenmek isterse? Lou, dikkat etmediği için, ona geri zekâlı, salak der, kesin. 'Gebe' demez de 'düzülmüş' der. Bağırmaya başlayıp babalarını uyandırabilir.

Dave'i arayıp ona da bağırabilir. Lou'nun ne yapacağını kim kestirebilir?

Şafak vakti Sandy televizyon odasından annelerinin sesini duyuyor, yataktan kalkıp onun yanına gidiyor. Anneleri ona uykulu gözlerle gülümseyip içine girsin diye battaniyeyi açıyor. Battaniyenin içine annelerinin kokusu sinmiş. Eski resimlerini anımsatıyor bu Sandy'ye ya da dans ayakkabılarını. Ertesi gece banyo gecesi. Çarşambaları akşam yemeğinden sonra kahve fincanını ve mutfak radyosunu banyoya taşıyıp küvete giriyor, radyodaki müzik programını dinliyor. Yıllar içinde banyo gecesi ve süresi o programa bağlı olarak birkaç kez değişmişti. Sandy küçüklüğünden, annelerinin müziğe eşlik edip şarkı söylediğini hatırlıyor.

"Uyuyamadın mı?" diyor anneleri Sandy'nin elini sıkarak.

Sandy başını sallıyor. Anneleri elini bırakmıyor, yanında biri olduğuna öyle seviniyor ki. Artık hiçbiri koltukta onun yanına oturmuyor, Sandy bunu düşününce suçluluk duyuyor. Televizyon seyrederken ya sandalyelerden birine oturuyorlar ya da yere uzanıyorlar. Çünkü koltuk annelerine ait, Sandy böyle düşünüyor, annelerinin özel mekânı – nedeni bu işte.

Televizyondaki test yayını görüntüsü kayboluyor. 'BU YALNIZCA BİR DENEMEDİR' yazısı çıkıyor, ardı sıra da kesik kesik bir bip sesi.

"Acil durumlarda," diye açıklıyor anneleri, Sandy'nin elini bırakıp sehpadan fincanını alıyor. "Örneğin nükleer savaş olunca."

Sandy bebeği kucağında, patlayan bombalar altında sığınağa koştuğunu hayal ediyor. Ellerini battaniyenin altına kaydırıp usulca karnına bastırıyor.

Anneleri de hamileyken onu bu kadar sevmiş miydi acaba? Sandy bunu düşünmeye dayanamıyor, anneleri adına dayanamıyor yani, eğer sevdiyse Sandy onu ne kadar sevmiş olursa olsun, annelerinin sevgisi yine de karşılıksız

kalmış demektir. Sandy başını annelerinin omzuna koyuyor. Annelerini en son aklına ne zaman getirmişti? "Anne?" diyor.

"Hmmm?"

"Biliyor musun? Ben gebeyim."

Televizyondaki bip sesi kesiliyor. Sandy annelerinin yüzünü görebilmek için doğruluyor. Anneleri gözünü televizyondan ayırmıyor. Kaşları çatık, Sandy bir an için şaşırıyor buna. Sonra annelerinin bebeklerden söz etmeyi sevmediğini hatırlıyor ve iyice şaşırıyor. Demek ki istisnalar var. Onun bebeği herhangi bir bebek değil.

Anneleri ona bakıyor. "Bebeği aldıracak mısın?" diye soruyor ciddi bir sesle.

"Hayır," diyor Sandy. Çok şaşırıyor.

Anneleri Sandy'nin bacağına vuruyor. "Güzel."

"Bir erkek arkadaşım var. Onunla evleneceğim. Babam tanıştı onunla. Sana anlattı mı? Babam hoşlandı ondan." Anneleri gülümsüyor. "Ama henüz babama bir şey söyleme," diye de ekliyor Sandy telaşla. "Tamam mı? Ona daha söylemedim."

"Eğer aldırırsan," diyor anneleri, "bedenin yasa girer. Tekrar gözlerini televizyona dikiyor. Sesi yine sevecen ve yumuşak.

"Ama anne, zaten aldırmayacağım ki!"

"Kalbin kırılır. Gözyaşı kanalların hiç kapanmaz. Saç köklerin harekete geçer. Saçların seni terk eder." Tekrar Sandy'ye bakıyor. "Doğayı kandıramazsın. Önce müziğiyle dans edip sonra da flütçüyü öldüremezsin."

Sandy, Cumartesi sabahı mide bulantısıyla dükkânın lavabosuna koşuyor, birden Dave'e söylemediği için bebeğine bir şey olacağı duygusuna kapılıyor. Bebeğinin sakat filan doğabileceğine! Hemen işi bırakıp tam arka tarafa düşen tamirci dükkânına koşuyor, Dave'i bir kızartma makinesini onarırken buluyor.

"Prenses!" diyerek sevinçle karşılıyor onu Dave.

Haberi duyunca da o koca çenesi açık kalıyor. Bunu bir sır olarak saklayıp temmuz içinde evlenmeleri gerektiğine, herkese ondan sonra söyleyebileceklerine karar veriyor.

"Bebeğin bütün giysilerini ben dikerim," diyor Sandy kendi kendine. "Kumaşları hemen alacağım. Dükkânda çalıştığım sürece yüzde yirmi indirimim var."

Evde, paltosunu asarken, Lou'yu oturma odasındaki büyük koltuğa uzanmış görüyor. Öylece uzanmış, elinde kitap filan yok, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş tavanı seyrediyor. "İyi misin?" diye soruyor Sandy ona.

Lou başını yavaş yavaş çeviriyor. "Az daha ölüyordum." Sesinde gururlu bir hava var.

"Ne?" Sandy yanına gidiyor.

"Bir doktor bozuntusu az kalsın canımı alıyordu."

"Neler diyorsun sen?"

Lou tekrar tavana bakıyor. "Ama buradayım işte. Odamdayım. Hepiniz yanımdasınız. İnsanın evi gibisi yok."

Sandy içini çekiyor. "Ben bu işi anlayamadım," diyor.

"Hiç iyi görünmüyorsun, farkında mısın? Yüzün hayalet gibi bembeyaz."

"Ama kendimi iyi hissediyorum," diye atılıyor Lou gülümseyerek. "Dorothy neden Oz'u bırakıp Kansas'a geri dönmüştü? Burada yatmış onu düşünüyorum. Kansas'ta ne vardı onu çeken? Eski püskü bir ev, yoksulluk, kilometrelerce ne bir dost yüzü, ne bir şey. Oysa Elmira Gulteh Toto'yu zaten öksüzler yurduna götürecek. Orası kesin."

"Em Teyze için," diyor Sandy. "Em Teyzesini özlediğinden."

Lou başını geriye atıyor. "Hah ha!" Sandy onun narin, beyaz boynuna bakınca bebeğinin ne kadar küçük olduğunu hatırlıyor. "O kaşarlı orospu mu?" diyor Lou. Em Teyzenin sesini taklit ediyor. "Çiftlik yamaklarından üçü yakında kapı dışarı olacak!" Öyle hırslı, öyle gözü dönmüş

görünüyor ki Sandy hemen onun yanından kaçıp pencereye gidiyor. "Em Teyzeler," diye bağırıyor Lou, "hain ölümlülerin en büyük silahlarıdır!"

Sandy pencereden dışarıya bakıyor, yeşil çimleri, tomurcukların içinde gizli ufacık, kırmızı akçaağaçları, yangın musluğuna tünemiş kızıl gerdan kuşunu –yani ön bahçelerini süsleyen bütün bahar habercilerini– seyretmeye dalıyor.

* * *

Hiçbiri annelerinin evden çıkıp garajın gıcırdayan kapısını itişini duymuyor. Bütün pencereler açık, ama metal merdivenin evin bir başından öbürüne gürültüyle sürüklenip saçakların altına bırakılışıyla çıkan ses, kimseyi uykusundan uyandırmıyor.

Çatıdan havalanan güvercinlerin sesi iğne topuklu ayakkabılar giymiş bir kadın çetesini anımsatıyor. Anneleri nasıl olup da o kadar sessiz çıkabildi yukarıya? Cenazesinde kızların üçü de bunu konuşuyor. Her şey –annelerinin tüm yaşamının gizi– gelip onları uyandırmadan burunlarının ucundan nasıl geçebildiğinde düğümleniyor. Parmaklarının ucuna bastı. Süründü. Tepeye çıkana dek kaydı, kapaklandı. Tepede bir ip cambazı gibi yürüdü. Eskiden dansçı olduğuna göre, öyle yapmış olmalı! Hem de o rüzgârda?

"Sürüklenmiştir," diye bir fikir atıyor ortaya sarhoş, yani babaları, bunun üzerine hepsi susuyorlar, çünkü böyle bir şeye inanmadıkları halde gözlerinin önüne annelerinin dalga dalga süzülen uzun, beyaz geceliği geliyor. Bu görüntüsüyle bir melekten farkı yok.

Anneleri dama çıkarken bütün pencereler açık. Hava sıcak ve esintili, mayısın son günü, sıcak günlerin ilki. Babaları bodrumdaki katlanabilir yatakta uyuyor. Sabah dördü on geçe bodrum katındaki tuvalete gitmek için kalkıyor, lavabonun üzerindeki pencereden bakınca dışarıda,

hemen oracıkta duran merdiveni görüyor. Telaşla hobi odasına dönüyor, pantolonunu giyiyor. Silah sığınakta olduğu için, arka kapıdan çıkıyor.

Polis neden silahını almadan önce dama bakmaya gitmediğini soracak. O silah işinin peşini kolay bırakmayacaklar. O da eve hırsız girdiğini sandığını söyleyecek. Gece karanlıkta yüzlerin ışık gibi parlayabileceğini söyleyecek. Kadranı karanlıkta bile görülen saati sayesinde olay saatini tamı tamına söyleyebilecek, yatakta bile çıkarmaz o saati, sürekli zamanı kontrol etme alışkanlığından olsa gerek. 'Askerlikten kalma bir alışkanlık,' diyecek.

Dördü otuz beş geçe Lou ile Norma'yı uyandırıyor. Yatak odalarının kapısından usulca sesleniyor. Anneleri damda ve viski götürmezlerse inmeyeceğini söylüyor.

KAÇINILMAZ SON

1969

Norma'nın oraya bir şişe götürmesini istiyor babaları. Kendisinin denediğini, ama sakat ayağı yüzünden çıkamadığını söylüyor.

"Damda ne işi var?" diye soruyor Norma başucundaki sehpada eliyle gözlüklerini aranırken.

Lou yataktan kalkıyor, pencereye gidip panjurları açıyor. "İşte, gölgesini görebiliyorum," diye bağırıyor, komşunun bahçesini göstererek.

"Sesini fazla yükseltme," diye fısıldıyor babaları. "Bütün mahalle duymasın. Çok fazla rezalet çıkmasın."

Telaşla koştururlarken Sandy yatak odasının kapısını aralıyor. Norma ona her şeyi anlatıyor.

"Silaha ne gerek var?" diye ilk soran Sandy oluyor.

"Çabuk olun," diyor babaları.

Dışarıya çıkınca rüzgâr pijama pantolonlarının paçalarını dövüyor. Sandy ile Lou'nun uzun saçlarını havalandırıp savuruyor, annelerinin beyaz saçlarını da geriye doğru dalgalandırıyor. İşte orada, tam bacanın yanında oturuyor, bir eliyle bacaya, öbür eliyle de çatıya tutunuyor. Bir yerden kesilmiş bir fotoğraf gibi, hem capcanlı, beyaz hem de gerçek dışı.

"Tanrım," diyor Lou bir kahkaha atarak.

"Sussana," diye dürtüyor babaları.

"Ne zamandır yukarıda?" diye soruyor Norma.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor babaları. "Belki bütün gece. Bilmiyorum."

"Anneciğim," diyor Sandy usulca elini sallayarak.

"İyi ama ne yapıyor acaba?" diye soruyor Norma tekrar. Annelerinin evde viski kalmadığı için dama çıkmak istediği o günü anımsıyor birden.

"Ben nereden bileyim canım?" diyor babaları. Şişeyi ona doğru kaldırıyor. "Bak, burada iki parmak kadar var. Bunu verin ve aşağıya indirin onu. Daha istiyorsa inip alması gerektiğini söyleyin."

Silahını çimenlerin üzerine koyup Norma çıkarken sallanmasın diye merdiveni tutuyor. Rüzgârın uğultusu duyuluyor. Norma son adımda rüzgârdan neredeyse arkaya uçacak gibi oluyor. İki elinin üzerinde öyle biçimsiz düşüyor ki çatıya, gözlükleri gözünden fırlayıp saçağın içine kaçıyor.

"Bırak kalsın," diye fısıltıyla bağırıyor babaları.

Anneleri başını Norma'nın olduğu yöne çeviriyor. Norma yalnızca annelerinin başının hafifçe dönüşünü ve ay gibi parlayan yüzünü seçebiliyor.

Aşağıda ise babaları rüzgâr yüzünden iyice eğilerek sigarasını yakmaya çalışıyor. Lou bunu fırsat bilip merdivene atılıyor. "Hey!" diye kükrüyor babaları, onu bacağından yakalamaya çalışıyor.

Fakat Lou çoktan yukarı çıkmış bile. Gülüyor. Bebeği aldırmamış olsaydı, merdivene çıkamayacak kadar ağır ve kötü bir durumda olacaktı.

"Şişeyi bırakmıyor," diyor Norma, Lou yanlarına gelince. Norma, annelerinin yanına oturmuş, şişeyi annelerinin ağzına tutuyor.

Lou bacaya doğru ilerleyip orada ayakta duruyor, gözlerini tepeden ayırmayan babalarına ve Sandy'ye bakıyor. Babaları sigarasından nefes çektikçe çıkan cılız, turunca alev ona ihanet gibi geliyor. İğrenç yaratık! Kafasına tükürmek istiyor onun. "Buradan manzara harika!" diyor. Tekrar keyifle gülüyor.

"Gene o karabasanı görmüştür," diyor Norma. "Onun için çıkmıştır buraya."

"Hangi karabasan?" Lou başını geriye atıp saçlarını rüzgâra bırakıyor. Hava zifiri karanlık olmadığı için bulutları seçebiliyor. Dörtnala üzerine geliyor gibiler. Rüzgârı, bulutlar yaratıyor sanki.

"Biliyorsun," diyor Norma. "Sığınakta gördüğü."

"Evet, ama ne gördüğünü anlatmamıştı ki."

Anneleri konuşuyor. "Boğulma hissi," diyor korku dolu bir sesle. "Havasız kalmak. Korkunç bir ağırlık. Karşı konulmaz bir baskı."

O an Lou annelerinin ne kadar eğreti oturduğunu fark ediyor. "Artık insen iyi olacak," diyor ilk kez kaygı duyarak.

"Olmaz." Başıyla Norma'ya bir içki daha istediğini işaret ediyor.

"Kalmadı ki," diyor Norma yumuşacık bir sesle. "Aşağı inmen gerek anne."

Anneleri başını olmaz anlamında sallıyor.

"Lou! Lou!" Bu babaları, ellerini ağzının kenarına koymuş, kısık sesle bağırıyor.

"İnemeyecek kadar korkuyor şu an," diye bağırıyor Lou.

"Fazla bağırma!"diye bağırıyor babaları. Saatin kaç olduğuna bakıyor, bir adım gerileyince Sandy'ye çarpıyor. Sandy ondan uzaklaşıyor, ama yalnızca annelerini daha iyi görebilmek için. Duyguları, anneleriyle karnındaki bebek arasında, yukarı çıkıp annelerine yardım etmekle, böylesi bir riske atılmamak arasında gidip geliyor.

"İtfaiyeyi arasak iyi olacak," diye bağırıyor Lou, yine aynı yüksek sesle.

"Ben ararım," diyor Sandy.

"Olmaz!" diye bağırıyor babaları. Sigarasını yere atıyor. "Pekâlâ," diyor fısıltıyla bağırma arası bir sesle. "Hepiniz sakin olun. Sesinizi kesin ve sakin olun. Lou, sen annenin önüne geç. Norma, sen de arkasına. Hep birlikte merdivene doğru ilerleyin. Yavaş yavaş."

"Olmaz," diye inliyor anneleri.

"Biraz daha viski verirsek olur mu?" diye soruyor Norma.

"Hayır. Gidin. Beni rahat bırakın." Başını eğiyor. Bacaya tutunan eli kayıyor.

"Tanrım!" Lou dizlerinin üzerine çökerek elini annelerinin elinin üzerine yapıştırıyor. "Dayan," diyor. Annelerinin ayak parmakları, küçük bir kuşunkiler gibi büzülmüş. Lou, babalarına sesleniyor. "Itfaiyeyi ara! Daha fazla tutunamaz!"

"Allahın cezası, bağırmasana!"

"Itfaiyeyi ara dedim sana!"

Babaları komşuların hepsinin ışıklarının yanıp yanmadığına bakar gibi çevreyi kolaçan ediyor. Yalnızca karşı evinki yanıyor.

"Babacığım..." Sandy yalvarıyor.

"Tamam, yeter artık!" Babaları silahını kapıp dama nişan alıyor. "Mary," diye bağırıyor annelerine, "ya inersin ya da ateş ederim."

"Tanrı aşkına!" diyor Lou burnundan soluyarak.

Anneleri ayağa kalkmaya çalışıyor, ama beceremiyor, gerisin geriye küt diye oturuyor.

"Kımıldama," diyor Norma, annelerinin koluna sıkı sıkı yapışarak. Anneleri titriyor. "Seni korkutmaya çalışıyor. Şimdi itfaiyeyi arayacağız."

"Ona kadar sayıyorum," diye bağırıyor babaları.

"*Ben* ararım," diyor Lou, annelerine ve Norma'ya.

"Bir..." diyor babaları, bir yandan da merdivenden inmeye çalışan Lou'ya bağırıyor. "Dur dedim." Lou yere iner inmez namluyu eliyle kenara itiyor.

"Bana bak," diyor babaları. Yüzünde gölgeler oynaşıyor. "Ateş etmeyeceğim ki." Lou ön kapıya koşuyor. "Nereye gidiyorsun?" diye bağırıyor babaları. "Sakın arayayım deme!"

Sandy arkasından yaklaşıyor. "Baba..."

Kolunu kaldırıp Sandy'nin boynuna bir yumruk atıyor, kızı boylu boyunca çimlerin üzerine yıkıyor. "Ah!" diye bir çığlık atıyor Sandy şaşkın. Babaları eli hâlâ havada ona bakakalıyor, silahının namlusu eve çevrili.

"Koş Lou'yu getir!" diyor.

Sandy doğrulup karnını tutuyor. Bebeğe bir zarar gelmesinden öyle korkuyor ki söylememek için zor tutuyor kendini. Her şeyi berbat etmek istemiyor.

Damdaysa anneleri tekrar ayağa kalkıyor. Bacaya sıkı sıkı tutunuyor. Geceliğinin içine dolan rüzgârdan sarsılıyor.

Norma, hâlâ oturur pozisyonda, annelerini bileğinden yakalamış, artık sakinleştiğini, titremediğini hissediyor. Onu kımıldamadan durmaya mı, inmeye mi ikna etsin bilemiyor. "Aşağıya bakma," diye uyarıyor.

Norma gözlükleri olmadığı için yalnızca annelerinin başının öne eğildiğini görebiliyor. Ama yüzündeki son ifadeyi göremiyor. Anneleri ayağını kurtarmaya çalışıyor, Norma bunun inmek istediği anlamına geldiğini düşünüyor. Onun için de elini çekiyor. Annelerinin kolları bale yapar gibi, yalvarır gibi açılıyor. Ardından kollarıyla arkaya doğru ağır ağır daireler çizince Norma, yarım saniye farkla anlıyor ki dengesini kaybetmiş.

Düşerken, anneleri dışında, hepsi çığlığı basıyor. Annelerinin eli Sandy'nin koluna sürtünüyor. Çimenlerin üzerine çakılırken en ufak bir gürültü bile olmuyor. Sırt üstü düşüyor. Sandy hemen yanına koşuyor. Babaları öbür tarafına geçip omuzlarından sarsıyor, kalbini dinliyor, saatine bakarak suni solunum yaptırıyor. Kızlar elleriyle ağızlarını kapatıyorlar. Ölmüş mü, diye sormuyorlar bile. Gözlerine bakınca anlıyorlar. Damdan inip yanlarına gelen ve gözünde gözlükleri olmayan Norma bile annelerinin kocaman açılmış gözlerinden ölmüş olduğunu anlıyor.

Itfaiye ekibi sirenlerini çala çala geliyor. "Kediyi indirmek için çıkmıştı oraya," diyor babaları, yanında dizlerinin üzerine çömelmiş olan itfaiyeciye.

Komşular pijamalarıyla, gecelikleriyle, saçlarında bigudilerle koşup geliyorlar. İki ev ötede oturan adam, "*Bizim* kedimizi mi?" diyor, çünkü o sokakta kedisi olan tek ev onlarınki.

"*Bizim* kedimizi," diyor babaları. "Yeni almıştık."

Başka siren sesleri de duyuluyor. Annelerinin yanıbaşındaki itfaiyeci yere oturup eliyle yüzünü sıvazlıyor. Başka bir itfaiyeci merdivenin dibinde duran babalarının silahını fark ediyor, almak için kalkacakken vazgeçiyor. Norma o itfaiyeciye saçağın içine düşen gözlüklerini alıp alamayacağını soruyor, adam ona ve silaha şaşkın bakıyor, sonra elini çabuk tutmasını söyleyerek arkasından tutuyor.

Rüzgâr kesiliyor. Şafak vaktinin sakinliği çöküyor havaya. Babaları da dahil herkes küçük sesle konuşuyor. Polisin sorduğu tüm sorulara inanılmaz yalanlar atarak yanıt veriyor babaları. Kızlar da başlarını sallayarak onaylıyorlar. Babaları ambulansla birlikte gidince komşu kadınların yardım önerilerini geri çeviriyorlar.

Eve girince Norma televizyonu açıyor, kahvaltıyı hazırlıyor. Mutfakta yiyorlar, içeriden televizyonun deneme sinyalinin sesi geliyor, herhangi bir sabahın erken vakti gibi. Lou, Mrs. Kent'in süslü geceliğinden sarkık göğüslerinin göründüğünü ve Mr. Albee'nin, yani bizim kediyi mi diye soran adamın, babalarının palavra atttığının bal gibi farkında olduğunu söylüyor.

Norma kahvaltıdan sonra elektrik süpürgesiyle ortalığı almaya karar veriyor. Fişi prize sokarken çok zorluk çekiyor. Lou'nun Sandy'ye o gün işten izin almasını söylediğini duyuyor. "Komisyonla çalışıyorum ama," diyor Sandy, Lou da, "Nasılsa ücretini kesmezler. Kafanı çalıştır, annemiz daha yeni öldü," diyor.

Norma elektrik süpürgesinin kordonunu elinden bırakıyor. Ayağa kalktığında bütün oda etrafında dönüyor. Mutfağa, kız kardeşlerinin yanına gidiyor.

"Annemiz daha yeni öldü," diyor. Lou ile Sandy çok uzak ve ufak görünüyorlar. Yabancı dilde konuşuyormuş gibi bakıyorlar ona. "Süpüremeyeceğim galiba," diyerek kendini bir sandalyeye bırakıyor.

Sabahın ilerleyen saatlerinde babaları, üzerinde başkasına ait bir gömlekle dönüyor. "Betty Yengeyi ara," diyor geçerken Norma'nın omzunu sıkarak. Dolaptan bir şişe viski alıp annelerinin yatak odasına giriyor.

Lou telefon ediyor. "Hemen geliyorum!" diyor Betty Yenge çığlık çığlığa. "Zahmet etme," diyor Lou telefonu kapadıktan sonra. Telefonu kapar kapamaz çalmaya başlıyor. Arayan bir gazeteci, annelerinin bebeğini Niyagara Şelalelerinden düşüren Mary Field ile aynı kişi olup olmadığını soruyor. Lou, "Hayır," diyerek almacı yerine koyuyor.

Bir dakika geçmeden başka bir gazeteci arayıp aynı soruyu soruyor.

"Şöyle bir başlık atın," diyor Lou. "Yaslı kız, ibne gazeteciye cehenneme git dedi."

Betty Yenge de yanında çok iyi dost olmuş göründüğü bir gazeteciyle geliyor. Lou adamı güç bela kapıdan dışarı atıp kilidi çeviriyor. "Ne anlattın ona?" diye soruyor yengesine.,

"Ne anlatabilirim ki?" diye cırlıyor Betty Yenge. "Ne biliyorum ki? Damdaki kedi ha? Zavallı yavrularım." Kollarını iki yana açıp Lou ile Norma'ya beyaz mink kürkünün izin verdiği ölçüde sarılıyor. Sonra Sandy banyodan çıkıyor ve Betty Yenge ona koşup ağlamaya başlıyor.

"Bir bu eksikti," diyor Lou, Norma'ya. Betty Yenge bırakana dek Sandy'nin de ağladığını fark edemiyorlar. Tekrar banyoya koşuyor.

Betty Yenge kolundan pembe kâğıt mendilini çıkarıp zaten kupkuru görünen gözlerini siliyor. Babalarının duvara elektrik süpürgesini fırlattığında açılan deliğe bakarak iç çekiyor. "O nerede?" diye soruyor.

Sandy banyodayken, Norma, Lou'ya, Sandy ile Dave'in evleneceklerini söylüyor.

"Ne?" diye sıçrıyor Lou.

"Sandy dün bana öyle dedi," diyor Norma, gözlüklerini tepeye kaldırıp gözlerini ovuşturuyor. Etrafındaki her şey uzak hayaller gibi görünüyor.

"Gebe mi?"

"Bilmem. Sanmam ama."

"Gebedir. O herifin ne eblek bir şey olduğunu *Sandy* bile anlamıştır. Bence gebe. Memeleri büyüdü."

"Kendinize gelin!" diye bağırıyor Betty Yenge.

"Neyse," diye devam ediyor Norma, "Dave çoktan Starlight Room'u kiralamış bile."

"Ayakkabı tamircisinin üstündeki yer mi?"

Norma başını sallıyor.

"Kimse kiralamaz orayı," diyor Lou. "Orası kiralanmaz. Hiçbir zaman da kiralanmadı."

Banyodan Sandy'nin hıçkırıklarını duyuyorlar. Bir dakika kadar birbirlerine bakıyorlar, sonra Norma, "İçini boşaltması iyi oldu,"diyor mırıltıyla. Kendi içinde neden boşaltacak bir şey hissetmediğine de şaşıyor.

Betty Yenge yanlarına döner dönmez meraklanacak bir şey olmadığını, kendisinin her şeyi yoluna sokacağını söylüyor. Eugene Amcanın çalıştığı cenaze töreni salonunu ayarlayacak. Belki çok müşteri getirdiği için indirim bile yaparlar. Birazdan da hastaneye gidip orada her şeyin yolunda gidip gitmediğini kontrol edecek. Daha sonra da Sandy'yi almaya gelecek. Sandy onlarda kalsa çok iyi olacak.

"Hayır," diyor Lou sert bir sesle. "Kesinlikle olmaz." Betty Yenge hayrete kapılıyor. "Pekâlâ," diyor maviye boyalı gözkapaklarını kırpıştırarak, "yiyecek durumunuz ne âlemde?" "Her zamanki gibi," oluyor Lou'nun yanıtı. "Bak," diyor Lou, "burada çok fazla şey değişti sanma."

* * *

"Gözü dönmüş, bir katil o, asmalı onu," diyor Lou.

Ertesi sabah. Kız kardeşleriyle birlikte kahvaltıdalar; Lou için bu, koyu kahve ve sigara demek. Babaları hâlâ uyuyor. Lou'nun başı sıcaktan, önceki gece hiç uyumamaktan, yarım saat önce bir gazeteciyi evden kovalamak-

tan (DEFOLUN, LEŞ KARGALARI! yazılı bir kâğıt bantladı sonunda ön kapıya) çatlayacak gibi ağrıyor. "Onu korkutmasaydı ayağa kalkmayacaktı," diyor, "itfaiyecileri de çağırmadı indirsinler diye. Belki de sigortadan para almak için ölmesini istedi. Belki Bonbon Şekeri evlenebilmek için baskı yapıyordur. Polisi aramam gerek."

"Yapma sakın!" diye yalvarıyor Norma.

"Ağlıyordu, duydum," diyor Sandy. "Üst dudağı titriyor."

"Ya, demek perişan," diyor Lou. Almacı açık duran telefona kuşkuyla bakıyor.

Norma öğle yemeğinden sonra yürüyerek Stellalara gidiyor. Sarhoş gibi hissediyor kendini. Sallanarak yürüyor. Güneş tam tepesine vuruyor.

Stella'yla annesi ve babasının üzerinde hâlâ kilise giysileri var. Hepsi birden, sanki onu bekliyormuş gibi kapıya koşuyorlar. Stella'nın gözleri kıpkırmızı, Norma'yı içeri çekiyor. "Demin radyodan öğrendik!" diye ağlayarak ona sarılıyor. Üzerinde beyaz-pembe çiçek yaprağı motifleri yan yana dikilerek yapılmış bir elbise var. Stella'nın annesiyle babası orada olmasaydı Norma elini, Stella'nın kolundaki yaprak motiflerinde gezdirirdi. Bu kadarcık bir avuntu kaynağı yaratırdı mutlaka kendine.

"Oturma odasına geçelim," diyor Stella'nın annesi öne geçerek.

Stella, Norma'yı zorla büyük koltuğa oturtuyor. "Bana hiç bebekten söz etmedin!" diye çıkışıyor.

"Bak tavşancık," diyor Stella'nın babası, "o, Norma doğmadan önceymiş."

Gözlerinde son derece anlayışlı, yine de Norma'yı uyaran bir ifade var. Şunu diyor: "Stella'nın hatırı için cesur olmalı, gerekiyorsa yalan söylemelisin."

"Aslında bebekten benim de haberim yoktu," diye mırıldanıyor Norma.

"Kendi bebeğini düşürmüş. Şimdi anlıyorum neden..." Stella dudağını ısırıyor. Ne diyecekti acaba? Şimdi anlıyo-

rum annenin neden içtiğini? Norma, Stella'nın annelerinin içtiğinden haberi olmadığını sanıyordu. Belki bu da haberlerde söylenmiştir.

"Tanrıya şükür ki ölüm anlık bir olaydır," diyor Stella'nın annesi. "Ayrıca kalbi zaten düşerken durmuştur. Korkudan." Gözlerini kızından ayırmıyor. "Bu demektir ki *hiç acı çekmedi.*"

Jimmy'nin ölümünden mi söz ediyor, annelerininkinden mi? Norma radyoda söylenenleri kaçırdığına üzülüyor.

"Ne gibi bir yardımımız olabilirse seve seve yaparız," diyor Stella'nın babası.

"Evet, ne yapabiliriz?" diye soruyor Stella gözleri yaş içinde.

"Size koca bir koli yiyecek hazırlarım," diyor Stella'nın annesi.

"Yok, gerek yok, teşekkürler," diyor Norma. "Çok yiyeceğimiz var." Koltuğun yumuşacık, kemik rengi koluna dokununca aklına, damda annelerinin bileğinden tutuşu geliveriyor. Ağladı ağlayacak. Ayağa kalkıyor. Hızla kapıya yönelip "Gitmem gerek," diyor.

"Daha yeni geldin!" diye bağırıyor Stella.

"Bırak gitsin," diyor Stella'nın babası.

Stella bırakmıyor. Norma'yı park yerine kadar izleyip eline yapışıyor. İkisi de hem ağlıyor hem de hiçbir şey yokmuş gibi yürümeyi sürdürüyorlar. Norma, Stella'nın elini sıkıyor, sanki birşeyler gizli bu sıkışta. Oturma odasının penceresinden baktıklarına adı gibi emin olduğu anne ve babası ağladığını anlamasınlar diye çaba gösteren Stella'ya duyduğu minnet, sevgi, anlayış ve şaşkınlık, soğukkanlılığına duyduğu şaşkınlık gizli.

Stellalar'ın sokağının bitiminde küçük bir park var; evlerin arasında, koca ağaçların içine gizlenmiş yeşil bir otobüs durağı bankı ve ufak bir çeşme. O gün nasılsa bankta öpüşüp koklaşan hiçbir çift yok, onun için Stella

ile Norma hemen oturuveriyorlar. Kendilerini birbirlerinin kollarına atıyorlar.

Norma hıçkırıklarına engel olamıyor. Sırtını sıvazlayıp "Anlıyorum," diyen Stella'yı da ağlatıyor.

Norma'nın çenesini azıcık yukarı kaldırması, dudaklarını Stella'nınkilere yapıştırmasına yetiyor. Bunu öyle doğallıkla yapıyor ki, teselliye ihtiyaç duyduğu bir anda böyle bir şeyin olması kaçınılmaz sanki.

Çok yumuşak, tatlı bir öpücük bu. Norma mutluluktan uçuyor... ta ki Stella kendini çekene kadar, yine de bırakmıyor Norma. Sanki tüm hayatını bağlayan bir ip çözülmüş gibi hissediyor.

Stella nefesi kesildiği için ufak bir çığlık atıyor. Ağzı açılıyor, ama Norma'nın diliyle karşılaşınca dilini tiksintiyle çekiyor, dişlerini sımsıkı kenetliyor. Norma'dan kaçmak için iki yana hamle yaparken, tam tersine öbür göğsü de Norma'nın eline düşüyor.

"Dur dedim sana!" diye bağırıyor.

Stella artık Norma'nın önünde ayağa kalkmış, öfkeyle başını sallıyor. Upuzun saçlarının iki yana savruluşu Norma'ya dans ettikleri geceyi hatırlatıyor. "Çok kötü bir şey yaptığın!" diye haykırıyor Stella. "İğrenç. *Neden* yaptın bunu?"

"İçimden geldi," diyor Norma kendisini de şaşırtan bir serinkanlılıkla. Stella burnunu elbisesinin gül yaprağı motifli koluna siliyor. Çok kızgın ve şaşkın, yine de dinlemeye hazır görünüyor. Norma'nın tek diyebildiği ise, "Üzgünüm!" Pişmanım demek değil ama bu. Stella'yı bu kadar üzdüğü için üzgün. Çok üzgün olmadığı hatta kendi kendine kızamadığı için üzgün. Acısını ona aktardığı için üzgün, çünkü kendisi artık soluk kesici bir rahatlık duygusu içinde. Acısını, yeni haşlanmış bir patatesin sıcağı gibi ona aktardığı için üzgün.

"Ne yapmaya *çalışıyordun*?" diye soruyor Stella hışımla.

Norma omuz silkiyor. "Kendime engel olamadım."

"Neden peki? Sen lezbiyen filan mısın yoksa?"

"Galiba öyle."

Stella taş kesilmiş görünüyor. "Pekâlâ–." Alt dudağını ısırıyor. O aydınlık yüzünden düşünceleri öyle açık okunuyor ki. Son geçen düşünceyle gözlerine yaşlar doluyor. "Artık seninle arkadaş kalamayız," diyor.

"Evet," diyor Norma iç çekerek. "Biliyorum." Kendini buna aylar öncesinden hazırlamıştı. Stella'ya son bir kez uzun uzun bakıyor.

Peri kızı gibi saçlar; nefis, kusursuz bir yüz; uzun, beyaz eller, pembe tırnaklar; uzun, zarif bacaklar; muhteşem dizler.

"Üzgünüm," diyor Stella. "Annen daha yeni öldü, ama..." Kolları havada, ağzı açık, tam bir çocuk gibi ağlamaya başlıyor, ama artık Norma'nın yapabileceği bir şey yok, birden evine, kız kardeşlerine dönme isteği duyuyor içinde. "Ben gideyim, sen biraz burada kendi başına kal," diyor.

"Kimseye söylemeyeceğim," diyor Stella hıçkırıklarının arasında.

* * *

Cenazeden önceki gece Lou, düşünde annelerini hasta yatağında görüyor. Yatağa çıkıp ona sarılmak istiyor, ama anneleri buhar olup dağılıyor. Düşte, 'Kendisi daha iyi bir insan olsaydı anneleri de daha katı bir halde olurdu, öylesi çabuk buharlaşmazdı,' diye düşünüp üzülüyor.

Ağlayarak uyandığında kafası hâlâ annelerinin ölümüyle kendi içindeki en saf duyguların ölümü arasındaki ilişkiyi düşünmekten karışık. Yüzünü yastığına gömüp uzun uzun ağlıyor. Norma duyup uyanıyor sonunda.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet."

"Ne zaman ağlayacağını merak ediyordum hep."

Lou sesini çıkarmıyor.

"Gözleri aklımdan çıkmıyor," diyor Norma.

Norma tekrar uykuya dalınca Lou da annelerinin gözlerini görmeye başlıyor. Sonra da Tom'unkileri, melekle şeytanı bir arada görmüş gibi oluyor. Tom'un kendisini sevmesini beklemenin saçmalık olduğunu iyice anlıyor, en etkilendiği yönü gözlerindeki o soğuk ifade değil miydi? Görüp göreceği de o oldu işte. İyi ki bebeği aldırdı.

Bebek yok. Anne yok.

Bir kuş ötüyor. Saat beş olmalı. Panjurlar içeriye ışık sızdırmıyor. Lou kollarını başının altına koyuyor. Artık üzgün değil. Tuhaf, ama kendisini tıpkı damda olduğu gibi, yükseklerde hissediyor. Annelerinin de o an, ne kadar korkmuş olursa olsun, aynı şeyleri hissettiğine inanmak istiyor, düşmeden hemen önce kenardayken ya da havadayken, bir an için bile olsa kendini, mucize eseri, yere çakılmayacak kadar hafif hissettiğine inanmak istiyor.

* * *

Norma kendinden utanmayı bekliyor, ama hiç de öyle olmuyor. Stella'yı düşününce tek hissettiği, o güzeller güzeli yaratığa duyduğu özlem. Kendinden nefret edemiyor bir türlü. Stella'nın bu olayı unutacağına emin. Böyle bir hayal kırıklığı Stella'ya iyi bile gelebilir. Önceleri kalbiyle Stella arasında hiçbir engel yoktu, oysa şu an geriye doğru esen rüzgâr var gibi. Ama Stella'dan geriye değil bu esiş. Hiçbir yerden değil, yaşamdan geriye; aralarındaki o saf, temiz havaya karışan bir rüzgâr akımı.

Kendi kendine babalarını bağışlama zamanının geldiğini düşünüyor, ama ne bağışlayacak ne de bağışlamayacak bir ruh hali taşımıyor, duyguları bu komuta uymayacağa benziyor. Belki de çoktan bağışlamıştır, bilemiyor. Şu an hissettiği yalnızca acıma duygusu, çok acınacak bir halde çünkü, sürekli içip içip kahvaltı masasında ağlayışı, her yere yığılıp kalışı, annelerinin yattığı odadan çıkmayışı, cenaze gecesi kendini kepaze ediş – poposu delinmiş gibi osura

osura Betty Yengenin koridora bıraktığı havlu ve çarşaf yığınının üzerine yığılmıştı o gece.

Norma ona yardım etmiş, Sandy'yse kokudan midesi bulanarak kendini banyoya atmıştı. Lou, "Her yanına oda spreyi sıkıp çarşaflarla sarmalayalım," demiş ve eklemişti: "Onu sırf bu yaptığı için bile tutuklatamaz mıyız?"

Üçü de gün boyu televizyon izliyorlar. Annelerinin koltuğuna ve yerlere yayılıyorlar. Annelerinin külleri televizyonun üzerinde eski, vernikli bir puro kutusunun içinde duruyor, Lou oraya nasıl sığdıklarına hayret ediyor.

"Bacakları yok da ondan," diyor Lou. Sonunda o da Norma gibi o kadar ufak bir tabuta sığabilmesi için bacaklarının kesilmiş olmasının gerektiğini kabul ediyor.

Telefon sık sık çalıyor. Sandy veya Norma, Lou'dan önce koşup açıyorlar. Kimin aradığı Lou'nun umurunda değil, sormuyor bile, almacı açıp öylece kordonundan sallanır halde bırakıyor.

Hepsi yiyecek durumundan kaygılı. Cenazeden sonraki gün, Norma telefonda babalarının patronuyla konuşurken Lou, "Söyle bize, Çin yemeği ısmarlasın!" diye bağırıyor, patron Lou'yu duyuyor ve ısmarlıyor. Lou ondan sonra Norma ve Sandy'ye, arayan herkese Çin yemeği ısmarlasanız iyi olur dedirtiyor.

Lou, eve Betty Yenge dışında kimseyi almıyor, zaten onun da kendi anahtarı var. Sandy durumu Dave'e, 'Yastayız,' diyerek açıklıyor, o da gözlerinde tıpkı Sandy'nin, 'Âdet kanamam var,' diyerek elini bacağından ittiği günkü anlaşılmaz saygı ifadesiyle uzak duruyor. Camdan öpüşüyorlar. Sandy yine camdan onu sevdiğini söyleyebileceğini düşünüyor, 'Belki bir gün gerçekten severim, diyor içinden. Nişanlanacaklarını artık duyurabileceğini söylüyor, evlilik hazırlıklarıyla ilgili talimatlar yağdırıyor. Kapıyı azıcık aralayıp 'DEFOLUN LEŞ KARGALARI!' yazısına karşın kapının önüne bırakılan mektupları içeri uzatmasına izin veriyor. Dave'in kapıdan içeri uzanan eli büyük,

kıllı ve güçlü, fişe takılan her şeyi tamir edecek kadar güçlü – Sandy, çalışırkenki halini hatırlıyor.

Cenazeden dört gün sonra okul müdürü okula yiyecek sağladıkları yerden aldığı on kutu yiyecekle eve geliyor. "Kapıdaki yazıyı gördüm," diyor anlayışlı bir ifadeyle, sanki yazı kendisini hariç tutuyormuş gibi. Lou, "Kutuları kapının önüne bırakın, ben içeri alırım," deyince hariç olmadığını anlıyor, bir dakika kadar ona bakakalıyor, ardından avucunun içini yumruklayıp "Kuralların canı cehenneme," diyor, Lou ve kız kardeşleri için özel olarak konuşup final sınavına girmeden bir üst sınıfa geçmelerini sağlayacağını söylüyor.

"Bu iyi olur işte," diyor Lou.

Sonra Norma ile Sandy'ye, "Gelin bu işten olabildiğince faydalanalım," diyor.

Norma'yla Sandy kabul ediyorlar, ama bedava yiyecek, çalışmadan maaş, sınavsız diploma yüzünden değil. Üçü de kendilerini bir tapınakta hep birlikte nöbete kalmış gibi hissediyorlar.

Her gün yeni bir şeyle karşılaşıyorlar veya yeni bir şey düşünüyorlar, her gün geçmesini beklediklerini acıysa artık basit bir şoktan öte gitmiyor. Evin her yanında anılar var, annelerinin hayatını tek bir odada geçirdiği düşünülürse buna şaşmamak elde değil. Merdiven altında boş şişeleri var, kalorifer dairesinde yuvarlak Light Fantastics valizi, banyoda, üzerinde hâlâ yiyecek artıkları olan diş fırçası. Saç fırçasının üzerinde öbek öbek beyaz saçlar, çamaşır sepetinde baştan aşağı kokusunun sindiği bir geceliği var.

Yılbaşında ruj sürdükten sonra fazlasını aldığı tuvalet kâğıdı parçalarında dudaklarının izi var. "İncillerinizi unutmayın!" diye bağırmıştı Betty Yenge cenazeden önceki gece telefonda. Oysa hiç gerek olmamıştı, zaten de unutmuşlardı, ama Betty Yengenin telefonundan sonra Sandy en alt çekmeceden İncil'ini çıkarmış, kırmızı sayfaların arasında sakladığı tuvalet kâğıtlarında yedi dudak izi bulmuştu. Onu ağlatan, dudakların hepsinin aynı renk

–'Ingiliz Gülü'– oluşu, daha doğrusu annelerinin yalnızca bır tek rujunun oluşuydu.

Yine de pek sık ağlamıyorlar. Kendilerini sanki bir şeyin olmasını bekler gibi hissediyorlar ya da hiçbir şey olmayacak gibi. Bu anlatması zor, ama çok heyecan verici bir duygu.

Birkaç gün sonra Lou televizyon odasına 'uyanık durma odası' demeye başlıyor, çünkü annelerinin puro kutusundaki külleri, boş Çin yemeği kapları, boş kola şişeleri, gazeteler, ortalığa atılmış giysiler, ağzına kadar dolu küllükler, odada sanki yeni bir parti verilmiş havası yaratıyor. Norma bile etrafı toparlamak istemiyor. Odadan çıkması gerekince koşa koşa işini bitirip geri dönüyor. O karışıklık ve pislik içini rahatlatıyor – bir özgürlük duygusu, kız kardeşleri ve anneleriyle arasında derin bir bağ duygusu ya da derin bir bağ izlenimi veriyor.

Sandy bir sabah Empire Kolejinden, moda ve stilistlik derslerine kabul mektubu alıyor. Çok şaşırıyor. Uyanık kalma odasında oturmuş, yıllardan beri ilk kez albümlere bakarlarken, kabul mektubu Sandy'de eski resimlerinden bazılarıyla aynı etkiyi yapıyor. Gerçekten böyle miydi o zamanlar? Bu o olabilir mi?

Mektubu, ondaki okuma hevesini bir türlü anlayamayan kardeşlerine gösteriyor. "Gidecek misin?" diye soruyor Lou. Tom onu yüzüstü bıraktığından beri Lou, yüksek okula ya da üniversiteye gitmeyi aklından bile geçirmedi. Içten içe buna üzülmüyor değil.

"Hayır," oluyor Sandy'nin yanıtı. Kendini suçlu hissedeceği tek kişi kumaş mağazasındaki Mrs. Dart. Mrs. Dart, Sandy'ye başvurusuna eklesin diye bir mektup yazmıştı, içindeki 'müthiş' sözcüğü yüzünden ('Bu küçük kız müthiş bir yetenek,' yazmıştı Mrs. Dart) Sandy mektubu göndermemişti. Mrs. Dart cenazeye gelmişti. Betty Yenge de, onun başına güneş geçtiği için titrediğini sanıp bir sandalyeye oturtmuştu.

Sandy ellerini karnına götürüyor. "Tabii ki gitmeyeceğim," diyor.

"Kürtaj için geç sayılmaz," diyor Lou.

"Gene başlama lütfen," diyor Norma, Sandy'yse karnına öyle sevecen bakıyor ki, insan içini görebildiğini sanabilir; dalgın, "Ne biçim laf o?" diyor.

"Ne biçim iş bu?" diyor Lou da.

Ertesi gün sıcak hava dalgası kesiliyor, yağmur başlıyor. Babaları tıraş olup soytarılara yakışır yeşil-kırmızı kareli bir takım giyiyor, gri melon bir şapka takıyor ve işe gitmek üzere yola koyuluyor, oysa on yıldır giymiyordu bunları.

Kahvaltıdan sonra hiçbiri uyanık kalma odasına gitmiyor. Sandy, yatak odasına çekilip bebek giysisi modelleri çiziyor, hiç durmadan, çok hızlı çizdiği halde esin perisine yetişemiyor. Norma, dokuz gündür birikmiş bulaşığı yıkıyor, ardından tamirci dükkânını arayıp ertesi gün işe gelebileceğini söylüyor. Sonra da yer paspasına boş verip dizlerinin üzerinde mutfağın her yerini silip temizliyor.

Lou miskin adımlarla mutfak kapısına geliyor. Babalarının Export A'larından biri var ağzında. Düşünceli ve huzursuz görünüyor. Kahvaltıdan önce nasıl olduysa telefonu, "Alo," diye açmıştı. Geleceğiyle ilgili büyük bir plan yapma yolunda derin düşünceler içinde.

Öğle yemeğinde üçü tekrar uyanık kalma odasında bir araya geliyorlar. Odayı ve orada birlikte olmayı özlüyorlar, annelerinin küllerine yakın olmayı özlüyorlar. Keyifleri yerinde, ta ki on birinci kanalda gündüz filmi başlayana dek; *Yedi Kardeşe Yedi Gelin*, televizyon dergisine bakılırsa harika, eğlenceli bir film, ama o güne dek gördükleri en kötü, en iç karartıcı film olduğuna karar veriyorlar çok geçmeden.

Kardeşlerden biri gelinlerden birini, "Gözler güzel, ama cüsse felaket!" diye bağırarak tersleyince Lou, sanki

Norma'ya hakaret edilmiş gibi savunmaya geçiyor. "Git danalarınla yat o zaman," diye bağırıyor ekrana.

Lou'nun siniri aslında biraz da, bir dakika önce ön kapının açıldığını duyduğundan. "Evde ne işin var?" diyor kapının ağzında babalarını görünce.

Sarhoş değil. Gözleri çakmak çakmak, ama bakışları normal. Anneleri öldüğünden beri ilk kez giriyor odaya. Televizyona doğru ağır ağır yaklaşıp külleri alıyor. "Bunu dökmenin zamanı geldi," diyor. Kutuyu iki eliyle göğüs hizasında tutuyor.

"Bunu yapmamız şart mı?" Soruyu soran Sandy. Artık kendisi de anne olacağı için babalarının, eskiden annelerinin bedenine ait olan bir şeyde hak iddia etmesini kabullenemiyor.

"Nereye peki?" diye soruyor Lou babalarına.

"Niyagara Şelalesine."

Arabaya önce Norma biniyor, arka koltuğa oturuyor. Son bir buçuk yıldır ne zaman babalarıyla bir yere gitmesi gerekse ve ne zaman babaları direksiyondaysa arka koltuğu yeğliyor. Artık alışkanlık oldu bu. Sandy de onun yanına geçiyor.

"Teşekkürler," diyor Lou, babalarının yanına otururken. Lou bunu sırf kıskandırmak için yapıyor. Babalarının Norma'ya sırnaştığından hiç haberi yok. Norma Lou'ya böyle önemli bir sır vermeyecek kadar akıllı.

Lou'yla babalarının arasındaki koltukta küller duruyor. Lou eline almak isteyince babaları kükrüyor: "Bırak onu!" Lou birkaç dakika sonra radyoyu açıp FM rock istasyonunu buluyor. Hatta bir sigara bile yakıyor. Babaları ağzını açmıyor.

Mucize eseri radyodaki her şarkı sileceklerle aynı ritmde çalıyor. Lou kapıya yaslanıp babalarına ters ters bakıyor. Onu neden polise ihbar etmediğini hâlâ bilmiyor.

Evet yakışıklı, bunu inkâr edemez, hatta hatları mükemmel, kusursuz bir çeneye karşın ağlayan tiyatro mask-

larındaki gibi aşağı doğru uzayan bir ağız, gözlerse mutsuzluk, öfke ve delilik anıtı. Lou bu üç ayrıntıya aynı anda dikkat ediyor. Gördüğü babalarının her günkü suratı işte (her zaman bu açıdan bakmıyor tabii), belki de bu üçünden hangisinin kendisini çığlık çığlığa gırtlağına sarılmaktan alıkoyduğuna karar veremiyor.

Bir iç geçiriyor, başını çevirip camdan dışarıyı seyrediyor. 'Kendimi kandırmamalıyım,' diyor, 'başıma bela almamak için polis çağırmamıştım, mücadele edecek gücüm yoktu, belki de işi mahkemeye götürecek kadar hain olmadığımdan yapmamıştım, kimbilir?'

Önceden tasarlanmış cinayet. Düşünmesi bile zevkliydi. Şok etkisi yaratıyordu. Ama gerçek şu ki, babalarının bir suçu varsa o da her zaman her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmaktı. Tıpkı kedinin vantilatör kayışına sıkıştığı gün olduğu gibi. Her şey babalarının suçuydu... ama öte yandan da onun suçu değildi.

Lou bir gün evden kaçacak olursa hiç geri dönmeyecek, sırf onun yüzünü görmemek için; bundan adı gibi emin. Onun yanında dolaştıkça onun gibi davranmaya başlıyor, her zaman böyle oldu bu, yaşamı boyunca sırf bu yüzden kendisinin bile katlanamadığı bir kimliğe büründü. Ama evden kaçacak olursa müthiş şeyler yapacak. Peki ne? İyi tasarlamalı bunu. Anneleri öldüğünden beri her yerde buna ilişkin işaretler görüyor, sileceklerin şarkıların ritmine uygun çalışması gibi örneğin. Şu an şakır şakır yağmur altında on metre ilerisini göremezken, bütün arabaların kör bir konvoy halinde miller boyu tanımadıkları sürücülere güvenerek ilerlemeleri gibi ya da.

Yarım saat kadar sonra babaları torpido gözünü açıp bir şişe çıkarıyor.

"Bu harika işte!" diyor Lou.

Ondan sonraki yarım saat boyunca hiç durmadan ve zincirden boşanmış gibi içiyor, yüzünden her bir öfke ve delilik işareti silinene, bakışlarında mutsuzluktan başka iz

kalmayana dek. Lou biliyor ki o noktadan sonra ne derse yapacak. "Kenara çek," diyor.

Norma'yla babaları yer değiştiriyorlar. "Ya kusarsa?" diyor Sandy, o da ön koltuğa sıkışıyor, annelerini kucağına, bebeğinden iki-üç santim öteye koyuyor. Babaları arka koltuğa uzanıyor. Şanslarına yağmur yoldaki işaretleri okuyabilecekleri bir hızda yağıyor.

"Başınızı sokacak bir yeriniz vardı," diye bağırıyor arkadan. "Günde üç öğün yemeğiniz garantiydi! Allah biliyor!"

Lou radyonun sesini iyice açıyor.

Kızlar da herkes gibi şelalelerin yığınla fotoğrafını görmüşlerdi, Marilyn Monroe'nun oynadığı *Niyagara* filmini de görmüşlerdi. Çok etkileneceklerini umuyorlardı. Ama aslını görmek, yağmur altında, o mesafeden, siyah-beyaz bir resimden öte etkilemiyor onları. Tek hissettikleri doğru yere geldikleri.

Lou, babalarına dönüyor. "Ne tarafa gitmek istiyorsun?" diye soruyor. "Amerika tarafına mı, bu tarafa mı?"

Babaları doğruluyor. Norma arabayı yavaşlatıyor.

"Buraya değil!" diye bağırıyor arkadan. "Buraya değil!" Ön koltuğa uzanıp elindeki viski şişesiyle Atnalı Şelalesini işaret ediyor. "O uca kadar git!"

"Gömleğini çıkarma," diyor Lou.

"Ta uca kadar!"

Norma yola bakan yüksekçe bir yerdeki park alanına giriyor. Rüzgâr arabayı sarsıyor. Yar boyu uzanan alçak duvarın dibinde yalnızca üç-beş kişi var. ("Balayındaki çiftler," diyor Sandy hayran hayran.)

"Lanet olsun," diyor Lou. "Şemsiyeleri unuttuk."

"Onu bana verin," diye bağırıyor babaları. Sandy koltuğun üzerinden küllerin bulunduğu kutuyu uzatıyor. Babaları arabadan inip telaşla, yalpalaya yalpalaya park yerini geçiyor.

"Arabaların altında kalacak," diyor Lou kapısını açarken.

Norma'yla Lou yola varmadan onu yakalıyorlar. Norma karşıya geçerken koluna giriyor. Köpek gibi debeleniyor. Sandy, hep arabada bulundurdukları battaniyeye sarınırken, arkalarından, "Ben gelene kadar hiçbir şey dökmeyin!" diye bağırıyor. Koşarsa bebek sarsılabilir.

Onları çimenlerden geçirip duvarın dibine götürüyor. Üzerindeki otuz santimlik parmaklıkla birlikte yerden yüksekliği taş çatlasa doksan santim. Hiç tereddütsüz üzerinde yazılar olan bir levhanın çakılı olduğu yere gidiyor. Levhaya bakmıyor, ama kızlar bakıyorlar, çünkü akıllarına ilk gelen, erkek kardeşleriyle bir ilgisi olabileceği.

'Jose Maria Heredia' yazısını okuyor Lou yüksek sesle: "Kübalı şair. Niyagara Şelalelerinin büyüleyici güzelliğini şarkı gibi satırlara döken sürgünde bir yurtsever." Duvardan aşağı bakıyor.

Tam şelalelerin tepesinde duruyorlar, suyun döküldüğü yerden yüz metre kadar yukarıda. Lou hayalinde, buradaki suyu hep cam gibi berrak düşünmüştü, ama su deli gibi akıp gümbürtüyle patlıyor. Şelaleleri göremiyor insan. Genel bir görüntü göze çarpan – Pandemonium'da koca bir sis bulutu halindeki beyaz martılar.

Durdukları yerde sular taş duvara kadar ulaşamıyor. Ufak bir şerit halinde çimler ve ufak çalılar var. Durdukları yerden atılan bir şey uzağa fırlatılmadığı taktirde yere çakılabilir.

Lou, babalarına dönüyor. "Hadi gösteriye başlayalım," diyor.

Babaları kutuyu açmaya çalışıyor.

"Olduğu gibi atsan ne olur?" diye akıl veriyor Norma.

O hâlâ kilitle mücadele ediyor.

Lou kutuyu elinden kapıyor. "Bırak ben yapayım." Evde bir kaç kez yaptığı için kilidi nasıl açacağını biliyor. O açar açmaz da babaları kutuyu tekrar alıyor.

"Parmaklıklara yaslan," diye akıl veriyor Lou ona. Rüzgâr suyun olduğu yerden hızla estiği için küllerin gerisin geri yüzlerine uçmasından endişeleniyor.

Zaten babaları parmaklıklara yaslandıktan sonra kutuyu olduğu gibi atıyor. Küllerden bir kısmı dışarı uçup gri bir öbek halinde çalıların üzerine konuyor. Kutu kıyıdan birkaç santim uzaklıkta suya düşüyor. Alabora oluyor, dönüyor, batıyor, tekrar çıkıyor. Kızlar soluklarını tutmuş bekliyorlar. Babaları parmaklığı sıkı sıkı kavramış. Hepsinin gözü kutuda.

Şelaleyi geçince Sandy derin bir iç çekiyor. Martılardan biri de aynı sesi çıkarıyor.

"Pekâlâ," diyor Lou. "Gidebiliriz." Her yanı sırılsıklam, titriyor.

"Gel, baba," diyor Norma usulca.

Homurdanarak onu kenara itiyor. Ceketının cebinden viski şişesini çıkarıyor.

"Bırakalım kalsın," dıyor Lou. "Arabada bekleriz."

"Yolu kendi başına geçemez," diyor Norma.

"Arabadan izleriz. Bu tarafa gelirken sen çıkar getirirsin."

Kalorifer çalışsın dıye motoru çalıştırıp radyoyu açıyorlar. Net çıkan tek kanal eskiden kalma şarkılar çalan bir Amerikan kanalı. "Mr. Sandman." Sandy, babaları gelene kadar arka koltuğa uzanıyor. Yorgunluktan ölüyor.

Lou ön koltukta kapıya yaslanarak oturuyor, içlerinden babalarını tek o görebiliyor. Araba çakmağını çekip hırkasının cebinde birkaç dakika önce gördüğü sigarayı aranıyor. Sıgara değil aslında. Yarısı içilmiş bır Marıhuana. "Hey!" diyor sevinçle havaya kaldırıp. Tam hatırlamıyor, ama Tom'la birlikte olduğu bir gün cebine atmış olmalı.

Norma ve Sandy'nin hayretten gözleri fal taşı gibi açılıyor. Lou, "Üçümüz bırlıkte içelim," deyince, Sandy, "Kesinlikle olmaz," diyor. Norma, "Aklımızı başımızdan alır mı?" diye soruyor. Birden kendini, arabayı şelalelere doğru sürerken görüyor, bir yandan da Lou'nun kişiliğindekı aykırılıkların bununla ılgısı olup olmadığını merak ediyor. "Yok canım," diyor Lou. "Marihuana, kendini iyi, neşeli hissetmeni sağlar yalnızca, birkaç tek atmış gibi, ya-

ni ondan biraz daha iyi. Marihuana'yı yakıyor, bir nefes çekip Norma'ya uzatıyor. Norma iç geçiriyor. Lou, bu iç çekişin teslimiyet anlamına geldiğini hemen anlıyor. Marihuana'yı Norma dudaklarına koyuyor doğruca. Norma da içine çekiyor.

"İşte böyle," diyor Lou duman hâlâ ağzındayken. Bir nefes daha çekip sigarayı arkaya, Sandy'ye uzatıyor.

"Ben içmeyeyim," diyor Sandy.

"Rahim duvar gibidir," diyor Lou duman hâlâ ağzında, "zararlı maddeleri içeri almaz."

"Nereden biliyorsun?" Sandy, Norma'nın bir nefes daha çekişini izliyor. Kendini dışlanmış hissediyor.

"Her şeyi bilirim ben. Hadi bakalım. Bu unutulmaz bir gün."

Sigara Lou'nun elinde, Sandy doğruluyor, küçücük bir nefes çekiyor. Öksürerek dumanı dışarı üflüyor.

"Bir daha dene," diyor Lou. "Aynı anda nefes de al."

Lou birkaç dakika sonra pencereyi birkaç santim açıyor. Kapıya yaslanıp bir kahkaha atıyor. "Ne kıyafet ama," diye de açıklıyor, Norma'nın omzunun üzerinden başıyla işaret ederek.

Norma bakmak için dönüyor. "Zatürree olacak," diyor. Sonra o da bir kahkaha atıyor. "Korkunç bir takım elbise gerçekten de!"

"İpekle yünün harika bir karışımı," diyor Sandy deneyimini konuşturarak. Lou'yla Norma susuyorlar. Sonra üçü birden kahkahalarla gülüyorlar. Kendilerini tutamıyorlar. Sandy sarsılmasın diye karnını tutuyor. Yine de sarsılıyor. İçten de kıpırtılar geliyor. "Bebeğim de gülüyor!" diye haykırıyor. Lou sigaranın kalanını ona uzatıyor.

Gülmeleri bitince Lou, Sandy'ye onun kadar zeki birinin, –en azından giysiler konusunda– Dave gibi bir moronla nasıl olup da evlenebileceğini soruyor.

"O moron filan değil!" diye bağırıyor Sandy. Ve ilk kez onu sevdiğinden emin hissediyor kendini. Bebek de kı-

pırdanıyor, yerleşiyor. "Rahimde bir duvar olduğuna emin misin?" diye soruyor.

"Ne de olsa onun bebeğini taşıyor," diye hatırlatma yapıyor Norma. Birden dalıp gidiyor. Ama bebeklerin ciğerlerinin ufak olduğunu düşününce rahatlıyor. "Hemen boğulmuştur," diyor yumuşacık bir sesle.

"Kim?" diyor Lou, 'My Kind of Town'a parmaklarıyla ritm tutarken.

"Kardeşimiz."

"Ah!" diyor Sandy, sanki vücudu rüzgârdan sarsılmış gibi. Aklına bir buluş geliyor; bebeği ve anneyi birbirine bağlamak için upuzun deri bağlar.

"Amma da fırlatmış ha," diyor Lou kısık sesle.

"Orasını bilmiyoruz," diyor Norma hiddetle. "Bizim durduğumuz yerden atmamıştır belki de."

"Gazetede kıyıya yakın yerde olduğu yazılıydı. Çok iyi hatırlıyorum."

"Ben de hiç tanık bulunmadığını yazdıklarını hatırlıyorum."

"Zaten attığını nasıl iddia ederler?" diye araya giriyor Sandy. "Kendi bebeğini atmaz o. Sen bilmiyorsun Lou. Senin bebeğin yok ki. Atmamıştır." Sesi çıkmaz oluyor. "*Neden* atsın ki?"

"Field sülalesinin kökünü kurutmak için," diyor Lou.

"Evet, doğru," diyor Norma acı içinde. "Annemin buna karar verişi geliyor gözümün önüne. Gerçekten attıysa anlık bir delilik nöbetinden olmalı. Bir yerde okumuştum. Bazı kadınların doğumdan sonra başına gelirmiş. Geçici bir delilik nöbeti. Birkaç saniye için bebekten kurtulmak isterlermiş."

"Onu sevmedi demek istemiyor," diyor Lou ve cenaze salonunda aklından geçenleri hatırlıyor bir kez daha ve ekliyor, "Belki de çok fazla sevdi."

"Geçici bir delilik nöbetiydi," diyor Norma.

"Atmak istememiştir," diyor Sandy ısrarla.

"Tamam, tamam," diyor Lou. Kız kardeşlerinin ilk esrar içişleri bir faciaya dönüyor.

Norma arabadan inip kapıyı hızla çarpıyor, park yeri boyunca babalarına doğru koşuyor. Lou arkasından sevecenlikle, "Koşuşu da kişiliği gibi," diyor: baskı altında, kararlı, pek hızlı değil. Lou, Sandy'ye gülümsüyor. "Küçük bebeğinin gülmesi bitti mi?" diye soruyor.

Sandy olduğu yere kıvrılıp battaniyeye sarınıyor. "Aklıma bir buluş geldi," diyor.

"Yok canım?"

Sandy akılda canlandırması zor bir bağlama sisteminden söz ederken Lou, Norma'yla babalarını izliyor. Babaları hiç kıpırdamıyor. Başını bile çevirmiyor. Norma arabayı işaret ediyor, sonra Nat King Cole'un 'Bir Tek Günü Keyfimce Yaşayacak Olsam'ının ritmi eşliğinde koşarak geri dönüyor.

Arabanın içine Norma'yla birlikte epeyce yağmur da giriyor, "Onu burada bırakıp eve dönmemizi istiyor," diyor.

"İyi fikir," diyor Lou. Şaka yaptığı anlaşılsın diye de gülümsüyor.

Norma kısacık saçlarını parmaklarıyla tarıyor, sular etrafa sıçrıyor. 'Git öp onu,' diyor Nat King Cole şarkısında. '*Hadi* git öp onu.'

Norma'nın gözünde birden Stella'yı öpüşü canlanıyor, hem de öyle canlı ki bu hayal, gözlerini kapamak zorunda kalıyor. Gözlüklerini çıkarıp başını koltuğun arkalığına koyuyor. Kendi kendini Stella'yla arasında geçenlerin, babasıyla arasında geçenlerle kıyaslanamayacağına inandırmıştı (bir kere Stella onun akrabası değildi, ayrıca Stella'ya âşıktı). Bu arada Stella'nın bakış açısından bu iki olayın çok farklı değerlendirilebileceğini de biliyor. Norma içten içe Stella'nın olgunlaşmasını istedim belki de diyor. "Anlıyorum," demişti Stella, Norma ağlarken, anladığı *ne* olabilirdi ki Stella'nın. Norma bütün hayatını babalarının ondan faydalanmaya çalıştığı gün kendi yüzünde yakaladığı

değişiklikle ölçüyor. O değişikliğin nedeninden çok onu yakalamış olmayı önemsiyor.

Annelerinin ölümü Norma'yı bir kez daha değiştirmişti. Marihuana'yı alırken fark etmişti bunu. "Neden olmasın?" demişti Lou'nun içine çekişine bakıp annelerinin cennete süzülen hayali gelmişti gözünün önüne, artık korkacak bir şeyi kalmadığı için sıkıntısız ve cesurca süzülüyordu.

Lou'nun şarkıya kısık sesle ve ahenksiz eşlik edişi Norma'ya yas iniltisi gibi geliyor, üzülüyor. O da kendini havada süzülüyor gibi hissediyor, anneleriyle el ele tutuşmuş gibi. "Keşke" diyor, "Disneyland'e gidebilsek. Hemen şimdi. Güneye, batıya, güneye, batıya gitsek, oraya varana dek."

"Hadi yola çıkalım,"diyor Lou.

Norma gözleri hâlâ kapalı gülümsüyor.

Lou arka koltuğa bakıyor, Sandy'nin uyuduğunu görüyor. Radyoyu kapatıyor.

Yağmur eski ve karlı bir televizyon ekranı gibi yumuşak gri damlalar halinde dökülüyor. Lou nereye baksa gri ya da kirli beyaz görüyor. Babalarının o komik yeşilli kırmızılı takımı hariç tabii. Tipik kullanılmış araba satıcısı giysisi. Bu takım ve şapkayla işe gittiği günleri hatırlıyor. Kendinden emin asker adımlarıyla arabaya doğru yürürken komşular bakıyor mu diye de etrafa kaçamak bakardı. Lou'ya kalırsa babalarının, 'Görsünler bakalım Jim Field'in ne göz alıcı giysileri olduğunu,' türünden bir tepki bekleyerek geçirdiği o berbat yılları hiçbir şey sevimli gösteremez.

Norma da uykuya daldı. Horluyor. 'Deliksiz uyuyor,' diyor Lou içinden ve bu hali ona sokağın başında Norma'yı görünce önce ağlama isteğine hemen sonra da Norma'yı ağlatmak isteğine kapıldığı zamanları hatırlatıyor. Nasıl öyle zalimleşebiliyordu? Özellikle de Norma'ya karşı. Şu uyuyan haline bakıyor da. Yumuşak, iddiasız yüz

hatlarına. 'Bir azizenin yüzü gibi tıpkı,' diyor Lou içinden, 'tatlı, sevecen ve korumasız bir güzelliği var.'

Anneleri de tatlı, sevecen *ve* güzeldi. Lou eskiden annelerini Meryem Ana sandığını anımsayınca gülümsüyor. Yine de güzellik annelerinin yakınlarını ardı ardına yitirmesine engel olamamıştı. Önce annesi felç geçirip ölmüş, birkaç yıl sonra iki ağabeyi savaşta vurulmuş, ondan birkaç yıl sonra da bebeğini kaybetmişti. 'Bebeğin düşüşü kaçınılmaz sonu iyice hızlandırdığına göre,' diyor Lou içinden, 'anneleri neden kendini de atmadı?' Aslında bir bakıma atmış kadar oldu – yaşamını dondurdu. Yine de çok mutsuz görünüyordu. Yalnızca...

Lou'nun aklına bir şey geliyor. Birşeyler kafasında açıklığa kavuşuyor. Kalbi deli gibi atmaya başlıyor, ceplerinde sigara arıyor, ama bulamıyor. Küllükteki izmariti alıp ağzına atıyor.

Hatırladığı şu, ilk kez Marihuana çektiği o sabah konuşurlarken anneleri, 'Bebek düşünce ben de onun yanına gitmek istedim,' demişti. Anneleri bebeği ister düşürmüş, ister atmış olsun, ister bunu bir anlık delilik ya da birşeyleri kurban etme isteğinden yapmış olsun, ondan sonraki yıllar boyu üzülmüş olsun veya olmasın, Lou şimdi düşünüyor da parmaklıkların dibinde durduğu o an hiç aklından çıkmıyor olmalı, şelalelerin gök gürültüsünü andıran uğultusu altında gözleri sürekli akıp giden suya –geri akışı olmayan o suya– takılı, kollarında hâlâ az önce taşıdığı şeyin ağırlığı. Uğruna ölmeyi göze alacak kadar sevdiği o şeyi ölüme terk ettiği o an.

"Yükseklerde olmak istiyorum," dememiş miydi dama çıkmak istediği o gün, Lou'yla Norma'nın onu iple bağlamak zorunda kaldıkları gün. Lou, onu nasıl bağladıklarını hatırlayınca isterik bir kahkaha atıyor. Ön camı kolunun tersiyle siliyor, ama bir şey değişmiyor, o zaman anlıyor ki dışarıyı iyi görememesinin nedeni gözlerindeki yaşlar.

"Tanrım, elimden bir şey gelmiyor," diyor avuçlarıyla gözlerini silerek.

Yağmur birden tekrar hızlanıyor. Lou babalarını merak ediyor, Norma'nın tarafındaki pencereye uzanıp bakıyor. Babaları ne yapmaya çalışıyor öyle. Biraz daha doğruluyor Lou. Ne yapıyor allahaşkına?

'Tanrım, duvara tırmanıyor!'

Marihuana kokan eliyle ağzını kapatıyor. 'Tanrım! Çıktı işte!' Kapının kolunu çekiyor. Takılmış. 'Hadi,' diye söylenerek kapıyı omuzuyla itiyor.

Babaları duvarın üzerinde yürüyor.

'Hadi ama!' Kapının kolunu kurcalıyor, Norma'yı uyandırmak için kolundan dürtüyor. Norma sinirle söyleniyor, ama gözlerini açmıyor. Lou şu an babalarının yalnızca şapkasını görebiliyor. En uca kadar gitti demek ki.

Lou, Norma'nın üzerinden atlıyor ve kapı kilidinin tutukluk yapmadığını, kilitli olduğunu anlıyor, dönüp düğmeyi yukarı çekince kapı açılıyor, Lou dışarı fırlıyor. Yağmur kafasına tutulmuş bir hortum gibi, "Baba!" diye bağırıyor çığlık çığlığa.

Babalarının yakınında bir-iki kişi var, onlar da siyah bir şemsiyenin altında ve yüzleri öbür tarafa dönük. Lou'yu da duymuyorlar. Park yerini koşarak geçip yola çıkıyor. Geçen arabalardan biri koca bir su birikintisine dalıp onu baştan ayağa ıslatıyor. Onun arkadaşındaki araba kayarak acı bir fren yapıyor. Siyah şemsiye babalarından iyice uzaklaşır ve bir martı ansızın alçalıp başının üzerinde daireler çizerken Lou bir kez daha bağırıyor. "Baba!"

Hiç kıpırdamadan duruyor gibi görünüyor. Martı da hâlâ orada. Lou'ya kalırsa martı anneleri, başka bir kimlikle dünyaya dönmüş. Babalarının şapkası geriye yatıyor, çünkü o da başını kaldırmış göğe bakıyor ve Lou birden onun acısını öylesine yüreğinde hissediyor ki koşmaktan vazgeçiyor.

Birkaç dakika olduğu yerde kalıyor Lou, sonra yakındaki bir ağacın altına gidiyor, yağmur orada da onu sırıl-

sıklam etmeye devam ediyor. İşte anneleri uçup gidiyor. Lou yerinden kımıldamıyor. Babalarıyla arasında yalnızca bir çimenlik var, ama kendini tam bir yabancı gibi hissediyor. Gözünü onun şapkasından ayırmıyor, şapka suyun üzerinde duruyor sanki. Küçücük bir gemi ev gibi. Martı yeniden oraya doğru uçarken şapka artık geriye yatmıyor. 'Martı annemiz,' diye düşünüyor Lou. Anneleri tam babalarının önünde suya dalıyor ve ağzında bir balıkla dışarı çıkıyor, sonra sisin içine giriyor, balık gagasından düşüyor. Lou gözlerini kapatıyor. Yağmur aradaki tüm engelleri yıkayıp temizlemiş gibi yeniden o coşkulu ruh haline kavuşuyor, başka bütün duygular yıkanıyor; ona kalan, damda ve cenaze salonunun tuvaletindeyken de hissettiği o müthiş mutluluk.

"Anneciğim," diyor yüksek sesle, bir çocuk gibi, çünkü coşku duygusu yavaş yavaş kayboluyor. Kaybolurken de anlıyor ki anneleri bu duyguyu ona geçirebilmek için kendini boşluğa bıraktı. Bir kutsama, bir miras gibi. Öbür dünyadan uzanan huzur eli gibi.

Lou'nun tüm bedenini bir ürperti sarıyor. Ağlamaya başlıyor. Koşa koşa arabaya dönüyor, kardeşleri hâlâ uyuyor. Yağmur sıcacık geliyor birden, ayaklarıysa yerden kesilmiş gibi.

Barbara Gowdy

YARALI MELEKLER

Yaralı Melekler, dengesiz, öfkeli bir baba ve dünyaya küsmüş bir annenin yanında büyüyen üç kız kardeşin şaşırtıcı, ürkütücü öyküsü. Şişman ve iyi yürekli Norma, zayıf ve öfkeli Lou, erkeklerle kolay ilişkilere giren Sandy; sırlarla çevrili bir aile ortamında, babalarının kabaran öfkesi ve bütün gününü televizyon başında, viski içerek geçiren annelerinin ilgisizliği arasında kendi kendilerini ve birbirlerini koruyan, kollayan, büyüten, birbirlerine müthiş bağlı üç genç kız. Tek amaçları hayatta kalmak. Annelerini hayata küstüren babalarının yaşamını saptıran sırrı öğrendiklerinde ne yazık ki trajik son çok yaklaşmıştır. Genç Amerikalı yazar *Barbara Gowdy*'nin zekice, sarsıcı bir anlatımla kaleme aldığı hüzünlü ve aynı zamanda gülümseten bir roman.

Kapaktaki resim: BRUCE WOLFE

ISBN 975-510-735-5

KDV IÇINDEDIR